

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sister Planet

Bay Harika

R.K. LILLEY

Bay Harika
Orijinal Adı: Mr. Beautiful

Yazarı: R. K. LILLEY
Çevirmen: Kemal Suha ÖNDER
Editör: Özlem AYTEK
Kapak Uygulama: İlknur MUŞTU

© 2014, R. K. Lilley

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayın Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Mayıs 2015

ISBN: 978-605-5175-80-1
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş
Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04
Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Bay Harika

R.K. LILLEY

Çeviri
Kemal Suha Önder

aspendos

Bu kitap eşim Christopher'a adanmıştır. Evet, onun için bir tane daha. Ama o bunu hak ediyor.

Christopher, benim en büyük destekçim olduğun ve bana olan inancım hiç yitirmedeğin için sana teşekkür ederim. Senin sayende yapabileceğimin en iyisini yapabiliyorum, bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Senin sayende ben daha çok kendimim. Bunlar samimi duygularım. Sen benim en güçlü dayanağımsın.

ÖNSÖZ

BAŞTAN YARATILIŞIM

Günümüz

JAMES

Hayatımda dört defa baştan yaratıldım. Bu bir ipliğin sökölüp başka bir kıyafet olarak yeniden örölmesi gibidir. O kadar keskin hissedilen bir duygudur ki hislerinizde yanılmanıza imkan yok. Bazen iyidir, bazen kötü. Yararlı veya zararlı olabilir fakat hepsinden önce, olması gerektiğinde durdurulamaz.

Annemi ve babamı kaybettiğimde baştan yaratıldım. Çok mutlu bir çocukluktan düşmanlarla çevrilmiş, her gün artan problemlerle boğuştuğum karanlık günlere hızlı bir geçişti. Çaresiz bir yalnızlık içindeydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra bir yırtıcı hayvanın ellerinde yine başıma geldi. Bunun beni çok öfkeli bir insan yapacağını düşünmüştüm fakat tersine hiçbir şeyi ciddiye almayan, sonunda da bugün olduğum alaycı piç haline getirdi beni.

Üçüncüsü çok ani oldu. Bir çift duru mavi göze baktım ve ruhumun diğer yarısını gördüm. Şah ve mat. Çok kısa sürede hayatındaki her şeyi hesaplayan soğukkanlı kontrol manyağından, kendisini bu ilk defa hissettiği yabancı ama harika duyguların akışına bırakan adama dönüştüm.

En çok canımı yakan bu sonuncusu oldu. Bu sefer, bugüne kadar hiç inanmadığım Tanrıya, onsuz yaşayamayacağımı çok iyi bildiğim bu kadının hayatını bağışlaması için yalvarırken buldum kendimi.

1. BÖLÜM

ÇİLEM

Dört gün

Doksan altı saat

Beş bin yedi yüz altmış dakika onun uyanmasını bekledim. Bir türlü bitmeyen bu dakikaların her birinde acı çektim. Bir an bile hislerimi kontrol edemedim, kendimi uyuşturamadım. İşkence dolu bu günlerin, saatlerin, dakikaların her birinde yaşadığım acıyı hücrelerimde hissettim.

Kanlı, vahşi dakikaları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Dramatik bir Yunan tragedyasındaki gibi yere serilmiş cesetlerin görüntüleri beynime dağlanmıştı. Kanlı görüntüleri aklımdan çıkarabildiğim nadir anlarda ise acı tatlı anılarımızın hatıraları zihnime işkence ediyordu.

2. BÖLÜM

BIKKINLIĞIM

Geçmiş

JAMES

Seyahat acentesi beni köprüye doğru yönlendirirken telefonuma bir mesaj geldi. Her ne kadar kiraladığım uçağa binmek üzere olsam da bu ticari uçuş prosedürleri beni hep sıkıyordu.

Arkamdaki görevli, “Bay Walker birkaç dakika içinde burada olur, size yetişmek için koşuyor,” dedi. Bilgi için teşekkür ettim. Alt tarafı bir uçağı binmek için kırk beş dakikadır buradaydım, birkaç dakika nedir ki?

Telefonuma baktım. Mesajın Jolene’den geldiğini görünce canım sıkıldı. Bu sefer kısacık bir mesajla hem para istemeyi, hem de beni bir daha görebilmek için yalvarmayı başatabilmişti. Genelde bu ikisini birleştir-

memeye çalışırdı. Yine de açık sözlülüğü hoşuma gitti. Hoşlanmadığım fakat arada sırada birlikte olduğum kadınların benden para kopartmaya çalışmaları kendimi daha az kaba hissetmemi sağlıyordu. Ben de her zaman onlara vaktimi değil istedikleri parayı vermeyi tercih ediyordum.

James: Önümüzdeki günlerde çok meşgulüm, ödeme için her zamanki gibi Ben K ile iletişime geçebilirsiniz. Ne kadar ihtiyacın varsa iste.

Jolene: Teşekkürler! Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Dün gece inanılmazdı. Seni seviyorum, öptüm.

Neredeyse gözlerim yerinden fırladı. Dün gece en iyi ihtimalle sıradandı. Bu aşk, sevgi lafları da iyice mide-mi bulandırmaya başlamıştı. Tüm paylaştığımız sert ve kaba seksten fazla bir şey değildi. Yakın gelecekte, hatta belki bir daha asla onu aramayacağımı da çok iyi bildiğime eminim. Çok seyrek görüşüyorduk ama bu kadarı bile artık gereksiz bir alışkanlık olmaya başlamıştı. Altı ayda bir sadece seks için görüştüğün birinden ne kadar sıkılabilirsin ki?

Uçağın girişine geldiğimde telefonumu cebime sokuşturdum. Kapıda beni kimse karşılamadı ama sorun etmedim. Sıradan koltuklarda başka yolcular olduğunu biliyordum fakat First Class'ta sadece Bram Walker ve ben olacaktım.

Soluma döndüm, First Class kabinine adımımı atarken saatime baktım. Kafamı kaldırdığımı anda ise don-

dum kaldım. Uzun boylu sarışın bir hostes neredeyse koşarak üzerime doğru geliyordu, beni gördü ve son anda durabildi. Bana bakmak için kafasını kaldırdı, göz bebekleri büyüdü, dondu kaldı. Çok güzeldi. Gördüğüm en güzel duru mavi gözlerle bana bakarken, yumuşak pembe dudaklarındaki şaşkınlık ifadesini saklamıyordu. Yanakları kızardı. Tam beş dakika boyunca öylece birbirimize bakıp durduk.

Onu görür görmez cazibesine kapılmışım. Daha doğrusu büyülenmişim. Gözlerinde karşı konulamaz bir şey vardı. O kadar duruydular ki sanki tamamen şeffaftılar. Duru mavi gözler genelde soğuk olarak bilinir ama onun gözleri öyle değildi. Onun gözleri su kadar berraktı. O kadar berraklardı ki mümkün olmayan bir şeye bakıyormuş gibi hissettim kendimi. Sanki tanıdık bir ruhtu ya da tam benim zevkime göre yaratılmıştı.

Bana çok kırılganmış gibi geldi. Öyle ki sanki onu tek vücut halinde tutan tek şey benim irademdi. Bu duygu o kadar hoşuma gitmişti ki kendimi uzun zamandır olmadığım kadar canlı hissettim. Heyecanım tansiyonuma yansımıştı. Bu durum uzun zamandır hayatımdaki seksin bir dürtüyü tatmin etmek için yapılan rutin işlemlerin ötesine geçemediğini fark etmemi sağladı.

Bundan bıkmışım, ne kadar zamandır seks hayatım bundan ibaret hatırlamıyorum fakat şu ana kadar böyle bir sorunum olduğunun farkında bile değildim. Sanki gerçek sandığım bir kabustan uyanmışım. Kendimi o kadar uyanık, o kadar canlı hissettim ki.

Bu sefer gerçekten mükemmel. En son ne zaman böylesine güçlü arzularına hatırlamıyorum. Ne ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org> ka-

dar zamandır duygularımı üstünkörü yaşıyorum? Eğer karşımda duran bu güzelliğe bakıp, duygularımdaki bu alışılmadık berraklığı deneyimlemeseydim, bunu kendime itiraf etme cesaretini bulamazdım. O kadar uzun zamandır duygularımı bastırıp sanki hiç yokmuşlar gibi davranıyordum ki bu durumdan artık şikayet bile etmiyordum. Şu kısacık anda hissettiğim hayranlık duygusu, bana duygularım olduğunu hatırlattı.

Kahrolası Bram'ın, "James Cavendish," diye bağırarak uçaktan içeri girdiği ana kadar ikimiz de neredeyse hiç kıpırdamamıştık.

Bram biraz sevimsiz bir adamdı. Tam eski kafalı bir yöneticiydi. Yöneticilerin istedikleri zaman istedikleri şeyi yapabildikleri dönemde takılı kalmıştı. Oysa bugün işler tam tersi şekilde yürüyordu. Yönetici demek artık çalışanlarıyla her an profesyonel ilişki içinde olmak demek. O bunu hiç anlayamadı. Her ne kadar bir iş toplantısı için bir arada olsak da daha uçak havalanmadan sarhoş olacağından emindim ama bu durumu hoşgörüle karşılamaya hazırdım.

Ben daha küçükken, annem ve babam ölmeden önce, babamla toplantı yapmak için bizim eve geldiği zamanları çok net hatırlıyorum. Babamla çok yakındılar, onun şakalarına çok gülerdi. Bu yaşlı, sevimsiz adam aklımda hep şakalarıyla yer etmişti.

Yöneticisinin gür sesi güzel hanımefendiyi harekete geçirdi. Ben de bütün birbirimize kilitlendiğimiz süre boyunca onun, elinde çoktan erimeye başlamış bir çanta dolusu buz tuttuğunu yeni fark ettim. Damlayan sular da...

bir tebessüm oluştu. Bu sürede dışarıdaki dünyayı tamamen unutan tek kişi ben değildim.

“Kusura bakmayın Bay Cavendish,” diye mırıldandı yumuşacak sesiyle.

Geçsin diye kenara çekildim ve elindeki buz çantasıyla uçağın arkasına doğru yürürken onu seyrettim. Ta ki Bram içeri girip onu görmemi engelleyecek şekilde karşıma dikilene kadar.

Bana gülümsedi ve eliyle *hadi oturalım* der gibi bir hareket yaptı. Onu gördüğüm anda çoktan birkaç tek attığını fark ettim. Bu sefer çok uzun bir uçuş olacaktı.

Koltuklarımıza doğru ilerlerken Bram bir şeylerden söz etmeye başlamıştı bile. Ben sanki aklım yerinde değilmiş gibi ne onun ne dediğini anlıyordum ne de ne yaptığının farkındaydım. Dağılmıştım.

Koridor tarafındaki koltuğa oturuverdim. Bram de benim uzun bacaklarım yüzünden cam tarafındaki koltuğuna geçmek için bir hayli zorlandı. Bir şeyler anlatmaya devam ediyordu, ben de bir yandan sanki onu dinliyormuş gibi yapıyordum, bir yandan da etrafıma bakınıp güzel kadının ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Aklımda o yumuşak sesi vardı, “Bay Cavendish!”

Oturduğumuz koltuklara doğru yaklaşırken ellerini ovuşturuyordu. Vücut dilinden az önceki şaşkınlığını üzerinden attığı belli oluyordu. Bu hoşuma gitmedi açıkçası, o şaşkın halini istiyordum.

“Hoş geldiniz Bay Walker, Bay Cavendish. Size ne ikram etmemi istersiniz?”

“Buzlu Crown Royal tatlım,” diye cevap verdi Bram gülerek.

“Sadece bir bardak su,” dedim. Bir yandan da Bram’ın gülüşünün ne kadar yapmacık olduğunu düşünüyordum.

“Ceketlerinizi alayım mı,” diye sordu.

İkimiz de bunu istemediğimizi belirtecek şekilde kafamızı salladık. Onun bizden uzaklaşmasını hayranlıkla seyrettim.

“Gördüğüm kadarıyla benim havayolu çok hoşuna gidiyor,” dedi Bram gülümseyerek.

Ona kemerini uzattım ve alaycı bir şekilde hoşuma gidenin onun havayolu olmadığını söyledim.

“Aynı şey,” dedi. “Bende Bianca gibi kızlardan bir filo var.”

Bianca. Evet ismini öğrendim. Bu bir başlangıç.

“Bana onun klasmda bir kız daha göster sana bir milyon dolar veririm,” dedim.

Gözlerini dikti. Bana bakarak; “Aslında ben de tam bu konuya geliyordum, bana bir milyondan biraz daha fazlası lazım evlat,” dedi. Bunu söylerken kan kokusu almış köpek balığı gibiydi.

Havayolu hakkında bolca atıp tutarak konuşmaya başladığında ben daha çok manzarayı seyreliyordum. Biraz önümüzdeki küçük mutfakta Bianca içkileri hazırlıyordu.

Mutfığı çok dar bir açıyla gören bu lanet koltuğa oturduğum için bir yandan kendime kızarken bir yandan da gözlerim daha iyi bir açıyla mutfığı gören koltuğu arıyordu.

Diğer bir hostes yanıımızdan geçip Bianca’nın yanına gitti. Bir esmerdi.

Bianca ondan bir hayli uzundu. Konuşurlarken tepeden bakan bir havası vardı ister istemez. Bir yandan Bram konuşuyordu. Ben ise esmer Hostesle Bianca'nın konuşmasına kulak misafiri olmaya çalışıyordum. "Tabi ki alabilirsin," dedi Bianca. "Burada sadece iki yolcum var, stokta yeterince var."

"Teşekkürler Bianca," dedi diğer hostes. "Arkadaki mutfakta eksikler olmasını kimse umursamıyor, yeter ki First Class mutfağında her şey tam olsun. Yolcu olsa da olmasa da."

"Sorun değil, alabilirsin," dedi Bianca gülümseyerek. Ben o gülümseyişi kısacık bir anda yakaladım. Karşısındaki rahatlatmak için atılmış basit bir gülücüktü ama yine de çok tatlıydı.

Basit bir gülümsemenin beni niye bu kadar etkilediğini anlamaya çalıştım. Sanırım gözleri yüzündendi. Gözlerine tutulmuştum. O gözlerde aynı anda hem çekingenlik, hem nezaket hem de trajedi vardı. İnsanın ruhunu çalacak kadar derindiler.

Acı çekmeden böyle gözleriniz olamazdı, zorluklara katlanmadan böyle gözleriniz olamazdı. Evet, çok güzel bir kadındı fakat bu sadece işin yüzeysel tarafı. Gözlerine baktığımda bundan çok daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Bu da benim hayranlığımı daha da artırıyordu.

Bize servis yaparken bana her baktığında yanaklarının kızardığını fark ettim. Bense daha uçak havalanmadan onu takip etmenin planlarını yapıyordum.

Kalkışta oturduğu koltuk benim görüş açımın çok dışındaydı. Bir daha onun görevli olduğu uçağa binersem 2D'ye oturmam gerektiğine karar verdim. Hem mutfağı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hem de kalkış sırasında oturduğu koltuğu en iyi 2D görüyordu.

Biraz sohbet etmek için mutfağa doğru yaklaştığımda havalandırma bir saat kadar olmuştu. Eğilmiş, servis arabasını yüklüyordu.

“Sadece iki kişiyiz, servis arabasını çıkarmak zorunda mısın,” diye sordum arkasından yaklaşip.

Döndü, bana bakıp gülümsedi. “Bay Cavendish,” dedi. Şaşırmıştı.

“Bianca, sadece ikimiz için bu servis arabasıyla uğraşmana gerek var mı gerçekten,” diye sordum gülümseyerek.

“Havayolunun CEO’suna hizmet ederken prosedürleri harfi harfine uygulamaya çalışıyorum,” diyerek gülümsedi.

Sesinin tonu çok hoşuma gidiyordu. Yumuşaktı ama aynı zamanda kararlıydı. Gülümsemesine bayılıyordum. “Normal rotan bu mu? Her gün New York, Las Vegas arası mı uçuyorsun?” diye sordum.

Sorum onu şaşırtmıştı. Kısa ve hızlıca cevap verdi; “Evet aslında New York’ta mola ve başkente dönüş.”

“Hangi günler genelde New York’a uğruyorsunuz,” diye sordum. Bir yandan gözümü kırpmadan yüzüne bakıyordum.

Ağzını açtı, tam cevap verecekti ki lanet olası Bram bağırarak beni çağırdı. Dikkati dağıldı.

“Kusura bakmayın Bay Cavendish bir şey ister misiniz?”

Seni istiyorum.

“Teşekkür ederim, en iyisi seni rahat bırakayım da işini yap.”

“Bir şeye ihtiyacınız olduğunda lütfen çağrı butonuna basın”

Seni istiyorum. Tamamen benim olmanı, çaresizce bana bağlanmanı, her şeyini benimle paylaşmanı istiyorum.

Benim kendime hakim olamadığımı, burun deliklerimin genişlediğini, gözlerimden ateş çıkacak kadar heyecanlandığımı göremeden döndü gitti.

Uçuş boyunca bir daha ona yaklaşma şansı bulamadım. Geriye kalan vaktimizde Bram beni esir aldı. Sırf babamın hatırına onu dinlemeye çalışıyordum fakat artık uçak alçalmaya başladığında ve Bianca'ya ulaşma şansımın azaldığını anladığımda Bram'ın boğazını sıkmaya hazırdım.

En az on defa tekrarlamıştım. “Sana böyle bir kredi açmamı istiyorsan havayolunun yönetimine beni de dahil etmek zorundasın.”

Yapmacık bir gülüşle; “Bu işi kendi bildiğim şekilde yaparak geliştirebileceğimi ve bana bu konuda tamamen güvенеbileceğini biliyorsun değil mi,” dedi.

Bilmiyordum. Tam tersine bu işi kendi bildiği gibi yapmaya devam ederse çok yakın zamanda iflasın eşiğine geleceğinden hiç şüphem yoktu. Sırf babamın hatırı için de batacağını bildiğim bir şirkete yatırım yapma niyetinde değildim. Adam şirketini kumar oynar gibi yönetiyordu. Eğer şirketin yönetimini ele almadan ona istediği parayı verirsem bunun kaçınılmaz sonu ertelemekten fazla bir işe yaramayacağını. Sonunda da bile bile bir ton parayı çöpe atmış olmanın beni gereksiz yere zor durumda bırakacağını çok iyi biliyordum.

“Uçuş ekibi New York’ta kalacak mı,” diye sordum. Hem merak ediyordum hem de artık konuyu değiştirmek istiyordum.

“Hayır. Hepsi bugün Las Vegas’a dönüyorlar. Niye sordun,” dedi.

“Sadece merak ettim,” dedim. Ona Bianca’nın telefonunu hatta önümüzdeki günlerdeki uçuş takvimini sormayı düşündüm ama sormadım. İstedigini almak için bunu bile kullanmaya çalışacağını tahmin ettim. Öğrenmenin başka bir yolunu bulurum.

Çok denememe rağmen uçaktan inerken onunla bir dakika bile yalnız kalmayı başaramadım. Allahın belası Bram hemen yanımda bitiverdi ben de sadece başımla selamlayabildim. “Tanıştığımıza memnun oldum Bianca.” Bunu derken aklımda onu yakın gelecekte gerçekten memnun etmenin çeşitli yollarını planlıyordum.

“Ben de memnun oldum Bay Cavendish,” diye nazikçe cevap verdi.

Henüz değil diye düşündüm ama memnun olacaksın.

Bram’ın yanından olabildiğince hızlı şekilde uzaklaştım. Büyük adımlarla arabayla beni bekleyen Clark’ın yanına ulaştım. Arka koltuğa oturdum hızlıca.

“Otele mi,” diye sordu Clark.

“Daireye,” diye cevap verdim. Şaşırdığı belli oluyordu. Nadiren günün bu erken saatinde çalışmayı bırakıyordum. Bugün farklıydı. Aklımı bir türlü toparlayamadığım için bugün artık çalışmanın pek bir işe yaramayacağını çok iyi biliyordum. Hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. Aklım tamamen şu kadına takılmıştı.

Clark arabayı sürmeye başladı. Bir yandan da dikiz

aynasından beni kontrol ediyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Bir kadınla mı buluşuyorsunuz efendim?”

Biraz fazla meraklı bir soruydu ama sorun etmedim. Çok iyi bir şofördü ve o kadar uzun zamandır benim için çalışıyordu ki aramızdaki ilişki artık işveren çalışan ilişkisinden ziyade bir arkadaşlık gibiydi. Bana istediği soruyu sorabileceğini biliyordu. “Hayır Clark.”

“Belki de buluşmalısınız. Buna ihtiyacınız varmış gibi görünüyor.”

Yüzüne baktım. Beni bu kadar iyi tanıyor olması biraz rahatsız ediciydi. “Hayır, fakat benim için birine ulaşmanı istiyorum. Adı Bianca.”

“Soyadı yok mu,” diye sordu hemen. Ondan böyle şeyleri çok sık istemiordum.

“Hayır, sadece bir hostes ve adı Bianca. Tek bildiğim bu.”

“Walker’ın şirketinde mi?”

“Evet.”

“Fiziksel özellikleri?”

“Uzun boylu, sarışın... çok güzel. Manken gibi. Onun uçuş takvimine acil ihtiyacım var. Ayrıca telefon numarası adres, ne bulursan.”

“Bakalım neler bulacağız. Kolay olmayacak ama.”

“Bir şeyler öğrenebilersen çok mutlu olurum.”

“Biliyorum.”

Daireme girerken kendimi boşlukta hissediyordum. Bugün öğleden sonra çalışmayacaktım ama ne için? Bir yabancıya sevdalanmış şapşalın biri gibi görünmeseydim benimle olmak için can atan kadınlardan birini ara-

yabilirdim. Açıkçası bunu hiç yapmak istemiyordum ve sanırım asıl problem de buydu.

İçeri girer girmez ana yatak odasına yöneldim. Sersemlemiş gibiydim. Hemen üstümdekileri çıkardım ve duşa girdim. Bu sefer soğuk değil sıcak suyu açtım. Gözlerimi kapatıp duvara dayanarak zihnimde onun davetkar mavi gözlerini canlandırmaya çalıştım. Gözlerindeki ifade çok güçlü ama bir yandan da davetkardı. Sanki onda ihtiyacım olan bir şeyler olduğunun farkındaydı.

İhtiyacım vardı. Evet doğru kelime buydu.

Elimi sabunladım, aletimi okşadım. Gülümseyişini, yanaklarının kızarmasını ve tabi ki o büyüleyici gözlerini hatırladım.

Oh. Çok hızlı oldu. Birkaç dokunuşta gelivermiştim. Daha da kötüsü bu beni yeterince tatmin etmemişti. Birkaç dakika sonra bir sefer daha için yine aletimle oynuyordum. Kendimi yeniden, arka arkaya banyoda kendisini tatmin eden bir ergen gibi hissetmiştim.

Beni rahatlatması için bir kadın bulmayı aklımdan bile geçirmemiştim. En kötüsü buydu çünkü biliyordum ki onu düşünerek kendimi tatmin etmek, gerçek bir kadınla birlikte olmaktan çok daha cazip bir fikirdi.

Bianca benim için bela demekti aslında. Biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Ne olursa olsun ona sahip olmalıydım.

Bir sefer daha gelmek için aletimi sıkıca kavradım. Daha hiç çıplak görmediğim bir kadını hayal ederek kendimi bir kez daha orgazma zorladım.

Bu sefer vücudunu hayal ettim. Daracık hostes üniforması altında saklanmış nefis yuvarlak memelerini,

dar kalçasını ve hayatımda gördüğüm en harika bacakları hayal ederek aletimi daha sert kavradım.

Bana içecek servisi yaparken gözüme takılan narin bileklerini hatırladım. O bilekleri yatağıma bağlayıp onun üzerinde gidip geldiğimi hayal ederken sesli boşaldım.

Saat daha geçti fakat bu beni hemen kurulanıp yatağa girmekten alıkoymadı. Uyumadan önce onun ipeksi saçlarını ve duru mavi gözlerini hayal ettim.

Onunla alt tarafı kısa bir uçak yolculuğu yapmıştık fakat sanki hayatım boyunca onu arzulamış gibi hissediyordum.

3. BÖLÜM

IZDIRABIM

Günümüz

“Bunu atlatamazsa ben ne yaparım? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Böyle birini bulup da kaybetmenin manası nedir?”

Stephan’a ne demeli. O daha da kötü durumda. Ya o atlatamazsa ne yaparım? Ona bunu nasıl açıklarım?

Ameliyattaydı fakat bana heyecanımı dindirecek kadar bilgi verilmiyordu. Olabilecek en iyi şekilde tedavi gördüğünden şüphem yoktu. Yine de bu durum benim ızdırabımı dindirmiyordu çünkü yapılabileceğin en iyisinin onu kurtarmak için yeterli olup olmayacağını bilmiyordum.

Tristan'ın gözleri bunların hepsini daha önce yaşamış birinin olgunluğunu yansıtıyordu. Zavallı herif.

“Öncelikle emin ol ki bunların hepsini atlatacak,” dedi kısık sesle. “Bundan eminim. Bütün olan bitenden sonra hala nefes alıyor olması bize bu konuda umutlu olmamız gerektiğini anlatıyor. Ama aynı zamanda James, niye ve nasıl konusuna gelirsek; emin ol ki onu kaybetse bile böyle bir aşkı sadece bir değerli an bile yaşamış olsan bunun için pişman olamazsın. Emin olabilirsiniz.”

4. BÖLÜM

RİTÜELİM

Geçmiş

Saatime yeniden baktım, sonrada sabırsızca çıkartıp çekmeceye attım.

On beş dakika önce burada olmalıydı. Ben ise saatlerdir hazır, onu bekliyordum. Gün boyunca çalışmak için fazla endişeliydim, onun yerine yemek hazırlıklarıyla ve ona hazırladığım lafları ezberlemekle vakit geçirdim.

Tedirgindim. Dikkatimi toplayamıyordum ve hiç alışık olmadığım şekilde içim kıpır kıpırdı.

Öğleden önce tüm işlerimi bir kenara bırakıp kendimi bu garip ruh haliyle baş başa bıraktım.

Hatırladığım kadarıyla hayatımda ilk defa bu akşam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

işlerin nasıl gideceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ya da istediğim gibi gitmezse ne yapacağımı bilmiyordum. Kadınlarla geçirdiğim vakit çoğunlukla tek bir amaca yönelik olur. Yemekle başlamaz ve yatıya kalmazlar.

Benden ne istediği ya da beklentilerinin neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Asıl büyük problem de bu zaten çünkü ben ondan çok fazla şey istiyorum. Onun uzaktan yakından ilgilenmediği şeyler. Daha önce hiç ama hiç böyle bir sorun yaşadığımı söylersem abartmış olmam.

Saatimi çıkartmış olmamamın pek bir yararı olmadı. Birkaç dakika içinde yine kendimi saate bakıp niye geç kaldığını düşünürken yakaladım.

Neredeydi? Hep böyle geç mi kalırdı? Yoksa başlamadan bitirmiş miydi?

Bir anlık zaafıyla telefonu elime geçirdiğim gibi onu aradım.

“Alo.” Nefes nefese açtı telefonu.

Sesi aniden içimi ürpertti. Bir anda vücudum kaskatı kesilmişti. “Neredesin,” diye sorduğumu hatırlıyorum soğuk kaba bir ses tonuyla.

“Tam çıkmak üzereydim,” dedi. Sesi çok garipti. İster istemez ağzından çıkan her kelimeye dikkat etmeye başladım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gerilmiştim.

“Yirmi dakikaya orada olurum,” diyerek devam etti. “Eğer yanlış bir yola sapmazsam.”

“Neler oluyor? Sesin biraz garip geliyor, geç kalacaksın. Sana bir şoför göndermeyi istememin sebeplerinden biri de buydu.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Orada olacağım.” Bunu söylerken sesi kırçillandı. Bunu çok net duydum.

Arzu. İhtiyaç.

“Ne yapıyorsun,” diye sordum. Gözlerimi kapatıp cevabını bekledim. Eğer şu an bu ruh halindeyse, durumu nasıl kontrol altına alacağımı çok iyi biliyordum. İplerin elime geçmesi biraz rahatlamamı sağlamıştı. Elimi pantolonumdan içeri sokup kalkmış aletimi çimdikledim. “Sesin niye nefes nefese?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonunda cevap verdi. “Yok bir şey.”

Yalan!

Çenem kasıldı, kendimi daha şiddetli çimdikleyerek sordum; “Kendini elliyor musun?”

“Hayır.” *Yine yalan söyledi.*

“Bana bir daha yalan söylersen sana ne yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?” Bunu sorarken bir yandan tahrik olmuş bir yandan da bana yalan söyleme cüretini gösterdiği için ona kızmıştım. “Galiba üçüncü defadır sana bunu söylüyorum. Kendini tatmin etme. Senin partnerin ve tatminin benim. Ben söylemeden tatmin olmana izin vermiyorum.”

İnlediğini duydum, elime boşaldım.

“Eğer hemen arabana binip buraya gelmiyorsan ben geliyorum. Gelirsem saatlerce tatmin olmana izin vermeyeceğim,” diye bağırdım ve telefonu yüzüne kapattım.

Birkaç dakika sonra ona sahip olacağım arzusuyla dışarıyı görebileceğim bir odaya geçtim ve sabırsızca yolunu gözledim.

Onunla ilk defa birlikte olacaktım. Aslında sakın ve rahat olmam gerektiğini biliyordum fakat bunu yapabileceğime inanmıyordum. Acaba gerçek bir mazoşist miydi? İşi ağırdan almak acaba onun hoşuna gider miydi?

Sabırsızlığın doruklarındaydım. Nasıl olacağını hem merak ediyor hem de içimdeki ona sahip olma arzusunu kontrol etmeye çalışıyordum.

Sonunda yaklaşan bir araba görür görmez kapıyı açtım. Hızlıca gömleğimi çıkartıp onu giriş holüne indim.

O kapının önündeki kısa merdivenlere ulaştığında kapıyı sonuna kadar açmış, gözümü kırpmadan onu seyreliyordum.

Orada durdu, uzun süre sessiz birbirimizi seyrettik.

Havadaki şehvet o kadar barizdi ki sanki elimi uzatsam dokunacaktım. Dilimi çıkartsam tadına bakacaktım. Sanki esrar içmiştim.

Çiçek desenli, siyah transparan bir elbise giymişti. Kumaşı o kadar inceydi ki yarı karanlıkta bile tüm vücut hatlarını ortaya çıkartıyordu.

Kapımda, seks için burada olduğu aşikar olmasına rağmen zarif ve ulaşılmaz görünmeyi başarmıştı.

Onu ulaşılabilir yapabilirdim. Bunu biliyordum, o da biliyordu. Bu fikir beni azdırıyordu.

“İçeri gel,” derken buradan yatak odasına nasıl gideceğimizi düşünüyordum.

Tek kelime etmeden itaat etti. Sakindi.

Dar giriş holünde yürürken birbirimize sürtünüyorduk. Derin bir nefes aldım.

Acaba hemen burada ona sahip olsam, bu çok mu uy-

gunsuz, kaba bir davranış olurdu? Kendimi affettirmek zorunda kahr mıydım? Bunları düşünüyordum çünkü bu her an olabilirdi.

“Yemek hazır fakat biraz bekleyebilir.” Sesim biraz kısılmıştı, sabırsızlanıyordum. “Sen çok ateşlisin bunu biliyorsun değil mi?”

Kafasını salladı. Etrafa göz gezdirirken çok soğukkanlı görünüyordu.

Sessizliği, zaten sabırsız olan beni iyice germiş, çenem neredeyse kasılmıştı.

“Tüm işlerimi iptal ettim, bu gece tamamen sana aitim.” Bunu söyleme gereği duydum çünkü bu gece kesinlikle rahatsız edilmeyeceğimizi bilmesini istedim.

Kendimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Şu an parmaklarım onun içinde olabilirdi. Kızlık zarını okşuyor olabilirdim. Bunu takıntı haline getirmiştım. Kızlık zarına ilk defa benim dokunacağım, benim yırtacağım fikri bende kıskançlıkla karışık garip bir sahip olma duygusu uyandırmıştı.

Benim ne söylediğimle ve ne yaptığımle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Elini ikinci kata çıkan merdivenlerin tırabzanına dayadı ve yukarı çıkmaya başladı. Hemen arkasından gittim. Ona dokunmanın bir nefes uzağındaydım.

“Yatak odan nerede,” diye sorarken sesi çok davetkardı.

Güçlü, ilkel bir açlık vücudumu sarstı. Heyecanlanmıştım. Elimini boynuna götürdüm, hafifçe kavramamla kendine tamamen bana bıraktı. Onu üst kata sürüklemeye başladım.

Eğer yatağa ulaşana kadar cilve yapmadan, beni tahrik etmeden durabilirse, ben de kendimi zapt edeceğime söz verdim içimden.

Önüne geçip yolu gösterdim. İçeri bir adım atarak onun yatak odama girişini seyrettim.

Odayı tam istediğim gibi hazırlamıştım. Bir yanlış anlaşılma istemiyordum.

Bazı bağlar yatağın köşelerinden sarkıyordu, bazıları bağlanmamış olarak yerdeydi. Niyetim açıktı. Onun bedenine sahip olacağım yer burasıydı.

“Bunlar ip mi,” sonunda sordu nefes nefese.

“Evet,” dedim onu seyrederek

“Bu kamçı mı?”

Eğer normal bir sohbete devam edebilecek durumda olsaydım, ona at binmeyi sevip sevmediğini, kamçıyı nasıl kullanması gerektiğini bilip bilmediğini sormak isterdim fakat aklım başka bir şeyle o kadar meşguldü ki hiç konuyu açmadım.

“Evet,” dedim onu hafifçe yatağa doğru yönlendirirken. “Aslında senin üzerinde kullanmak istediğim daha fazla oyuncakım var fakat hepsini ortalığa serip seni korkutmak istemedim.”

Histerik bir kahkaha patlattı.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. “Kendine bir güvenli kelime seç,” dedim.

Derin bir nefes aldığı anda büyük memelerinin hareket ettiğini fark ettim. “Bütün bunları daha önce hiç kullanmadığımı bildiğini varsayıyorum,” dedi.

Bu soru çok hoşuma gitmişti çünkü evet çok iyi biliyordum.

Bu son günlerde hayatımdaki en büyük takıntıydı.

“Evet,” dedim derin bir nefesle. Sesim kalın ve gergin çıkmıştı.

Biraz duraksadıktan sonra cevap verdi. “Sotnos.”

“Sotnos mu?” Kelimeyi onun telaffuz ettiği gibi söylemeye çalışıyordum.

“Evet sotnos yeterli.”

Çıldırıcı kadın.

Arkadan saçını sertçe kavrayarak yüzünü kendime çevirdim. “Burada uyulması gereken bazı kurallar var. Burada ben senin sahibinim artık. Bana karşı gelersen, cezalandırılacaksın. Senin tepkilerine dikkat edeceğim ve cezalandırmada çok ileri gitmemeye çalışacağım fakat eğer olur da haddimi aşarsam, kaldıramayacağın kadar ileri gidersem, güvenli kelimeni söylemen yeterli.”

Hiç gözü korkmuşu benzemiyordu. Tersine bana meydan okurcasına cevap verdi. “Peki buranın dışında ne olacak? Sana yalan söylediğim zaman beni cezalandıracağını söyleyen sen değil miydin? Sana yalan söylediğimde burada değildik.”

Güldüm, tavrı hoşuma gitmişti. “Bazı istisnalar olabilir. Ben sana hiç yalan söylemeyeceğim, senden de ayırmasını bekliyorum. Bana güvenli kelimenin ne anlama geldiğini söyler misin?”

Cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Israr ettim. “Bana güvenli kelimenin ne anlama geldiğini söylemen karşılığında sana ne verebilirim? Benim hakkımda öğrenmek istediğin bir şey? Ya da genel olarak istediğin herhangi şey?”

Yine cevap vermedi. İnat etmişti, söylemeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saçını daha sıkı kavrayarak “Beni deli ediyorsun,” dedim hafifçe. Onu yavaşça yatağa doğru yönlendiriyordum. “Konuşmamız lazım. Nasıl yapacağımızı seninle konuşmak istiyorum fakat o kadar sabırsızım ki bununla vakit kaybetmek istemiyorum. Daha önce hiçbir şey beni bu kadar azdırmamıştı. Senin içinde olmaya, sana sahip olmaya, seni cezalandırmaya, seni açıp her detayını ezberlemeye ihtiyacım var. Sonunda sana güvenli kelimenin ne anlama geldiğini de söyleteceğim ayrıca.”

Kısa bir sessizlik oldu. Onaylamadı, itiraz da etmedi. “Ellerini kaldır” dedim artık iyice yatağa yaklaşmışken.

Kaldırdı. Elbisesini yavaşça üzerinden çıkardım ve manzaranın keyfini çıkartırken derin bir nefes aldım.

Arzuyla dolup taşıyordum. Her şeyi birden aynı anda istiyordum. Ona dokunmayı, onu öpmeyi. Aletimi çıkartıp ağzına almasını.

Kendimi zor durdurdum.

Onun yerine etrafında bir tur attım. Vücudunun her santimetrekaresini hafızama yazmaya çalışıyordum. Şu an üzerinde sutyen ve tanga dışında bir şey yoktu. Büyük memeleri ince kumaştan sutyene sığmadığı için dışarıya taşmıştı. Meme uçları sertleşmiş, belirginleşmişti. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel memelerdi.

Hızlıca eğilip sutyeninin üzerinden memesini ısırdım.

Çok hafif inledi. Etrafında dönmeye devam ettim.

Daha önce fark ettiğimden çok daha düzgün bir vücudu vardı. Üst vücudu kum saati gibi beline doğru inceliliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yumuşak kalçaları, kavranıp sıkılmak için birebirdi.

“Fazla düzgünsün,” dedim mükemmel kalçalarına bakarken. “Hayatımda gördüğüm en güzel vücuda sahip bir bakire. Fazla mükemmel.”

Arkasında diz çöküp kalçasını sert bir şekilde ısırdım.

Canı yanmıştı ki hıçkırdı ve dönüp bana baktı. Ben de kalçasında bıraktığım izi öptükten sonra göz göze gelme umuduyla yüzüne baktım.

Yüzünü bana döndü, nefes alışı düzensizdi.

Tangasına dokundum. “Üzerindekileri yırtıp atmak istiyorum fakat o kadar güzeller ki sana aynı güzellikte yenilerini alacağımdan emin olamıyorum. Nereden buldun bunları?”

“Tanga da sutyen de Victoria’s Secret’tan.”

Kalçasına bir tokat attım.

“Bir yere kıpırdama.” Ayağa kalkıp elime bir bıçak aldığımda yüzündeki ifade çok komikti. “Bu sadece kıyafetleri kesmek için. Derine dokundurmayı aklımdan geçirmem. Düşüncesi bile korkunç.”

Ona doğru ilerledim. Sutyenini kavradım ve kendime doğru çektim. Ortadan tek bir hareketle kesiverdim.

Meme uçlarının daha da sertleştiğini fark edince, birkaç sefer sıkıştırdım onları. Her seferinde bir öncekinden daha sert. “Meme uçların ne kadar hassas? İlk dokunduğum mu daha çok hoşuna gitti, yoksa çok sıkıştığım son sefer mi?”

İnlemeye başlayıncaya kadar şiddetini artırarak sıkı-maya devam ettim. “Yoksa bu mu daha güzel?”

“Sert daha çok hoşuma gidiyor.”

“Güzel, burada senin için hazırladığımı bir şey var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Komidine doğru ilerledim. Bıçağı kenara koyup çekmeden meme ucu kısıkaçlarını çıkarttım.

Kısıkaçlar şeftali rengiydi ve ikisini birbirine bağlayan ince gümüş bir zincir vardı. Zinciri boynuna doladım ve kısıkaçlarla meme uçlarını iyice sıkıştırdım.

"Kısıkaçlar," diyerek açıklamaya çalıştım. "Çok sıkı değiller değil mi?"

Hayır anlamında kafasını salladı.

Ona çok yakışmışlardı. Sanki onun için yapılmışlardı. Sonra tangasını kestim. Nasıl karşıladığını anlamak için yüzüne bakarak.

"Yatağa çık," dedim. Sesim sertleşmişti.

Hiç itiraz etmeden itaat etti.

"Dizlerin yükseltiye değene kadar ilerle, evet tam oraya."

"Arkasından ben de yatağa çıktım. Ensesinden kavrayıp kafasını yatak başlığına değecek şekilde aşağıya ittim. Kalçaları tam istediğim gibi yatağın ortasındaydı. Yüzü kamçıya değiyordu ve vücudu titremeye başlamıştı.

Ayak bileklerini iple yatağın köşelerine bağladım. "Ne kadar çırpırırsan bunlar o kadar canını yakar, unutma." İki ayak bileğini sıkıca bağladıktan sonra el bileklerini de önce birbirine, sonra yatak başlığına bağladım.

Yine arkasına geçtim. Belinden kavradığımda kalkmış aletim tam kalçasının hizasındaydı.

Hafifçe ileri geri hareket ettiğinde, kalçasına bir tokat attım.

"Kıpırdamadan dur," diye emrettim. Kamçıyı elime alıp baldırından kalçasına doğru hafifçe sürttüm.

Yine kıpırdadı, bu sefer inlemeye de başladı.

Kamçıyla hafifçe vurdum.

Bir süre öylece durup onu seyrederken, kalbim yerinden fırlayacak sandım. Başlamak için hala çok gergindim.

Bu şekilde çok güzel görünüyordu. Bağlanmış, hareketsiz, benim kullanımına sunulmuştu.

Bu görüntü benim şiirim, benim sanatımdı. Onun vücudu da tuvalim.

“Başlamadan önce bana söylemek istediğin bir şey var mı,” diye sordum.

“Çok özür dilerim Bay Cavendish.” Sırtını kamburlaştırmıştı.

Derin bir nefes alıp homurdanarak kamçıyla vurmaya başladım. Başlarda çok hafif vuruyordum. Hoşuna gittiğini fark edince sertleşmeye başladım.

İnlemeye ve ileri geri hareket etmeye başlamıştı. Kamçının onu ne kadar ıslattığını görebiliyordum.

Ben de nefes nefese kalmıştım. Biraz daha devam ettikten sonra kamçıyı bıraktım. Onun sınırlarını henüz bilmiyordum, bu yüzden fazla ileri gitmek istemedim.

Sırtını kamburlaştırıp, göğsünü yükseltiye sürterek bir şeyler mırıldandı.

Sersemlemiştim. Elim zangır zangır titriyordu.

Hayatımda hiçbir zaman bir şeye bu kadar hesapsızca saldırmadım. İçgüdülerim bana onun bir yalancı olmadığını söylüyordu fakat içgüdüler de yanıltıcı olabilir. Tek bildiğim doğum kontrol hapi bile almamıştı.

Seks yapmaya başladığımdan beri korunma konusunda aşırı dikkatliydim. Herhangi bir kadını hamile bırakmak benim hayatımda kesinlikle olmaması gereken

bir şeydi. Etrafım bu durumdan yararlanmaya çalışacak servet avcısı kadınlarla doluydu.

Bu sefer, korunmak aklımın ucundan bile geçmedi. Unutkanlıktan değil, alakası bile yok. Sanki kalbim de-
ğişmişti.

Duygu durumum hızlı bir şekilde hiç alışık olmadığım, hatta anlamadığım bir şekle bürünüyordu. Bildiğim bir şey vardı, onun içine boşalacaktım. Onu hamile bırakma fikri hiç de sıkıntı verici değildi. Tersine, dürüst olmam gerekirse, bu şekilde onu tamamen kendime bağlama fikri çok cazip geliyordu.

Kalkmış aletime baktım. Acı verici derecede kızarmış ve şişmiş, damarları da iyice belirginleşmişti.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

“Bu şekilde devam etmek istemiyorum,” dedim kısık sesle. “Canının, seviştikten sonra kıcının üstüne oturmaya-
cacak kadar acımasını istemiyorum.”

Hiç sesini çıkarmadı. Tepki vermediği zaman ne yapacağımı bilemiyordum, elim ayağıma dolaşıyordu.

Yumuşak beyaz teni dikkatimi çekti. “Aman Tanrım, sıvının bacaklarından aşağı doğru aktığını görebiliyorum.” Akan sıvının bacağına oluşturduğu yola dokundum parmağımla.

“Seni becermeden önce yapmamız gereken bazı şeyler var. Masanın üzerinde tahlil sonuçlarım duruyor. Hepsi temiz. Görmek ister misin? Seni korunmadan becermek istiyorum, elbette ki izin verirsen. Doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin değil mi?”

Kafasını sallayarak, “Evet hap kullanıyorum. Senin sözüne de güveniyorum.

Eğer güvenmeseydim beni bağlayıp kamçılamana izin verir miydin sanıyorsun?”

Güldüm ve kalçasından öpmek için eğildim.

Yükseltiyi de altından çektim. Yatakta yüzüstü uzanıyordu.

Ayak bileklerini çözdüm. Bileklerinden sıkıca kavrayıp bir hareketle onu sırt üstü çeviriverdim. Nefesi düzensizleşmişti.

Onu çevirdiğimde el bilekleri hala bağlıydı. Şu durumda kafasının üzerinde birleşmişlerdi. Bacaklarını açtım, manzara inanılmazdı.

Baştan çıkarıcı bir sarışıandı. Nefes kesiciydi. Mermer gibi prüzsüz teni, olgun vücudu önümde titriyordu.

Benimdi.

Ona dokunmaya dudaklarımla başladım. Önce dudaklarına masum bir öpücük kondurdum. Onun üzerinde gerçekleştireceğim emellerimin bir göstergesi değildi bu elbette ki. Sonra yavaş yavaş aşağıya indim. Dokunulmamış vücudun her köşesine imzamı atmak istercesine her yerini öptüm.

Sonra vahşi bir taşkınlıkla ona sarıldım. İçine girdim ve delilik seviyesinde bir coşkuyla ileri geri gidip gelmeye başladım.

Ona sahip olurken kendi boğuk iniltilerimi duyuyordum. Daha önce hiç bu kadar sesli yapmamıştım. Bunu kontrol etmeyi hep becerebilmişim fakat şimdi, şimdi. Kendime hakim olmama imkan yoktu.

Gözümü kırpmadan yüzüne bakıyordum. Duru mavi gözleri beni hem yiyip bitiriyor hem de besliyordu.

Beni yalayıp yutuyor aynı zamanda bir bütün halinde kalmamı sağlıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onun vücudunu her hücremde hissetmiştim. Yumuşak tenini kavramış içinde gidip gelirken her an daha da deliriyordum.

İçimden küfrediyor, yüksek sesle inliyor her geçen an daha da geriliyordum. Onun canını yaktığımdan emindim çünkü böyle bir istilaya alışık olmadığını çok iyi biliyordum. Bunun farkında olmak beni gittikçe daha da delirtiyordu.

Sonunda zevkten ağlayarak, bırakmam için yalvardı.

Durmadan devam ettim. Kudurmuş gibi, kontrolsüz şekilde ve şiddeti artırarak devam ettim.

Sonunda sınıra yaklaştığımda, delirmiş gibi pompalayarak onu da doruğa çıkarttım. “Gel, Bianca,” diye emrettim. Gözlerimi zevkten gevşemiş yüzünden alamıyordum.

İnanılmaz şekilde itaat etti. Sanki benim için akort edilmiş bir enstrüman gibi. Sanki benim için yaratılmış gibi.

Çünkü öyleydi.

Çünkü benimdi.

Geriye dönüşü olmayacak, değişmeyecek şekilde.

Son defa sert bir şekilde içine girdim ve sarsılarak boşaldım.

Bu kadar yükseldikten sonra onu öpmeyi bırakamadım. Dudakları dolgundu fakat onları takıntı haline getirmemin sebebi bu değildi. Dudaklarını şiddetle arzulamamın sebebi onların ipeksi yumuşaklığıydı.

Banyoya gittim. Zihnim hiç durmuyor, hayatımı gözden geçirip bu yeni duruma göre baştan yapılandırmanın planlarını yapıyordu.

Banyo hazır olduğunda yatağa geri döndüm, tatmin edilmiş vücudu parlıyordu.

O an ne hissettiğimin farkına varmaya çalıştım. Tatminden öte bir şeydi. Vahşi bir gurur diyebilirim. Daha farkında değildi ama bu güzel yaratığın yazgısı bugün, bu yatakta tayin edilmişti.

Gitmesine izin vermeyecektim. Çok ürkekti ama bu gözümü hiç korkutmadı. Hiç tereddüt etmiyordum, o artık benimdi. Asıl mesele bunun nasıl olacağıydı.

Onu banyoya kadar taşıdım ve ellerimle baştan aşağı yıkadım.

Ona ne kadar bağlanmış olsam da yemek yemeden gitmek istediğini söylediğinde, sanırım biraz sert cevap verdim. Sonra da yemeğe kalması için zar zor ikna edebildim.

Onun karşısındayken, alıştığım, güvendiğim ustalığımdan, şeytan tüyünden eser bile kalmıyordu.

Ağzı sıkı ve mesafeliydi. Ondandır bir şeyler duymak için bir hayli mücadele etmem gerekiyordu. Bana güvenmiyordu ve benden beklentisi de yüksek değildi. Bunu değiştireceğime yemin ettim.

Ona tekrar sahip oldum. Yemek masasının üzerinde, tatlı niyetine.

Yapmamalıydım biliyorum. İlk seferi için ona biraz fazla yüklenmiştim, bunun farkındaydım. Canının çok fazla acımadığını söylediğinde, açlığını onun nefis vücuduyla bir kere daha gidermemi engelleyecek kadar kontrol edemiyordum kendimi.

Onu bağladığım iplerin bileklerinde bıraktığı izleri öptüm. “Bu izleri görmek hoşuma gidiyor,” dedim yü-

züne bakmadan. Sesim kalındı ve sadece bedensel arzu ile açıklanamayacak kadar yoğun bir duygu durumunda olduğumu belli edecek nitelikteydi.

Onu sırt üstü masaya yatırdım, bacaklarını açtım.

Aletimi onun girişine çok yakın bir yerde bacaklarına sürtüyordum.

“Bana bak,” dedim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda devam ettim. “Beni dinle. Bundan sonra, ben senin içindeyken, gözlerini benden her kaçırdığında seni cezalandıracağım.”

Kafasını salladı. Dudakları titriyordu. Gözlerini dikmiş hiç kırpmadan bana bakarken, ruhumun sahibi olduğunu haykırıyordu.

“Yapmamı iste,” dedim aletimi okşayarak.

“Lütfen beni becerin Bay Cavendish.”

Ben de istediğini yaparak sert bir şekilde içine girdim. Hızlıca gidip gelmeye başladım.

Yavaşlamadan sordum; “Canın acıyor mu?”

“Mükemmel gidiyor,” dedi inlemeyle karışık.

Boşaldıktan sonra bile içinde kaldım. Onu kucağımda yatak odasına götürürken, o doyumsuz aletim hala üzerinde gidip geliyordu.

“Sınırına vardıysak söyle durayım,” dedim. “Senin ilk seferin olduğu için canın acıyabilir, bunu anlayışla karşılarım, yeter ki bana söyle.”

“Lütfen durma.”

Bunu söylerken sesinin tonu yalvarır gibiydi ve bu da beni mahvetmişti.

“Böyle mi devam edeyim?” Ayaktaydık ve sert aletim üzerinde çok hızlı gidip geliyordum.

Ücretsiz PDF indirip okuyun <https://rantey.org>

“E-evet lütfen, aman Tanrım, evet!”

Doruktaydı ve ben de orada onunla birlikteydim. Hızlı bir darbeyle içine girerken bağırdım. “Gel Bianca.”

İkimiz de kendimizi yatağa bıraktık.

Ben bütün gece ayakta kaldım.

Onun canını çıkarmıştım, tüm gece bebek gibi uyudu. Benim de canım çıkmıştı ama bu beni uyutmak için yeterli olmamıştı. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Banyonun ışığını ve kapısını açık bıraktım ki odada onu görebileceğim kadar loş bir ışık olsun. Tüm gece, bundan sonra ne yapacağımı düşünerek onu seyrettim.

Bu, benim içimdeki ruhani tarafla ilk iletişimimdi. Bugüne kadar olduğum adam sanki bir nefeste içindeki kötü olan her şeyden kurtulmuş ve ardından aldığı ilk mutlu nefesle hayat boyu sürdürülebilir bir doyumun tadına bakmıştı.

Benim hazırladığım bu seks ritüeli aslında bir alışkanlıktan öte değildi. Başından beri bunu aslında gerçek anlamda yakınlaşmayı önlemek için yaptığımı çok iyi biliyordum. Eğer vücutlarımızın birer tapınak olduğunu varsayarsak benim kızlara yaptığım, kutsala saygısızlıktan başka bir şey değildi.

Bu sefer farklıydı ama.

Bu ritüelin de, alışkanlığın da ötesindeydi. Onunla birlikteyken zevkten kendimden geçmiştim ama daha önce hiç tatmadığım bir zevkti bu. Daha önce hiç sormadığım bir sorunun cevabını vermişti bana ve bu cevap tamamen benim için değildi. Bu ritüel, bir ritüel değildi. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://trantedi.org>

Bu sefer çok farklıydı.

Bu gerçek yakınlıktı. Bu kutsaldı.

Hiç yetmiyordu. Onun dokunulmamış vücudunu çok zorladığımı fark ettiğim, artık bu kadarının yeterli olması gerektiğini çok iyi bildiğim anda bile, durmak bilmiyordum.

Çok derinlerde bir yerde, ne kadar birlikte olursak olalım hep daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum. Çok iyi biliyordum.

Ben meğer kayıpmışım. Bulundum.

Ben, James Cavendish, hatırlayamadığı kadar uzun zamandır seks bağımlısı, asla pişman olmayan sapık, aşık olmuştum.

Ben onun bakire vücuduna sahip olmuştum, o da benim bakır kalbime.

5. BÖLÜM

ÇARESİZLİĞİM

Günümüz

Tüm hayatın boyunca kusursuz aşkın var olduğuna ama şartlar gereği sana göre olmadığına, hayat tarzının böyle bir şeye imkan sağlamayacağına inanırsın. Sonra bir gün, pat diye, işte oradadır. Senin karmaşık ihtiyaçlarını karşılayacak, mükemmel insan karşına çıkarır.

Başka hiçbir şeye benzemeyen baş döndürücü bir koşuşturmaydı.

Her iyi şeyin bir kötü tarafı vardı işte. Beni dünyanın en mutlu adamı yapmıştı ama şimdi onun bir daha hiç uyanamama ihtimali, her nefes alış verişimde canımı acıtan derin bir yara gibiydi.

Yatağının başından hiç ayrılmadan uyanmasını bekliyordum. Başlarda nöbet mi bekliyordum, dua mı ediyordum.

yordum emin değildim ama şu an tamamen eminim. Dua ediyorum.

Bu durum, aklıma Tristan'ın iyileşme süreci devam ederken uzun zamandır kaybettiği maneviyatını yeniden kazanmaya başladığını anlattığı zamanı getirdi. Birden ortaya çıkıveren bu maneviyat ihtiyacı beni çok şaşırtmıştı o zaman.

“Bunun herkese göre olmadığını biliyorum ama bana çok iyi geliyor,” demişti. “Tanrının bize ihtiyacı yok James. Onun sana yardım etmesi için senin inanmana, dua etmene gerek yok. Mesele bu değil. Bizim ona ihtiyacımız var. Bak, bütün sorularına düzgün cevaplarım olduğunu söyleyemem ama bir gün sana bundan uzun uzun söz etmek istiyorum.”

“Sevdiğim çok fazla şeyi kaybettim ve bunun için de kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Bu suçluluk duygusu beni yiyip bitirebilirdi. İnan bana bu potansiyele sahiptim. Ama bu olmadı. Onun yerine bir mucize oldu. Ellerimi açtım ve yardım dileyerek dua etmeye başladım. Tanrının bize ihtiyacı olmadığını ama bizim ne zaman ona ihtiyacımız olsa, ne kadar düşkün, ne kadar günahkar olursak olalım, ne yapmış olursak ya da onu bulmak için ne kadar çok zamanımızı harcamış olursak olalım, onun bize yardım etmek için hep orada olduğunu o zaman anladım.”

Otuz yaşında, sırtımdaki yükten belim bükülmüş, hayatımda hiç olmadığım kadar yorgun ve bitkin bir halde, bir Las Vegas hastanesinin rahatsız koltuğunda perişan ve çaresiz haldeyken, ellerimi açtım ve nihayet biraz huzur bulabildim.

6. BÖLÜM

DELİLİĞİM

Geçmiş

Onunlayken o kadar gerçekçi, normal tarafımdan kurtulmuş ve o kadar yalındım ki başlarda bu neredeyse rahatsız ediciydi.

Yeni bir yaranın üzerindeki temiz hava gibi.

Söz konusu olan o olduğunda, kendimi kontrol etmekte zorluk çekiyordum. Daha önce hiç tatmadığım, yepyeni bir delilikti bu. Su katılmamış bir azgınlık, gadar bir taşkınlık, can acıtan bir çaresizlik.

Bana çok yabancı bir duyguydu. Bazen niye buna hiç karşı koymadığımı, niye hiç geri çekilmediğimi, uzak kalmaya çalışmadığımı düşünüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu duygu durumuna kendim de inanamıyordum. Aslında kim olduğumla ilgili bu içsel devrimi, yıllardır alıştığım iç huzuruma yapılan bu alçakça saldırıya niye karşı koyamadığımı anlayamıyordum. Hepsinden çok da nasıl sevebildiğimi, arzulayabildiğimi, ihtiyaç duya-bildiğimi idrak etmekte zorlanıyordum.

Telefonum çaldı. "Alo."

"En iyi arkadaşın kim?" Hattın diğer ucundaki Frankie, neşeli ses tonuyla soruyordu.

"Sensin elbette. Sesin niye bu kadar neşeli? Ne oldu?"

"Eğer şimdiye kadar benden hoşlanıyorduysan bundan sonra artık bana aşık olacağından eminim. Sana öyle bir kız buldum ki tek kelimeyle mükemmel, ayrıca tam senin tipin."

Gerildim ve kendimi rahatsız hissettim.

Frankie daha önce de beni kızlarla tanıştırmıştı, bu alışılmadık bir durum değildi. Hatta benim hayat tarzıma benden daha çok bağlıydı diyebilirim fakat zamanlama biraz yanlıştı.

Aslında dün geceki deneyimden sonra, daha yanlış olamazdı diyebilirim.

Benim suskunluğumun ne anlama geldiğini fark etmeden anlatmaya devam etti; "Koyu renk saçlı, harika ela gözleri var. Yirmi altı yaşında ama kendine çok iyi bakmış. İnanılmaz bir vücudu var, ayrıca çok tatlı ve akıllı. Senin için güzel bir değişiklik olacak."

Frankie, bu gizemli kadının çeşitli meziyetleri hakkında konuşmaya devam ederken, ben çoktan dün geceyi geçirdiğim ketum sevgilimle ilgili hayaller kurmaya başlamıştım bile.

Sonunda konuşmasını keserek, “Biriyle tanıştım,” dedim.

Bir anlığına duraksadıktan sonra, “Oh... Ciddi bir şey mi?”

Ses tonundan bu durumu ne kadar garip karşıladığını anlayabiliyordum. Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. Bu ciddiden çok öte bir şeydi. Bir gereklilikti.

“Aradığımı buldum.”

Telefonun diğer ucundaki uzun sessizlikten, Frankie’nin bunu anlamakta zorluk çektiğini tahmin edebiliyordum.

“Bu harika.” Sesi, bir yandan benim adıma sevinmiş, bir yandan da duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Daha önce bana ondan söz ettiğini hatırlamıyorum. Nasıl oldu? Yeni mi?”

“Bir anda oluverdi, ben de anlamadım. Sonunda aşık oldum fakat şöyle de bir durum var, o duygularından benim olduğum kadar emin değil henüz.”

“Vay canına.”

“Hatta benden hoşlanıyor mu? Bundan bile emin değilim.”

“Ne?”

“Benimle ne yapacağını bilemiyor.”

“Nasıl yani?” Verdiğim her cevapta daha fazla şaşırtıyor, duyduklarına inanamıyordu.

“Benim, zengin piçin biri olduğumu düşünüyor. Ona ulaşmak için bir mucize lazım bana. Yeterli oldu mu?”

Çok heyecanlanmış bir şekilde, “Bu kızla tez zaman-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

da tanışmam lazım, şimdiden söyleyebilirim ki onu çok sevdim,” dedi.

Bir süre duraksadıktan sonra devam etti, “Peki onunla oyunlar oynayacak mısın?”

“Hayır, kesinlikle hayır, asla!”

“Onu fetiş partilerine getirecek misin?”

“Hayır, o günler benim için geride kaldı. Bianca ile aramızda olan, paylaşabileceğim bir şey değil. Tamamen bize özel kalmalı. Başka türlüünü düşünemiyorum bile.

“Anladım. Sana tamamen hak veriyorum ve senin adına çok mutlu oldum.”

Telefonu kapattığımda gülümsüyordum.

7. BÖLÜM

ACİZLİĞİM

Günümüz

Sonunda sıkıntılı, acı verici bekleyiş Bianca'nın aniden sarsılarak uyanmasıyla son buldu. Gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

Vücudumu ani bir titreme aldı. Kendime hakim olmak için sımsıkı tuttuğum ellerine baktım. O bu haldeyken kendimi bırakıp ağlayamazdım.

Daha önce hiç tatmadığım bir rahatlama, baştan aşağı tüm vücudumu sardı. Tüylerim diken diken olmuştu.

Sonunda uyanmıştı. Hayattaydı ve bir şekilde bunu atlatmayı başaracaktık.

Bütün bu saatler boyunca o da aslında dinlenmemiş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

ti, çünkü uyanır uyanmaz korku ve endişe dolu bir sesle Stephan'ı sormuştu.

Bana bir kez daha bakacağından şüphe ettiğim mavi gözlerine ilk kez baktığımda, nefesim tutulmuştu.

Stephan'ın çok ciddi yaralandığını biliyordu. Uyanır uyanmaz hatırlamıştı.

“Ameliyattan çıktı, dinleniyor.”

Bir an durduktan sonra, “Yarası ne kadar ciddi,” diye sordu. Konuşurken sesi, ağzı tıka basa doluymuş gibi çıkıyordu. Ağzının içinde çok fazla yara olduğunu tahmin edebiliyordum. “İyileşecek mi? Onu hemen görmeliyim.”

İnanılmaz bir şekilde, bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu. Onun çok fazla hareket etmesini engellemek için hemen bir şeyler söylemem gerekiyordu ama morali de bozmak istemiyordum. “Stephan yoğun bakımda, onu görmek mümkün değil.”

Bir anda serum bağlantılarını sertçe çıkartıp doğrulmaya çalıştığında korkudan titremeye başladım. Onun kendine zarar vermesini istemiyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, kendimi hiç bu kadar aciz hissetmemiştim.

Yerinde doğruldu ve “Onu hemen görmem lazım,” dedi.

Sesleri duyabilecek kadar yakında olan iki hemşire hemen odamıza koştu ve onu yerine yatırdı. Bir doktor ve bir hemşire daha geldi ve onu sakinleştirip serumu yeniden takmayı başarabildiler.

Hemşire yeni bir damar yolu açarken Bianca bana baktı, “James, lütfen onu görmem lazım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İster istemez kafamı salladım, başka ne yapabilirdim bilmiyorum.

“Lütfen bunu bir daha yapma. Onu görmenin bir yolunu mutlaka bulacağım fakat sen şimdilik yatağında kalmalısın.”

Sakinleştirici nihayet etkisini gösterdi, biraz rahatladı, gözlerini kapatıp kendini yatağa bıraktı.

Bir yolunu bulmuştum. Bianca, yatağıyla beraber Stephan’ı görmek için yoğun bakım ünitesine giderken ben de yanında yürüyordum. Stephan’ın bilinci kapalıydı fakat yine de, onu gördükten sonra iyice sakinleşti.

İyi haberin gelmesi gecikmedi. Aşağı yukarı iki saat sonra Stephan vurulduğundan beri ilk defa gözlerini açtı. Hayati tehlikeyi atlatmıştı ve değerler iyiye gidiyordu. İkisi de yaşayacaktı.

Mucize arkasına mucize. Tüm olan bitenden sonra, bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyordum. Kendi kendime bir daha onu yalnız bırakmayacağıma söz verdim.

“Babamı gömdüler mi,” diye sordu bir sonraki gün.

“Sanmıyorum,” diye cevap verdim niye sorduğunu anlamak için yüzüne bakıyordum.

“Yarın veya ertesi gün gömecekler sanırım. Benden yapmamı istediğin bir şey var mı?”

“Bana kağıt kalem getirir misin?”

Bir yerden bulup ona uzattım. Kağıda bir şeyler karalarken şaşırılmış şekilde onu izliyordum. Birkaç cümle yazdı. Kağıdı katladı ve bana uzattı.

“Bunu tabutuna koyar mısın lütfen.”

“Tabi ki,” dedim fakat önemli bir detayı hatırladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aslında babanın cesedi yakılacaktı, eğer sen karşı çıkmıyacaksan tabi.”

“Hayır, sorun değil. Bu kağıt da onunla yansın o halde.”

Tamam dedim, ifadesiz yüzüne bakarken. “Okuyabilir miyim?”

“Tabi ki, oku,” dedi tereddüt etmeden.

Canavar'a

Allah belanı versin. Bize artık zarar veremeyeceksin. Unutulup gideceksin.

Ateşin keyfini çıkar. Bunu hak ettin.

Kızın.

Bakışlarını yakaladım. Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, “Terapi için,” dedi.

Onu anladığımı belirtir şekilde kafamı sallayarak sordum, “Kesinlikle öyle. Başka bir arzunuz? Mesela cenezesine gitmek gibi?”

Ters ters baktı. “Hayır, asla. Birinin mezarına tükürmek kötü şans getirir ve biliyorum ki gidersem kendimi tutamam.”

8. BÖLÜM

EN KÖTÜ KABUS

Günümüz

STEPHAN

Parlak ışıklar içinde, hastanede gözümü açtım. Canım o kadar yanıyordu ki nefes alırken bile kıpırdamaya çalışıyordum.

Neler olduğunu bir anda hatırlayıverdim.

Kan, cesetler, yaşadığım korku.

Bianca.

Bianca'nın topallayarak ilerlerken bir anda yere düşmesi. Saçlarındaki kan, yüzündeki kan.

En kötü kabusum gerçek olmuştu.

Bianca.

Onun vurulduğunu gördüm, yere düştüğünü gördüm.

Hayır, hayır, hayır onu kaybettiğimi tasavvur bile edemiyordum

“Bianca,” diye seslenirken göğsümün ateş gibi yandığını hissettim.

9. BÖLÜM

BEN İYİYİM, SEN İYİSİN, HEPİMİZ İYİYİZ
Geçmiş

STEPHAN

Elimizi sıkmadık ya da eldivenlerimizi tokuşturmadık. Eldiven giymek zorunda değildik zaten.

O tip bir dövüş değildi bu. Bazı kulüplerin kuralları olurdu fakat burası öyle bir yer değildi. O kulüpler benim gibi reşit olmayan birini, ne kadar iyi olursa olsun ringe çıkarmazlardı.

Bize ayrılan küçük ringde, dövüşe başlamadan önce birbirimizi onaylarcasına kafamızı salladık. Bu sırada onun gözlerine bakma hatasını yaptım.

İfadesizdiler. Çoktan kaybettiğine inanmıştı ve daha fazlasını da kaybetmek üzereydi.

Ona ilk darbeden sonra yere düşmesini, benim daha hiç kaybetmediğimi, bu işi bitirmek için onu çok da fazla hırpalamam gerekmediğini söylemek isterdim.

Her zaman, dövüşleri rakibime en az zarar verecek şekilde sonlandırmaya çalışıyordum fakat her şey de benim elimde değildi.

Derin bir nefes aldım ve kalabalıkta beni bu dünyada rahatlatmayı başaran tek kişinin yüzünü aramaya başladım.

Bianca'nın durgun gözleriyle karşılaştım ve anında kendimi daha iyi hissettim.

Kulüp tıka basa doluydu fakat onun etrafında görünmez bir bariyer vardı. Yaklaşmaya kimsenin cesaret edemeyeceği bir bariyer. Sayemde.

Buradaki herkes ona yaklaşırsa başına ne geleceğini çok iyi biliyordu. Birkaç talihsiz olaydaki tavrımla, herkesin bu konuyu çok net anlamasını sağlayabilmişim.

"Seni seviyorum," dedi. Dudaklarını okuyabiliyordum. Ortalık tam bir kaostu ama o bir şekilde sakin kalmayı becerebiliyordu. Tam olarak ihtiyacım olan buydu işte. Onun sakinliği benim her zaman ayaklarımın yere basmasını sağlayan şeydi. Dövüşen bendim fakat beni güvenli ve hayatta tutan onun sakinliğiydi. Eğer onu bulmamış olsaydım, şimdiye kadar çoktan yaşama arzumı yitirmiş olurum.

"Seni seviyorum," dedim dudaklarımı okuyabileceği şekilde.

Elbette herkes bizim sevgili olduğumuzu düşünü-

yordu, biz de ses çıkartmıyorduk. Onun aslında sevgilim olmadığını, yaşamam için hava kadar gerekli olduğunu, ona zarar vermeye kalkışacak kişiyi gözümü kırpmadan öldüreceğimi, nasıl anlatabilirdik ki. Bizi sevgili sanmaları daha kolaydı.

Artık önümdeki meseleye odaklanmanın vakti gelmişti. Dövüşmekten nefret ediyordum. Hatta her şeyden çok dövüşmekten nefret ediyordum fakat şu anda bu bir gereklilikti.

Ayrıca ne kadar nefret etsem de, bu işte çok iyiydim. Daha hiç mağlup edilememiştim. Çok küçük yaşlarda, dört katım ağırlığında birine karşı kendimi savunmak zorunda bırakılmış olmam, benim en büyük antrenmanım olmuştu. Çok da iyi bir antrenmandı.

Zil çaldı ve dövüş başladı. Önümde dans ediyordu. Bu kadar cüsseli bir adama göre ayakları bir hayli hızlıydı. Boks eğitimi aldığı her halinden belli oluyordu. Yine de bu ona yetmeyecekti.

Benim antrenman motivasyonum hayatta kalmak, kirli dövüşmek, ne gerekiyorsa yapmaktır.

İlk birkaç yumruğundan kendimi kurtarabildim. Harekete geçmeden önce onu çözmeye çalışıyordum. Hızlıydı ama ben daha hızlıydım.

Önce karnına sonra da yüzüne attığım sert yumruklarla onu yere düşürebildim. Maalesef yeterli olmamıştı. Ayağa kalktı ve yine üzerime geldi. Yumruklarını savunabildim. Yüzüne attığım yumruk onu yavaşlatmıştı, artık kendimi savunmak biraz daha kolaydı.

Yumruğumu sıktım ve hızlı bir şekilde karnına seri darbeler indirmeye başladım. Son yumruğum, birkaç

gün kan kusmasına yol açacak kadar sertti. İyice sersemlediğinde, çenesine büyük bir yumruk indirdim.

Yere düştü ama yine kalkmayı başardı. İyice sersemlediğini gözlerinden anlayabiliyordum, ayakları artık yere o kadar sağlam basmıyordu. Onu iyice yormuştum ama daha işim bitmemişti.

Onu tekrar yere düşürmeden önce, omzuma birkaç darbe indirmeyi başardı. Bu raund onu birkaç sefer daha yere düşürdüm ama her seferinde ayağa kalktı. Artık her yumruğumda sendeleyip düşmeye başlamıştı. Ya durumu daha kavrayamamıştı ya da ölmek istiyordu.

Bir raund daha elimden kurtulmayı başarmıştı. Bianca'ya bakmaya giderken zavallı herifin köşesinde yaralarını temizlemeye çalıştığını gördüm.

“İyi misin,” diye sordu kaşımı silerken.

Kafamı sallayarak, “Ben iyiyim ama ayakta kalmak için inat ederse, o hiç iyi olmayacak. Bu adam ne zaman pes etmesi gerektiğini hiç bilmiyor.”

“Dikkatli ol, kaybedecek bir şeyi kalmamış gibi saldırıyor.”

Umursamazlığımı fark etmesini sağlayacak şekilde yüzüne bakarak, “Biz farklı mıyız ki,” dedim.

Kafasını sallayarak, “Biliyorum, sadece ona güvenmiyorum, sen yine de ekstra dikkatli ol tamam mı?”

Tamam dedim ve onu alnından öptüm. Ne terimi, ne de üzerimdeki kan ve pisliği umursamadan bana doğru dayandı.

Tam ihtiyacım olan. Hayatım boyunca sadece ihtiyacım olan buydu işte.

Kabul görmek.

Çok basit bir şey ama kabul görmeye ve hayatımda bu ihtiyacı karşılayan yegane insana, içime çektiğim nefes kadar ihtiyaç duyuyordum.

Hayatımı bu sayede sürdürebiliyordum.

Ringe geri dönmeden önce alabileceğim kadarını aldım.

Benim kızın hisleri çok kuvvetliydi.

Herif bu raundda bana bıçak çekti. Niyetini anlayana kadar beni yaralamıştı bile. Ciddi bir şey değildi, sadece taze bir yaraydı ama beni çok kızdırmıştı. Kan görmüş boğaya dönmüştüm, tüm salon da öyle.

Dizlerine çok sert bir tekme vurdum ve aynı anda onu ittim. Yere düşerken aynı anda üzerine çullanıp, hiç durmadan suratını yumruklamaya başladım.

Birisinin, birkaç kişinin beni adamın üzerinden almaya çalıştığını hatırlıyorum ama yeterli olmadı.

Sonra onun sesini duydum. Adımı söylüyor, kendime gelmemi sağlamaya çalışıyordu.

Kendime gelmek için kafamı sağa sola salladım. Hala adamın üzerindeydim. Kan içindeki ellerime baktım. titriyorlardı. Tüm vücudumun titremeye başladığını fark ettiğimde hala altımda olan et yığınınına baktım.

Korkuyla karışık mide bulantısıyla kendimi adamın üzerinden attım.

Yüzü, daha doğrusu yüzünün olması gereken yerdeki kanlı, şekilsiz, deforme olmuş et posası kıpırdamıyordu.

Adamın üzerinden iner inmez midemdeki her şeyi yere çıkartmışım.

Yumuşak elleriyle omzumu okşarken, bana bir şeyler

söylüyordu fakat o kadar çok gürültü vardı ki ne dediğini anlayamıyordum.

Duyamıyordum ama söylediklerini kalbimde hissedebiliyordum.

Mekan, alkış ve tezahüratla inliyordu. Az önce yaptıklarım çok hoşlarına gitmişti. Bu yüzden buradaydılar, bu sayede para kazanıyordum.

O an tek düşündüğüm bir an önce uzaklaşmaktı, bugüne kadarki en kötüsü buydu.

Onu öldürdüm mü acaba? Merak ediyordum ve bir yandan bunun olmaması için dua ediyordum ama öyle görünüyordu ki bu sefer elime yüzüme bulaştırmıştım. Kimse adamı kıpırdatmaya bile çalışmıyordu. Sanırım gerek bile görmüyorlardı.

Zarif kollarıyla arkamdan bana sarıldığını hissettim. Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldadı, "Sen iyisin, o iyi, ben iyiyim, biz iyiyiz."

Kendimi daha iyi hissettim. Tamamen doğru olmasa da, işe yaradı. Bana göz kulak olmanın bir yolunu buluyordu her zaman.

İlk günden beri her zaman beni anlıyor, olduğum gibi kabul ediyor ve seviyordu.

Ringde bazen işler kontrolden çıkabiliyordu. Daha önce bir çok kişiye, çeşitli şekillerde zarar vermiştim ama ringde hiç kimseyi öldürmemiştim. Durumu kabullenmekte zorluk çekiyordum.

Daha önce öldürmüştüm. Bianca'ya tecavüz etmeye kalkışan şu yaşlı adamın kafasını kaldırıma vurduğumda kafa tasını parçalamıştım.

Hayır, bu ilk olmayacaktı ama yine de kabullenmesi kolay değildi.

Nasıl bir insandı? Onu kimler özleyecekti? Niye benim hayatım onunkinden daha değerliydi olsun ki?

Değildi. Biliyorum ki değil ama Bianca'nın hayatı çok daha değerliydi ve onun bana ihtiyacı vardı. Her zaman olduğu gibi bu fikir beni canlandırmıştı. Onun için yapmam gereken ne varsa yapardım. Onun için her şeyi yapardım. Çünkü o buna değerdi. Bundan hiç şüphe duymadım ve bu güne kadar beni bir çok zor durumdan kurtaran da bu oldu.

Doktor olduğunu tahmin ettiğim kişi sonunda geldi ve yerdeki adamla ilgilenmeye başladı. Gelir gelmez öldüğünü söylemedi ve az da olsa umutlanmamı sağladı.

Bianca beni geri çekerek, kendi kusuğumdan uzaklaştırdı. Gözlerimi kapayıp kendimi onun ellerine bıraktım.

Yaşlı Sam, bu dövüşü ayarlayan aşağılık herif, elinde bir deste parayla, pis pis sırtarak bana doğru geldi.

Benim geçim kaynağımdı ama yine de ondan nefret ediyordum. Zayıfların ve çaresizlerin üzerinden geçerken bir gram vicdan azabı çekmeyecek kadar adi fırsatçının biriydi.

“İyi iş evlat,” dedi sırtarak.

“Bana evlat deme,” dedim. Sesim kustuğum için tahriş olan boğazım yüzünden kırçilli ve kalın çıkmıştı.

Omzunu silkerek, “Böyle durumlarda hep duygusallaşıyorsun ama sen doğuştan yeteneklisin evlat. Seninle birlikte daha çok güzel şeyler yapacağız.”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama Bianca lafı ağzıma tıkarak, “Defol git buradan, adamı yalnız bırak. Ona biraz süre ver,” dedi sertçe.

Adam, ellerini sanki *tamam*, *zarar verme niyetinde değili* der gibi kaldırıp, yanımızdan uzaklaşırken hala sırtıydı.

“Adam asalağın biri,” dedi kızmış bir şekilde. “Bu adama çok dikkat etmeliyiz.”

Kesinlikle aynı fikirdeydim.

Diğer herifin hala hayatta olduğundan ve hayatta kalma şansı olduğundan emin olana kadar oradan ayrılmadık.

Doktor sesli şekilde bunu açıkladığında, alkıştan çok yuhalamayla karşılandı.

Galiba yine hastalanıyordum.

Bianca, beni binanın arka tarafındaki loş banyoya götürürken kendimi tamamen onun ellerine bırakmıştım.

Tişörtümü çıkarttı, bir çocukmuşum gibi beni güzelce yıkadı. Yan tarafımdaki yara onu endişelendirmişti. Gitti doktordan birkaç malzeme aldı. Yaramı temizleyip üzerini sardı.

“Doktor, diğer adamla işi bittiğinde gelip yarana bakacağını söyledi.”

“Tamam,” dedim, pilim bitmiş gibiydi.

Sam’in verdiği parayı aldı ve tam olduğundan emin olmak için saymaya başladı.

“Dört yüz dolar. Bu gece bir oda tutalım olur mu? Sen de bu yorgunluğun üzerine sıcak bir duş alıp, yumuşak bir yatakta uyumuş olursun.”

İtiraz etmedim. Dövüştüğüm akşamlardan sonraki rutinimiz buydu zaten. Para için insanların canını yakmayı kabul edilebilir kılan küçük bir mükafat.

Dört yüz dolar.

Bunun için adamın birini tanımamaz hale gelene kadar dövmeye razı olmuştum.

Tekrar kusmamak için derin nefes alıp zorla yutkuyordum.

Zaman algımı neredeyse tamamen kaybetmişim, doktor ne kadar süre sonra geldi hiç bilmiyorum.

Çok fazla bir şey yapmadı, fazla da kalmadı zaten. Önemli bir şey olmadığını biliyordum yine de Bianca'nın içi rahat etsin diye doktorun yarayı görmesine izin verdim.

"Yaşayacak mı?" İçeri girdiğinden beri bu soruyu sorma cesaretini bulmaya çalışıyordum.

"Evet, yüzü artık pek güzel olmayacak ama yaşayacak."

Biraz daha kolay nefes aldım. Kafamı sallayarak ona teşekkür ettim.

Yürüme mesafesinde, haftalık oda kiralayan bir yer vardı. Civardaki kimlik sormadan nakit para kabul eden tek yerdi. Bianca bizim için bir oda kiralarken ben dışarıda bekledim.

Uzaktan, resepsiyondaki adamın kim olduğunu gördüğümde kaskatı kesilmiştim. Bianca çoktan anahtarı almış bana doğru geliyordu.

"Bu adamla bir daha asla konuşma," derken sesim sert ve korku doluydu. "Ondan uzak dur."

Bana baktı, üzgün gözleri her şeyi görüyordu.

"Stephan sen ne yaptın?"

"Asla, lütfen."

Bana sarıldı. Elini belime dolayıp bana destek çıktı ve odaya doğru yürümeye başladık. "Para almayacaktı.

Geçen sefer buraya geldiğimizde ödeştığınızı söyledi.” Beni yargılamıyordu ama sesinden bana acıdığını anlayabiliyordum.

“Lütfen. Yapma,” dedim tekrar. Neredeyse ağlayacaktım.

“Sesi seviyorum,” dedi sakince. “Kendimden daha çok. Seni seviyorum.”

Gözyaşlarımı silmekle meşgul olduğum için cevap veremedim.

“Sana ne yaptı o adam,” diye sordu odamıza girerken.

Etrafa baktım, gözlerinden kaçarak. En azından temizdi oda. Bu da göreceli bir durumdu elbette. En azından benim için öyleydi.

“Önemli değil,” diye cevap verdim.

Masum değildi. Bunun için çok fazla görüp geçirmişti ama saftı. Onun kulaklarını ve zihnini, geçen geldiğimizde burada kalmak için yaptığım şeyleri anlatarak kirlletmek istemedim.

“Stephan,” yumuşak sesi beni mahvediyordu.

Kafamı salladım, yutkunurken canım acıyordu. “Ben duşa giriyorum.”

Acele etmedim ama sallanmadım da. Temizlenmem gerekiyordu fakat bunun için aslında sıcak su ve sabundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yatağa döndüğümde hala nemliydim. Titreyerek onun da duş alıp yanıma gelmesini bekledim.

Ona sarıldım, yüzümü ıslak saçlarının arasına gömüp birkaç nefes aldıktan sonra kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım.

“Canını yaktı mı?”

Sonunda sordu, “Bu konuda konuşmak ister misin?”

Konuşamazdım. Ne diyecektim ki? Ne yaptığımı biliyordu, en azından bilmesi gerektiği kadarını biliyordu. Tahmin ettiğinin aksine onun benim aletimi ağzına aldığı anlatmam, bana kendimi daha iyi hissettirmeyecekti.

Uzun süre cevap vermeyince durumu anladı sanırım. Konuşmak için tekrar ağzını açtığında gözyaşları yüzünden kelimeleri yutuyordu. “Bunu bir daha asla yapma. Lütfen, lütfen bana söz ver, kendine yaptıklarına artık dayanamıyorum.”

Benimle böyle yalvarırcasına konuştuğunda ona hayır demem mümkün değildi. “Tamam,” dedim sesim kalın ve kederliydi, “Söz veriyorum.”

Bir süre hiç konuşmadan öyle kaldık ama sorun yoktu. İhtiyacım olan sadece ona sarılmaktı.

Sonunda bu konu hakkında konuşabilecek kadar kendimi toparlayabilmişim, “Bu tarafımdan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Tek istediğim seni korumak ve bir daha kimseye zara vermek zorunda kalmamak.”

Derin bir nefes aldı, göğsü kabarmıştı, “Biliyorum, özür dilerim.”

“Üzülme, bunun seninle ilgisi yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece keşke... ben de babam gibi olmasaydım.”

“Değilsin. Bu şiddet sen değilsin. Seni tanımlayan şey bu değil.”

Bunun içime işlemesine, beni rahatlatmasına izin verdim.

“Bu sadece geçici bir durum,” dedi. “Evleri unutma.” Gülümsedim. En sevdiğimiz hayalimizdi.

“Yan yana,” diye ekledim

“Komşu olacağız.”

“Ben bahçemde çim istiyorum.”

“Bense sadece taş, belki bir kaktüs,” sesindeki mutluluğu duyabiliyordum.

“Yaptığın tüm resimleri saklamış olacaksın.”

“Ve bazılarını sana vereceğim.”

Sonunda uykuya dalmak için yeteri kadar rahatlayabilmişim. Yumuşak sesi her zamanki gibi beni sakinleştirmişti.

Ben iyiyim, sen iyisin, biz iyiyiz.

Ertesi sabah kahvaltı yapıyorduk -Dövüştten kazandığım para sayesinde yapabildiğimiz, pek de alışık olmadığımız bir durumdu.- Birden ciddileşti, gözlerinde kararlılığı görebiliyordum.

“Bu sondu,” dedi. “Koruyucu ailelerimize geri döneceğiz, kendine bunu yaptığını görmek istemiyorum artık.”

Hayır der gibi kafamı salladım.

“Çok uzun sürmeyecek, on sekiz yaşına bastıktan sonra, yapabileceğimiz bir sürü şey var.”

“Hayır bu çok riskli. Seni bulabilir. Ben dövüşmeye devam edeceğim.”

“Şu anda bizim için iyi bir seçenek yok. Yapabileceğimiz en iyi şey daha güvenli olanı tercih etmek.”

Haklı olduğunu biliyordum ama o yolu seçmek istemiyordum.

Beni çok iyi tanıyordu, Yüzüme baktı, “Bu güvenli değil görmüyor musun? Birbirimizden başka kimse bizi umursamıyor.

Eğer doğru karar vermezsek, senin gününde olmadığın bir müsabaka bizim sonumuzu getirecek. Bundan, bu insanlardan acilen uzaklaşmalıyız.”

Haklıydı. Biz sistemin kurbanlarıydık. Kaçak olmaktan, terk edilmiş olmaktan bile daha kötüydü bu.

Bizim, birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Eğer bu durumdan kurtulacaksak, bunu kendi çabamızla yapmak zorundaydık.

10. BÖLÜM

ONSUZ BEN OLMAZDIM Kİ

Günümüz

STEPHAN

İlaçların da etkisiyle sürekli yarı uyur haldeydim. Ellerimi sıcak, güçlü ellerinin arasına almasıyla, irkilerek uyandım. Siyah gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş bir hâlde ismimi sayıklıyordu... Javier. Aynı anda hem korkmuş hem de rahatlamış görünüyordu.

Ben de hıçkırarak ağlamaya başlayınca, göğsümdeki yara yüzünden canım çok acıdı. Kendimi durdurmaya çalışırken kasılmıştım ki bu daha da canımı yakıyor, daha çok canım yandıkça da kendimi tutmakta daha çok

zorluk çekiyordum. Kendime gelmem biraz vakit aldı, hemen onu sordum, "Bianca?"

Öğrenmem gerekiyordu. İyi olması gerekiyordu.

Öbür türlü düşünmek bile istemiyordum.

Onsuz olamayacağımı çok iyi biliyordum. Onsuz ben, ben olamazdım ki. Tamamlanamamış, önemli parçaları kayıp herhangi başka biri olurdum.

Beni fazla bekletmeden hızlıca cevap verdi, "Bianca iyi. Daha iyileşme sürecinde ama iyi. Hatta senden çok daha iyi durumda açıkçası."

Doğru mu duyuyordum yoksa bu bir hayal miydi? Emin olamadığım için dikkatlice yüzüne bakarak, "O, O kurtuldu mu gerçekten?"

Benim gördüğüm, tam kafasından vurulmuştu. Bundan nasıl kurtulmuştu ki? Hem de benden daha iyi durumdaydı.

Şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki, hayal görmediğimi anlatmak istercesine elimi sıkarak bilginin doğruluğunu onayladı.

O kadar bitkindim ki en azından hayatta olduğunu öğrenmiş olmanın verdiği rahatlama duygusu hemen yeniden uykuya dalmamı sağladı.

Hayattaydı.

Uyandığımda hala bunu düşünüyordum. Bu sefer Javier ile birbirimize baktığımızda ikimiz de gülümsüyorduk ama biraz da gözyaşı vardı yine.

11. BÖLÜM

BENİM RUHUMU KURTARDI

STEPHAN

Çok küçük yaşlarımdan beri, sorunlar peşimi hiç bırakmadı. Daha amcamın tacizleri başlamadan önce, gördüğüm kabuslar yüzünden neredeyse hiç uyuyamazdım. Pazar günleri kiliseye gidiyordum. Kilisedeki rahiplerden biri, bizim sınıfta, kazandığının onda birini ihtiyacı olanlarla paylaşmayanların, İsa Mesih yeniden dirildiği zaman diğer günahkarlarla birlikte cayır cayır yanacağını anlatmıştı. İşin kötüsü bunun olması çok yakındı. Ben çocuk aklımla rahibi fazla ciddiye almıştım.

Daha sekiz yaşındaydım. Yazın ev işlerine yardım et-

tiğim kazandığım tam on doların hepsini hiç düşünmeden şekerçi dükkanında harcamıştım. Kimse bana bunun onda birini ihtiyacı olan birine vermem gerektiğini söylememişti.

Kendimi çok suçlu hissetmiştim. İşin kötüsü suçluluk duygusu daha sonra sırf borcumu ödemek için biraz daha para kazandığımda bile geçmemişti.

Ben çok fena bir çocuktum. Her şeyden korkuyordum, öfkeliydim ve çok kırlmıştım. Babam hakkında kötü düşüncelerim vardı. Otoriter, kaba, ters adamın biriydi. Genelde bu düşünceleri kendime saklardım ama nadiren de olsa yüzüne söylediğim zamanlar olmuştu. Bunu her yaptığımda beni, ağzımı açtığıma pişman etmeyi başarırdı.

Bu suçluluk duygusu, evden kaçtıktan sonra bile uzun süre peşimi bırakmadı.

Sonra onunla tanıştım.

Bianca'dan sonra bütün taşlar yerine oturdu. Bana ihtiyacı vardı, ben de onu korudum, benim de olduğum gibi kabul edilmeye ihtiyacım vardı. Böylece ayrılmaz bir ikili olduk.

Ben onun hayatını kurtardım, o da benim ruhumu.

Yirmili yaşlarımın ortasına yaklaştığımda, bu suçluluk duygusundan tamamen kurtulduğumu düşünüyordum fakat ben onu bıraksam da o beni bırakmıyordu.

Hiçbir zaman tam olarak kendim olamıyordum. San ki bir parçamı dışarıdaki dünyadan hep saklamam gerekiyordu. Bu yıkıcı içgüdü bende o kadar derinlere işlemişti ki neredeyse hayatımın aşkına mal olacaktı.

12. BÖLÜM

BU BEN MİYDİM?

Geçmiş

STEPHAN

Bu adam benden çok daha yaşlıydı. Ben on yedi yaşımdaydım o, otuzuna yaklaşmış olmalıydı. Evet genç olmam avantajdı ama o da az değildi.

Yakışıklıydı, harika bir gülümsemesi vardı, sakindi ve fakat çok ateşliydi.

Onunla bir kitapçada tanışmıştım. Aynı kitabı arıyorduk, çok romantikti. Tanışma hikayemiz, yıllar sonra anlatılıp gülünecek cinstendi.

Üçüncü buluşmamızda birlikte olmuştuk. Telefonu çaldığında duştan yeni çıkmıştı. Telefonuna bakmaya giderken çok sakindi fakat gelen mesajı görünce birden kaşlarını çatı.

“Her şey yolunda mı,” diye sordum.

Duraksadı, bir şey düşünüyordu.

“Ne? Bu mu? Sorun yok, meraklı karım her zamanki gibi, her şeye burnunu sokuyor, alışılmadık bir durum değil.”

Kaskatı kesilmiştim, ciğerlerim bile kasılmıştı. Konuşmayı bırak, nefes almakta zorluk çekiyordum.

Sorun bende miydi? Ben lanetlenmiş miydim? Hep böyle ilk fırsatta beni yüzüstü bırakan herifleri bulmayı nasıl beceriyordum?

“Karın mı,” sonunda konuşabilmişim.

Sakinliğini hiç kaybetmeden, “Bırak şimdi, duygusalığın sırası değil,” dedi.

“Bana gey olduğunu söylemiştin, bi-seksüel değil. Bir kadınla evli olduğunu söylemedin, geyim dedin.”

Bianca, yan odada uyuduğu için sesimi çok yükseltmemeye çalışıyordum ama kolay değildi, çok kızmıştım. Birden niye ısrarla benim evimde buluşmak istediğini anlamıştım.

Şimdi o da sesini yükselterek, “Evet sadece erkeklerden hoşlanıyorum, bu doğru ama bu hayat tarzını yaşamak istemiyorum. İşte bu yüzden aynı senin gibi ben de kendimi saklıyorum.”

“Sen evlisin, sen benim gibi olamazsın çünkü yalancının tekisin.”

“Herkes yalancı. Bu kıyafetleri giymek de bir yalan. Yaşın ilerledikçe bunu daha iyi anlayacaksın.”

“Çık dışarı.”

“Anlamadım.”

Öfkeden sesim kısılmıştı. Ona kafa göz girmeye çok yakın olduğumu fark ettiğini umut ederek “Git,” dedim.

Hemen arkasını döndü ve gitti. Bir daha onu hiç görmedim.

13. BÖLÜM

BANA BİR İYİLİK YAP

Günümüz

STEPHAN

Javier, uyandıktan ancak bir gün sonra bana soruyu sorabildi.

“Ne düşünüyordun ki,” dedi birden, sesi öfkeliydi. “Oraya geri giderken aklından ne geçiyordu? Kendini öldürtmeye mi çalışıyordun?”

Ben de bunu bekliyordum.

“Yapmak zorundaydım,” dedim, canım acıdığı için sesim çok az çıkıyordu. “Başı beladaydı, bir şey yapmalıydım.”

“Onun yerine kurşunu senin yemen mi gerekiyor-
du?”

“Evet.”

“Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında değil
misin? Kim yapar bunu?”

“Saçma değil, ben buyum.”

“Nasıl? Niye?”

“Ben böyle seviyorum Javier.”

“Sen onu böyle seviyorsun.”

“Evet ve seni de böyle seviyorum. Aynısını senin için
de yaparım.”

“Benim için kurşun yer misin?”

“Hiç düşünmeden.”

“Bana bir iyilik yap. Lütfen bir daha asla vurulma.
Kimse için, benim için bile.”

“Anlaştık. Ve bana bir iyilik yap.”

“Ne istersen.”

“Evlen benimle.”

14. BÖLÜM

SONRA ONUNLA TANIŞTIM

Geçmiş

STEPHAN

Daha ona göz koymadan önce, onunla ilgili neredeyse her şeyi öğrenmiştim. Ateşliydi, züppeydi, belayı seviyordu ve bela da onu hiç yalnız bırakmıyordu. Bir de hiç sır tutamıyordu.

Ortalıkta onunla ilgili o kadar çok dedikodu dolaşıyordu ki hepsini aklımda tutmama imkan yoktu. Her ne kadar dedikoduyu sevmesem de çoğunu dinliyor ve inanıyordum.

Sonra nihayet onunla tanışabildim. O kadar dedikoduya rağmen, kimse bana onun acayip güzel olduğunu

söylememiştii. Baştan aşağı kusursuzdu. Dudaklarından ellerine kadar, zarif ve çarpıcıydı.

Hayatımda gördüğüm en kalın kirpiklere sahipti ve güldüğünde koyu kahverengi gözleri parlıyordu.

Onu gördüğüm andan itibaren çekiciliğine kapılmış olmama rağmen ondan hoşlanmamıştım. Aşağılık herifin biriydi ve zaten benim tipim de değildi.

Söz geçiremediğim vücudum ve aptal kalbim benimle aynı fikirde değil gibiydiler.

Onunla ilk, uçuş mürettebatı toplantısında tanıştık. Şirketin beş numaralı uçuş görevlisiydi, yani düzenli uçanlardan biri değildi. Ancak diğer çalışanların takviminde sıkışıklık ya da bir aksilik olduğunda aranılanlardandı. Bu demekti ki telefonla çağırılmış ve hızlıca toparlanıp buraya gelmişti. Ama hiç öyle değil gibiydi. Çok iyi hazırlanmıştı, kravatu düzgün, saçları kusursuzdu. Sakin ve rahat görünüyordu.

Pilotlar dahil herkes oradaydı. Bizi uçağa götürecek aracı beklerken uçuş toplantımızı orada yaptık.

Kısa bir toplantıydı çünkü aramızdaki en yeni eleman bir aydır bizimleydi. Konuşacak fazla bir şey yoktu, Bianca ve ben yine First Class'taydık. Bianca'ya bakıp gülümsedim. Sonra, tanıştırıldığımız andan beri gözleri üzerimde olan Javier'e baktım. Utanmaz herif!

"Mutfağa Jessa bakıyor," dedim. "Arka bölümden Julie sorumlu, sana da sayımı yapmak ve servisleri arasında kızlara yardım etmek kalıyor."

Onaylayarak kafasını salladı. Tüm dikkatini bana vermiş, dinliyordu. Bu, biraz huzursuz etmişti beni. Gey olduğumu bilmiyordu. Şirketteki çok az kişi biliyordu zaten. Şirketten kimseyle çıkmamıştım bu yüzden sa-

dece yakın arkadaşlarım durumu sezebilmişti. Çoğunluk Bianca ve benim sevgili olduğumuzu sanıyordu, biz de ses etmiyorduk ama o bana öyle bir bakıyordu ki bir yandan rahatsız oluyordum bir yandan da hoşuma gidiyordu. Bilmesine imkan yoktu.

Bizi uçağa götüren otobüste Bianca'nın elini tutuyordum. Bu bizim için anormal bir durum değildi. Neredeyse ayrılmaz ikili gibiydik. Bunu çevremizdekilerden saklamak gibi bir niyetimiz hiç olmamıştı. Yine de Javier'in bize dik dik bakmasından rahatsız olmuştum. Her zaman yaptığım bir şey olmasına rağmen, bu sefer Bianca'nın elini tutmamın, sanki ona bir mesaj vermek istemişim gibi algılanabilme ihtimali beni rahatsız etmişti. Bunu düşünüyor olmam da ayrıca canımı sıkmıştı. Hayatım boyunca kimseye açıklama borçlu olmamıştım, hele ki daha bugün tanıştığım bir baş belasına.

Yolcular uçağa First Class ile standart bölümün arasındaki kapıdan alınacaktı, bu yüzden Javier ve ben kapıda yolcuları karşılamak için yan yana bekliyorduk.

Kısık sesle, "Bianca ile harika bir çiftte benziyorsunuz," dedi

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım, gülümsüyordu.

Benim kafamı karıştırmaya mı çalışıyordu? Gerçekten Bianca ile bir çift olduğumuza inanmış mıydı? Yoksa benimle dalga mı geçiyordu?

Doğrusu anlayamamıştım.

"Teşekkür ederim." Diyerek cevapladım.

"Aynı Barbie ve Ken gibi."

Gülmemek için kendimi zor tutmuşum. "Sakın ona bunu söyleme. İnsanların ona Barbie demesine çok bozuluyor."

“Niye bundan rahatsız oluyor ki? Çoğu kız Barbie bebek gibi görünebilmek için adam öldürür.”

“Bianca değil. Sana tavsiyem onunla iyi geçinmendir ve ilk kural ona asla Barbie deme.”

“Tamam, anladım. Seninle iyi geçinmek için dikkat etmem gereken kurallar nelerdir peki?”

“Bianca’yla her zaman iyi geçinmek.”

“Öyle mi... Enteresan.”

Yüzüne baktım, muhtemelen içinden benimle dalga geçiyordu,

“Biz paket anlaşıyoruz,” dedim.

“Tamam. Ben de hep böyle bir arkadaşlık istemişimdir. Siz çok şanslısınız.”

“Biz arkadaştan biraz fazlasıyız,” dedim sertçe. Sınırlarımı açıkça belli etmek istemişim.

Yüzünde yapmacık bir tebessüm belirdi. Nasıl, bilmiyorum ama bir şekilde benimle ilgili gerçeği bildiğini anlamıştım.

“Tabi ki, anladım. Miami için plan, programınız var mı?”

Aynı ekiple geri dönmeden önce tam yirmi dört saat Miami’de olacaktık.

“Plajda ya da havuz başında oluruz muhtemelen. bir planımız yok.” Dedim.

“Size takılmamda bir sakınca var mı? Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?”

Niye bu kadar iğneleyici konuştuğunu anlamamıştım. Hafiften tersleyerek, “Takılmak ne demek, tüm ekip zaten hep beraber orada olacağız.” dedim.

“Teşekkürler. Akşama kadar odalarından çıkmayan ekiplere denk geldiğim zaman, çok canım sıkılıyor.”

“Dert etme, Miami’ye gidiyoruz. Hava çok güzeldir muhtemel. Odaya tıklıp kalmayı kimse istemez.”

“Sabahları spor yapıyor musun?”

Vereceğim cevabı düşünürken, dudağımı ısırmışım.

Onunla yalnız kalma ihtimalini göze almak istemiyordum ama sanırım o buna çalışıyordu. Niye bilmiyorum ama onu tamamen yok saymam gerektiğini hissediyordum. “Emin değilim.”

Bu arada ilk yolcular uçağa binmeye başlamıştı ki ben buna çok sevindim çünkü onunla sohbet etmek bile beni biraz germişti.

Yolcuların uçağa alınması, havalanmamız ve içki servisimiz sorunsuz geçmişti. Javier’i bir daha gördüğümde uçuşu yarılamıştık bile.

Ben ön mutfakta tek başıma kahve içiyordum, Bianca ise arkada Jessa ile sohbet ediyordu. Ön tarafta tek erkek bendim ve yalnız olmaktan hoşlanmadığım için gidip kızlardan birini çağırısam mı diye düşünüyordum.

Javier hızla perdeyi çekip içeri girdiğinde öyle bir zıpladım ki neredeyse kahvemi döküyordum.

“Selam,” dedi bana bir hayli yaklaşıp, “Tüm kızlar arkada lak lak yapıyor, bütün yolcular uyuyor. Belki burada yalnız canın sıkılıyordur diye düşünerek yanına geldim.”

Ona bakarak, belli belirsiz bir ses çıkardım. Alnına, koyu renk gözlerini ve kalın kirpiklerini ön plana çıkartan bir bukle siyah saç düşmüştü. Hakikaten çok çekici bir adamdı.

“Peki yarın ne yapıyoruz? Çok takıntı haline getirmesem de fit kalmaya çalışıyorum. Sabah spor yapmak

istiyorum fakat bunu yalnız başıma yaptığımda canım çok sıkılıyor.”

“Emin değilim,” dedim bakışlarından kaçmaya çalışarak. Çok utanmaz bir adamdı. Bunu onun yüzüne söylemeliyim diye düşündüm ama yapmadım.

Eliyle, kaslarımı hissedecek şekilde kolumu sıktı.

“Ne yapıyorsun,” dedim. Sesim sert ve gergindi.

“Çalışmadan böyle kas yapmış olamazsın. Bence sen de sabahları çalışıyorsun da benimle takılmak istemiyorsun. Benim hakkımda bir şeyler mi duydun?” Konuşurken elini karnıma götürmüştü, gergin kaslarıma dokunuyordu.

Rahatlığına inanamamıştım, direkt tepki göstermedim.

Sol elimle kolunu tutup, canını acıtacak kadar sıkarak, “Hakkımda ne duydun ki bana dokunmanın hoşuma gideceği fikrine kapıldın?” Sesim iyice sertleşmişti.

“Hiç bir şey,” dedi, sonunda bıraktığı elini geri çekerken. Canı çok acımış olacak ki ellerine kan gitsin diye kolunu sallayıp duruyordu. “Sadece çok ateşli olduğunu ve şu kızla birlikte olduğunu duydum.”

“Bianca?”

“Evet, o.”

“Niye karnıma dokundun?”

“Özel bir sebebi yoktu. Gömleğinin altından sağlam karın kasların olduğu belli oluyordu zaten. Sadece emin olmak istedim. Yarın spora gelmeyeceğini söyleme bana lütfen, artık kaçamazsın, spor yaptığın besbelli.”

“İnsanlara böyle kafana göre dokunamazsın, neyin var senin?”

Cevap vermedi. Gözünü dikmiş apış arama bakıyor-

du. Bana ilk dokunduğu anda sertleşmiştim, pantolonumun üzerinden bile çok belliydi.

Gözünü dikmiş bakarken, yutkunuyordu.

Harika dedim kendi kendime sırrımı herkese anlatacak şimdi. Sonra da, Nasıl olsa öğrendi artık, ne olacaksa olsun diye düşündüm.

Bu düşünce çok tehlikeliydi.

Sanki beni duymamış, onu terslediğimi fark etmemiş gibi elini uzatıp pantolonumun üzerinden beni okşamaya başladı.

O kadar heyecanlanmışım ki yerimde durabilmek için sol elimle arkamdaki tezgaha tutundum.

“Lütfen yapma,” dedim ama sesim o kadar az çıkmıştı ki.

Sanki vücudumdaki tüm kan apış arama toplanmış gibi yanıyordum.

“Lütfen kendini rahat bırak, senden bir şey yapmanı beklemiyorum, sadece seninkini ağzıma almak istiyorum.” Güzel siyah gözleri o kadar tatlı bakıyordu ki sanki tutulmuşum.

Hayır, anlamında kafamı salladım fakat bunun arkasında duracak kadar iradem olmadığı çok belliydi.

Tamamen bana dayanacak kadar yaklaştı, eli hala oradaydı. Uzun zamandır kimse bana böyle dokunmamıştı, kendimi duygularıma kaptırmamak çok zordu.

Beni öpmeye başladı ve ben de istemsizce karşılık verdim.

Elimdeki kahveyi zar zor tezgaha koydum ve saçlarından çekip yüzünü kendimden uzaklaştırdım.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Seni öpüyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seni öpmek istiyordum, lütfen devam edelim.”

“Bunu yapamam, bu çok saçma, ben senin gibi değilim.”

“Ne gibiymişim ben?”

“Çok basit. Hafif meşrep. Ben bir şeyler hissetmediğim biriyle seks yapmam.”

“Sen çok farklısın değil mi? O zaman bana karşı bir şeyler hissediyordun ki seni öptüğümde karşılık verdin.”

“Bırak dalga geçmeyi, hiç komik değil.”

“Dalga geçmiyorum, ciddiylim. Burada seninle olabilmek için her şeyi deniyorum farkında değil misin? Daha ne yapmamı istiyorsun? Söyle ne istersen yapacağım.”

Ona inanmadım ama yine de sözleri kalp atışlarımı da nefes alışımı da hızlandırmıştı, bu yüzden onu öptüm. Uzun süre birbirimizden ayrılamadık, ayrıldığımızda da neredeyse kontrolümü tamamen yitirmiştim.

“Hadi tuvalete girelim Stephan. Seninkini ağzıma almak istiyorum. Senin kocaman aletinle ne istersen yaparım, ne istersen.”

Saçını, canını acıtacak kadar sert çektim, “Sen beni hiçbir zaman becermeyeceksin tamam mı,” diyerek gürlledim. “Ben bunu asla yapmıyorum. Asla. Aklına bile getirme.”

“Tamam, tamam.”

Beni iyi anlamış gibiydi, ben de teklifini geri çevirmedi.

Javier, uçak tuvaletinde, klozete oturmuş çılgın gibi üstümdekileri çıkartmaya çalışırken, bir anlığına orada

ne yaptığımı düşündüm. Yıllar önce, bir oda için vücudumu sattığımda bile, kendimi bu kadar kirli hissetmemiştim. Sonunda pantolonumu indirip, söz verdiği şeyi yapmaya başladığındaysa herhangi bir şeyi düşünebilme kapasitemi yitiriverdim.

Çok tecrübeli değildim ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Köküne kadar ağzına aldı, başım dönene, gözüm kararana kadar emdi.

Bir dakika bile dayanamadım.

Boşalırken bağırmamak için dudağımı ısırđım. Benimki hala ağzındaydı. Her damlayı yutkunurken çene kaslarının hareket ettiğini görebiliyordum.

Onun gibi bir sürtükle takılmanın da bazı avantajları olacaktır mutlaka diye düşündüm.

Çok yetenekliydi.

Bir yandan eli hala aletimi okşuyorken beni öpmek için ayağı kalktı.

Elleri gittikçe hızlanıyordu ve kısa süre sonra yine boşaldım.

“Normalde bu kadar erken gelmem.”

Gülümsedi. Bu çok özel bir numara. Zaten doğru yapıyorsam, uzun süre dayanamaman gerekir.

“Belli ki bu işi çok iyi biliyorsun. Ne sıklıkla uçak tuvaletinde tanımadığın adamların aletini ağzına alıyorsun?”

Bu söz üzerine tüm neşesi kaçmıştı, ben de çok pişman oldum. Aslında bu tip adamların çoğu zaman kendilerine sürtük muamelesi yapılmasından hoşlanmadıklarını biliyordum ama nasıl olduysa o kırıcı kelimeler ağzımdan çıkıvermişti.

“Haddimi aştım değil mi?”

“Benim hakkımda ne duydun bilmiyorum ama çok uzun zamandır seks yapmıyorum. Sen çok hoşuma gittin sadece.”

“Çok özür dilerim, niyetim seni aşağılamak değildi.”

“Sabah beraber spor yapıyor muyuz?”

“Tamam,” dedim. Artık bundan kaçış yoktu.

“Beni becermeni istiyorum,” derken yeniden kabarmaya başlamış aletimle oynuyordu.

Yutkunarak, “Tanrım, ne kadar isteklisin sen?”

“Her zaman değil, çoğu zaman değilim aslında. Hadi dokun bana, lütfen.”

Elimi aşağıya götürdüm, pantolonunun üzerinden aletini okşamaya başladım. Vücudunun bu bölümüne ilk defa temas ediyordum, hoşuma gitmişti. Gergin ve sert, benimkinden daha kibar ama aynı zamanda büyük de.

“Bu gece odama gel ve beni becer. Ben boşalmasam da önemli değil, yeter ki sen gel.”

“Fazla hızlı davranmış olmaz mıyız,” dedim. “Daha hiç çıkmadık bile.”

“Benimle çıkmak mı istiyorsun?”

Aslında bundan ben de emin değildim. Hala onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Henüz, normal bir sohbetimiz bile olmamıştı ama onunla çıkmak istememi sanması onu o kadar memnun etmiş, gururunu okşamıştı ki hayır diyemedim. “Bu işler böyle olmuyor mu?”

Bana sarıldı ve, “Karşımda senin gibi biri varsa benim için şart değil,” dedi.

Belki de çıkmayı ben istiyordum. görüldüğünden

çok daha tatlı bir adamdı ve ben tatlı adamları çok se-
verim.

“Yarın akşama ne dersin? Seni yemeğe götürürüm,
hatta sonra sinemaya da gidebiliriz.”

“Bu çok hoşuma gider, sadece ikimiz ama.”

Güldüm, “Tabi ki sadece ikimiz. Sen genelde birden
fazla kişiyle mi çıkarsın?”

Bana bakmak için kendini geri çekti, sonra çeneme
ve dudaklarıma küçük öpücükler kondurarak, “Bianca
için sorun olmayacak mı,” diye sordu.

“O kafasına takmaz, oturur odada kitap okur. Onu
sonra bir yerlere götürürüm.”

“O zaman siz sadece arkadaşısınız, doğru mu anla-
dım?”

“Çok daha fazlası. O benim ailem, benim her şeyim.”

“Ama sevgilin değil?”

“Hayır değil.”

“Harika,” dedi ve beni öpmeye başladı.

Saçlarından kavrayarak karşılık verdim. Dudakları-
mız ayrıldığında yine sertleşmişim. Onu sıkıca kavra-
yıp aletimi pantolonunun üstünden onunkine sürtmeye
başladım. İnleyerek beni kendine çekti ve dudaklarını
emmeye başladı. Dudakları çok tatlı ve yumuşaktı. Us-
talıkla bana devam etmem gerektiğini, kontrolü ele al-
mamı istediğini belirtecek şekilde arzuyla öpüyordu
beni. Benim de tam olarak istediğim buydu.

15. BÖLÜM

SENİ ÜZMESİNE İZİN VERME

Bir randevum olduğunu söylediğimde Bianca çok sevinmişti.

Kiminle olduğunu öğrendiğindeyse biraz heyecanını yitirdi ama yine de benim adıma mutluydu.

Bianca, romantik biri değildi fakat benim iflah olmaz bir romantik olduğumu çok iyi biliyordu. Bu yüzden benim aşk hayatım bazen onu endişelendiriyordu.

Aslında ben de onun için endişeleniyordum çünkü biliyordum ki daha çocukken yaşadığı travmalar onu dışarıdan bakıldığında soğuk ve ulaşılmaz görünen biri yapmıştı.

Hiç kimseyle randevulaşmazdı. Onunla çıkmak isteyen çok olurdu ama evet dediğini hiç duymadım. Yanında kendini rahat hissettiği tek kişi bendim. Başından geçen onca şeyden sonra, kimse onu suçlayamazdı.

Bu duruma üzülüyordum ama ne yapacağımı da bilmiyordum.

“Durup dururken, meraklı bir şekilde, “Uçaktayken mi teklif etti,” diye sordu.

Yanaklarım kızardı, “Bana yaklaşmaya çalışan oydu aslında ama çıkmayı ben teklif ettim.” Sorsa da sormasa da, hayatımdaki önemli bir olayı ondan uzun süre saklamayı beceremiyordum, beni utandırıyor olsa bile. “First Class tuvaletinde ilişkiye girdik.”

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Onu bu kadar şaşırtmak pek mümkün değildi. Yüzünün aldığı hal beni çok güldürdü.

“Vay canına. İnanılmaz. Nasıl oldu bu?”

Dudağımı ısırdım, lafı hiç dolandırmadan, “Onu neredeyse hiç tanımıyorum ama aramızda garip bir çekim var. Benimle olmak istediğini ima etti ve ben de ona hayır diyemedim açıkçası. Şimdi birlikte dışarı çıkıyoruz çünkü aramızdaki çekim sadece fiziksel mi yoksa daha fazlası da var mı bilmek istiyorum.”

Onaylayarak bana baktı, ifadesi ciddileşmişti.

“Tamam, iyi şanslar, seni üzmesine izin verme.”

Odadan çıkarken onu alnından öptüm ve, “Dönerken sana akşam yemeği için bir şeyler getirmeye çalışacağım,” dedim.

“Bunu yapmana gerek yok, yiyecek bir şeyler bulurum.”

“Gerektiği için değil istediğim için yapacağım. şu hep gittiğimiz harika Kuba lokantasına g3t3r3yorum onu.”

“Hmm, tamam o zaman, getir bakalım.”

“Her zamankinden mi?”

Başıyla onayladı ve g3l3mseyerek uğurladı beni.

Onu 3nce sinemaya g3t3rd3m. Birkaç haftadır g3sterimde olan bir aksiyon filmiydi. Salon 3ok boştu ve Javier filminden 3ok benimle ilgileniyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Bu gece ilk defa birlikte vakit ge3irmek i3in dışarı 3ıkmıştı, ge3en seferki gibi abuk sabuk yerlerde birlikte olmak i3in değil.

Bununla birlikte, ben de onunla olmak istiyordum. İtiraf etmeliyim ki o bana dokunduk3a kendimi tutmakta zorlanıyordum.

“Filmi sevmedin mi,” diye sordum

T3m v3cuduyla bana dayanmıř, enseme 3p3p eliyle kał3amı okřuyordu. “Bilmiyorum, dikkatimi veremiyorum.”

“Sıkıldın mı?”

Kulağımın dibinde nefes alıyordu, “Sıkılmak mı?” Eli sonunda aletime ulaşmıştı. “Bu sana sıkılmışım gibi mi geliyor?”

Yutkundum, elim kendi dizimden onunkine kaymaya başlamıştı. “Bu ilk randevumuz. İlk seferinde birlikte olmam ben.”

“O zaman ilk randevumuzu başka bir tarihe erteleyelim ne dersin? Bu akşam başka bir şey olsun. Senin beni becermenle ya da benim bir sinema salonunda seni rahatlatmamla sonu3lanan bir gece.”

Hayır anlamında kafamı salladım. Ciddiyetimi ko-

rumaya çalışıyordum ki bu arsızlığını cesaretlendirmiş olmayayım.

Elini tutup kendimden uzaklaştırdım. Sonra ellerimiz birleşti. Elimi tutup bana gülümsemek bile ona yerli gelmişti, halinden gayet memnun gibiydi.

Bu durum biraz canımı sıkılmıştı aslında. İlişkiye girmek için mi onunla randevulaştığımı düşünmüştü?

Sinemadan çıkmış restorana giderken, herkesin görebileceği şekilde elimi tutana kadar işler iyi gidiyordu aslında.

Onu silkeleyerek sert bir bakış attım ve “Bunu yapmaktan vazgeç, dışarıda olmaz, tamam mı,” dedim.

Şaşırmış görünüyordu. “Niye ki? Ne fark eder?”

“Biz tanıyan birine rastlayabiliriz, kaldığımız otelden on dakika yürüme mesafesindeyiz.”

Bu onu bir süre susturdu ama sessizlik rahatsız ediciydi. Biraz sonra cevap vermek istemediğim soruları sormaya başlayacaktı, biliyordum.

“Yani diyorsun ki ben bunu saklayacağım ve kimse- nin bilmesini istemiyorum.”

Bunu söyleme şekli hoşuma gitmemiştir, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hemen savunmaya geçtim. “Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez tamam mı? Bu benim özelim.”

Yeniden sessizleşti. Sırf bu sessizlik yüzünden yolun geri kalanından nefret ettim.

Yemeklerimizi ısmarladık ve daha ilk içkimizi yudumluyorduk ki yeniden konuşmaya başladı.

“Özür dilerim,” dedi. Sesi yumuşak, gözlerindeki ifade sıcaktı. “Hata bende, ahmaklık ettim. Elbette ki

senin özelin ve bunu kiminle paylaşıp paylaşmayacağın sana kalmış. Söylemek istediğim sen öyle istediğin sürece bunu gizli tutabiliriz.”

Ne diyeceğimi bilemedim, ona bir söz vermek de istemedim. İlk randevu da olsa yüzüncü de, fark etmez. Benim için her zaman gizli kalması gereken bir şeydi bu. Tercihlerimi gizli tutmak için o kadar uzun zamandır çaba harcıyordum ki bunu öyle kolayca değiştirmem mümkün değildi.

“Bana güvenebileceğini biliyorsun değil mi,” diye sordu. “Eminim benim hakkımda bir sürü kötü şey duymuşsundur fakat emin ol duydukların doğru değil. Ben yalancı değilim ve kesinlikle sır saklayabilirim.”

“Sana güveniyorum,” dedim basitçe ve buna gerçekten inanıyordum. Onu çok iyi tanımiyordum ama yine de ona güvenebileceğimi bir şekilde biliyordum.

Gördüğüm en güzel gülücüğü bana göstererek, “Teşekkür ederim. Sen, sen tam olarak benim istediğim gibisin,” dedi.

İstemsizce sırtıyordum.

“Seni daha önce gömüştüm ama sen beni fark etmedin. Seni seyrettim, senin hakkında anlatılanları dinledim. Seninle ilgili fanteziler kurdum. Senin, kurduğum fantezilerdeki harika adam olduğunu umut ediyordum ve şimdi görüyorum ki evet sen kesinlikle osun. Çok mutluyum.”

Bu sözler beni de çok mutlu etmişti. İlk tanıştığımızdan beri beni rahatlatmanın, yumuşatmanın bir yolunu hep buluyordu.

Onunla tekrar ilişkiye girmek için en az üç defa daha

birlikte dışarı çıkarız diye tahmin etmişim ama hiç de tahmin ettiğim gibi olmadı.

Önce Bianca için aldığım yemeği bıraktım, sonra ona odasına kadar eşlik ettim.

İşler işte tam da orada kontrolden çıktı.

Onun yanağına masum bir iyi geceler öpücüğü kon-
durmaya çalışıyordum ki birden kafasını çevirdi ve du-
dağıma yapıştı.

Öpüşmeye başladığımızda zaten ben çoktan yoldan
çıkmıştım.

Odasını gördüğümde bir anlığına ben ne yapıyorum
diye düşündüm. Bunu planlamıştı, bunun için hazır-
lanmıştı. Kendimi geri çektim.

“Umut ediyordum,” dedi gülümseyerek. “Bir bek-
lentim yok, sadece umut ediyordum.”

Sertçe onayladım. Saçını sıkıca kavrayıp kendime
çektim. Ona dokunmayı, ten tene olmayı, onun vücu-
dunu bütünüyle hissetmeyi her şeyden çok istiyordum.
Onun, kendini bana tamamen teslim etmesi ve o tatlı
yüzü artık kontrolümü tamamen kaybetmeme yol aç-
mıştı.

Onu odasına soktum ve ona sahip oldum. Onu bir
sandalyede domaltıp bir yandan arkasından becerirken,
bir yandan da elimle onu boşalttım.

Kendimi tamamen kaptırmıştım. Arkadan yaklaşıp
kulağına, “Benimkinin biraz büyük olduğunun farkın-
dayım, mümkün olduğunca canını acıtmamaya çalışıyo-
rum,” dedim.

Cevabı, inleyerek vücudunu devam et dercesine bana
doğru itmek oldu.

Ritmimizi bulmuştuk ve ben, onun da hoşuna gittiğini ve bunu kaldırabileceğini fark ettikçe hızlanıyor ve sertleşiyordum. O kadar kuvvetli yükleniyordum ki yüksek sesle ağlamaya başlamıştı.

Elime boşaldığında, ağlamaya devam ediyordu.

Ben ondan biraz daha uzun süre dayanabilmiştim ama çok da fazla değil. İçindeyken, son bir sert darbeyle boşaldım.

Prezervatifi sıyrıp çöpe atarken, aslında hala devam etmek istediğimi fark ettim.

Onu yüz üstü yatağa itip öpmeye başladım, elimle yine aletini okşuyordum. Yumuşaktı ama yine de hoşuma gitmişti.

Benimki, çoktan sertleşmişti. Çok kısa bir sürede yeniden girmeye hazırdım.

Beni kavrayıp kendine çekerken, "Aman Tanrım." dedi. Sanki duaları kabul olmuş gibiydi.

O bana hiç yeterli gelmiyordu. Beni seviş biçimi çok hoşuma gitmişti.

Onu kucağıma oturttum. Aletlerimiz birbirine sürterken, onun elinde benimki, benim elimde onunki. gittikçe hızlanıyorduk. Aynı anda boşaldığımızda yüzüne baktım, kendinden geçecek seviyede hayran olmuş bir ifadesi vardı.

Bana hala yetmemişti, onu öpmeye devam ediyordum. Karşısına geçmiş aletimle oynarken dudaklarını parçalarcasına emiyordum.

Kendimi, bir anlığına nefes almak için geri çektim ve mükemmel vücuduna öpücükler kondurmak için yeniden üzerine yüklendim. Kısa sürede yine sertleşmiştim

ve üzerinde kıvrılan vücudumla bu sefer aletimi dudaklarına götürmüştüm. Birbirimizinkini emiyorduk.

Yeniden boşaldıktan sonra saçlarından kavrayıp alınıp öptüm.

“Vay canına!” Zor nefes alıyordu. Ellerimiz birleşmiş, çeneme hızlı öpücükler konduruyordu. “Hayatımda hiç bu..., hiç böyle... inanılmazdı.”

Gözlerimi kapatmış, yaşadığım duyguları tanımlamaya çalışıyordum. Daha önce hiç tatmadığım memnuniyeti, hayata bağlılığı, büsbütün bir hazzı vücudumda hissediyordum. “Evet inanılmazdı.”

Gece odasında kalıp kalamayacağımı sormadım bile, hemen uyumuşum.

Ertesi gün uçuştayken, diğer insanların yanında bana karşı davranışlarına çeki düzen verdiğini fark ettim.

Sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibiydi, öğreniyordum.

Benim için çok benzersiz bir tecrübeydi. Benimle yalnızken başka kimsenin görmesine izin vermediği yönlerini göstermişti. Çok açık, çok dürüst, çok tatlı, kısaca çok iyiydi.

Ona tutuldum. Çok ani olmuştu. İlişkiler konusunda çok tecrübeli değildim, açıkçası toy sayılırdım ama daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Bu yüzden balıklama daldım.

Kendimi çok iyi hissettiriyordu bana. Sanki bulmacanın eksik parçasıymışım, sanki benim varlığımla ancak her şey tastamam olmuş gibiydi.

İdeal bir dünyada, birine karşı böyle hisler besliyorsanız, aradığınızı buldunuz demektir. Sonsuza kadar

mutlu yaşadılar... Ama ideal bir dünyada yaşamadığımızı çok iyi biliyordum. Onu ne kadar sevsem de sürdürmeyeceğimizi de çok iyi biliyordum.

O kendi seksapelinin hep ön plana çıkartanlardandı. Bense tam tersi hep saklanmayı tercih ediyordum. İlişkimizi saklama konusunda ısrarım, onu rahatsız etmişti. Benim özelimi saklama ihtiyacıma saygı duymayacağını düşünmüştüm. Bu konuda domuz gibi inatçı davranmam ilişkimizi en başından lanetlemişti.

16. BÖLÜM

BALAYI

Etle tırnak gibi olmuştuk. Bütün boş vaktimizi birlikte geçiriyorduk.

Başlarda Bianca ne düşünür acaba diye hayıflanıyordum ama merak edilecek bir durum yoktu. Bianca benim adıma o kadar mutluydu ki benden heyecanlıydı diyebilirim. Her fırsatta beni ona yönlendiriyordu.

“Git.” Diyordu. “Ben tüm gün resim yapacağım sen git keyfine bak.”

Balayı, bu şekilde sadece bir ay sürdü.

Uçuş takvimini hazırlayan kızla iyi arkadaşılar, o yüzden kendini benim olduğum uçuşlara yazdırabiliyordu.

Ben, mutluluktan havalara uçuyordum. Her zaman romantiktim ama daha önce hiç aşık olmamıştım. Hem de hiç. Benim için çok yeni, harika bir deneyimdi. Bu yüzden ayrıldığımızda, atlatması çok zor oldu. Çok kısa süre birlikte olduysak da bu kısa zamanı o kadar dolu dolu, o kadar yoğun geçirmiştik ki bu sürede zihnime kazınan acı tatlı hatıralar yalnız kaldığım dönemde aklımdan hiç çıkmadı.

Ama bu daha sonraydı. Ayrılma sürecimiz ise apayrı bir meseleydi. Tatlı hatıralara acı hatıraların eklendiği dönem.

Yürüyüş yapmaya bayılırdık. Red Rock'ta pek kimse-
nin bilmediği bir yürüyüş yolu vardı. Ne zaman oraya
gitsek el ele tutuşup saatlerce o yolu yürürdük.

Sanırım oraya beşinci gidişimizdi ve tepeye varmaya
çok az kalmıştı ki bana dönerek tatlı bir gülümsemeyle,
"Rüyada gibiyim, çimdikle beni," dedi.

"Niye ki?"

"Niye mi? Seninle tanışmadan önce, böyle tüm günü
birlikte geçirmeyi bırak, benimle konuşacağını bile zan-
netmiyordum."

"Niye?"

"Sen benden çok daha iyilerine layıksın. Benim gibi
hayatı kaymış birini kurtarmaya gelen peri masalların-
daki prens gibisin. Farkında değil misin?"

Eriyip bittim. Bu adam karşımda olduğunda, içimde-
ki tüm sertliği alıp götürüyordu.

Sadece ikimiz olsaydık, harika olurduk sanırım. Biz-
de hiç sorun yoktu, sorun tüm diğerlerindeydi. Bizi bi-
tiren uzun yürüyüşler ya da başbaşa geçirdiğimiz anlar

olmadı. Sorun partilerdi ya da işten vakit buldukça yapabildiğimiz tüm sosyalleşme çabalarımız.

Javier benim tercihlerimi sır olarak saklama konusundaki ısrarımı anlamış ve ona bu konuyu ilk açtığım dan beri, davranışlarını kontrol altında tutmuştu fakat bu durumdan pek de hoşnut olmadığını, bunu biraz kafasına taktığını hissediyordum.

Bir seferinde özellikle, yaşadıklarımız bardağı taşıran son damla oldu.

Arkadaşımız Damien'in doğum gününü kutladığımız bir ev partisindeydik.

Javier'in yanında ayakta dikilmiş bir grup uçuş görevlisi ve pilotla sohbet ediyorduk. Salonun diğer ucunda, onu ilk gördüğünden beri bir şeyler hissettiği her halden belli olan Damien, Bianca'yı köşeye sıkıştırmıştı.

İnsanlar, Bianca'yla benim birlikte olduğumuzu sandıkları için, durumu Damien'in içkiyi biraz fazla kaçırmasına yormuş bir hâlde sohbetlerine devam ediyordu.

Olur da bana ihtiyacı olursa, hızlıca müdahale edebilmek için gözümü üstlerinden ayırmıyordum.

Bianca, Damien'ı severdi. Bu sebeple onu üzmeme-ye çalışıyordu fakat vücut dilinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Damien, yakın arkadaşlarımızdan ve Bianca ile birlikte olmadığımızı bilen az kişiden biriydi. Keşke bilmeseydi. Bianca ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu ama onu kırmak da istemezdi. Eminim ki Damien, bizi birlikte sansaydı, hayat şu an Bianca için çok daha kolay olurdu.

“Buna niye hala göz yumduğunu anlamıyorum Step-

han,” dedi pilotlardan biri, herkesin duyabileceği şekilde. Adı Allen’di.

Kaşlarımı çatarak adama baktım. Otuzlu yaşlarında, biraz fazla kiloluydu. Birinci kaptandı hatırladığım kadarıyla ve biraz geçimsiz bir tipti. Sadece tanışıyorduk fakat sanki benim hayatımı benden daha iyi biliyormuş gibiydi ve tabi ki ayık değildi.

“Pardon,” dedim, sakince konuyu kapatma niyetiyle.

Dağınık saçları gözlerinin üzerine düşmüş, kırmızı suratlı adam, eliyle Bianca ve Damien’in olduğu yönü işaret ederek, “Adam sensin kızına asılıyor ve herkes farkında, bir de senin arkadaşın olacak. Beni ilgilendirmez ama buna nasıl tahammül ediyorsun anlamıyorum.”

Gülümseyerek, “Evet, seni ilgilendirmez,” dedim.

“Buna dikkat etmen lazım,” dedi sesi iğneleyici, “Yoksa kızı kaptıracaksın.”

Ciddi anlamda sinirime basıyordu ama kendimi tuttum.

“Ben rahatım, sen niye takıldın ki bu kadar?” Hatırlamıştım, Damien ile aralarında bir kız meselesi yüzünden sorun çıkmıştı ve galiba kız Damien’i tercih ettiği için biraz bozulmuştu. Beni, Damien’a karşı doldurarak intikamını almaya çalışıyordu.

Yine iğneleyici tonda, “Nasıl bir adam, kız arkadaşına alenen asılmmasından rahatsız olmaz ki?”

Yine gülüp geçiştirmeye çalıştım fakat gittikçe canım sıkılmaya başlamıştı. “Bak” dedim, “Allen’di değil mi?”

“Evet,” dedi.

“Bak Allen, seninle Damien arasında bazı problemler olduğundan haberim var, beni bu işe karıştıрма. Sa-

nırım benim eskiden dövüşçü olduğumu duymuşsun ve fırsatı değerlendirmeye çalışıyorsun. Şimdi beni iyi dinle; Söyleyeceğin herhangi şey benim oraya gidip de senin yerine Demian'a girişmemi sağlayamaz. Eğer kendine güveniyorsan, git meseleni kendin hallet.”

Kızdırmıştı, cevap vermeye çalıştı fakat lafı ağzına tıkarak, “Sen benim arkadaşım falan değilsin ve beni sinirlendirmeye başladın. Benim eski bir dövüşçü olduğumu ilk elden öğrenmek istemiyorsan, hemen uza,” dedim.

Son sözlerim istediğim etkiyi yaptı ve söylenerek bizden uzaklaştı.

Tam da meseleyi tatsızlık çıkmadan, kolayca idare ettiğimi düşünürken Javier'a baktım ve fikrim tamamen değişti. Çok içerlediği her halinden belli oluyordu. O ana kadar neşeyle kalabalığın keyfini çıkaran, herkesle sohbet eden adam, birden kendini kapatmıştı.

Kimse durumdan şüphelenmeden, o ortam içinde konuyu açmanın ve onun kalbindekileri bana söylemesinin bir yolu yoktu. Ben de başbaşa kalana kadar bekledim.

“Neye bozuldun bu kadar?”

Aynanın karşısında yanyana dişlerimizi fırçalıyorduk, birazdan yatağa girecektik. Dişlerini sıktığını fark ettim. Diş fırçasını bıraktı, bana dönüp gözümün içine bakarak, “Gerçekten farkında değil misin?”

Sesi çok çıkmamasına rağmen sanki bana bağılıyor gibiydi, duymak istemediğim şeyleri söylemeye çalışıyordu.

Kafamı sallayarak, “Allen’ı uzaklaştırdıktan sonra senin bir şey bozulduğunu fark ettim.

Allen'a yaklaşım tarzım mı hoşuna gitmedi?"

"Evet ona bozuldum," diye homurdanarak yatağa gitti, sanki geçiştiriyordu. Ben de peşinden gittim, canının çok sıkıldığı belliydi. Ben hiç lafını sakınmayan tiplerdendim ve bazen keşke o da öyle olsa diye düşünüyordum.

"Homurdanma dilini daha tam sökemedim," dedim yatağa girerken. "Az önce söylemeye çalıştığın neydi, bana anlatmak ister misin?"

Hiç gülümsemedi bile. "Bence asıl kötü olan orada olanlar değil senin hala neler olduğunu anlayamamış olman."

Böyle kapalı konuşmalardan, bilmecelelerden nefret ediyordum. "Sanırım anlayamadım, lütfen açıklar mısın?"

"Olmayan bir ilişki için gerçek bir kavga çıkarmaya hazırdın. Blöf yapmıyordun. Eğer Allen biraz daha konuşsaydı ona haddini bildirecektin."

"Adam Bianca hakkında abuk sabuk konuşarak. Damien'la aramda gerginlik yaratmaya çalışarak terbiyesizlik yapıyordu ve kesinlikle benimle kavga etmeyi göze alamazdı. Bu yüzden, blöf yapıyordum, emin olabilirsin."

Yine mırıldanmaya başladı ama bu sefer gerginliği çok belli oluyordu. "Anlamıyorsun!"

"Açıkla o zaman," dedim, suratım asılmıştı ve bu konuyu fazla uzatmak istemiyordum aslında.

Yüzünü bana yaklaştırdı, gözümün içine bakarak. "Etrafindakilerin gerçekte kim olduğunu görmelerinden o kadar korkuyorsun ki, hayatını bu şekilde sakla-

narak, her şeyi yarım yamalak yaşayarak geçirmeyi tercih ediyorsun. Niye? Neden korkuyorsun bu kadar? Herkes senin hasta ruhlu baban gibi değil. Çalıştığımız insanların yarısı gey, diğerleri onlarla her fırsatta dalga mı geçiyor? Artık ellili yıllarda değiliz. Saklanmamıza gerek yok!”

Bu konuda konuşmayı hiç istemiyordum.

Yüzümü elleri arasına alarak, “Sen yanlış bir şey yapmıyorsun Stephan. Neysen osun ve ne yaparsan yap bunu değiştirmezdin. Bunu istediğin kadar sakla, kendinden kaçamazsın ve kaçmamalısın da çünkü bunda yanlış bir şey yok.”

Sözleri, benim fikrimi hiç değiştirmemişti. Gözlerimi dikmiş ona bakıyor, onu dinliyordum ama beklediği tepkiyi vermemiştim.

Gözünden bir damla yaş döküldü. “Sen mükemmel sin Stephan, mükemmel. Seni seviyorum, sana aşığım fakat kendine bunu yapma lütfen. Bu maskaralığa daha ne kadar devam edebilirsin? Daha ne kadar toplum içindeyken senin ağabeyin, arkadaşın, kankan olup da sadece başbaşa kaldığımızda sevgilin olacağım?”

Ben onun beklediği cevapları vermedikçe, o, daha da çaresiz hissediyordu kendini. “Beni en çok üzen nedir biliyor musun? Bu konudaki inadın uğruna ilişkimizi riske atmaktan bile çekinmiyorsun.”

Hiç yumuşamadan, soğuk ve kararlı gözlerle ona bakıyordum.

O da umutsuz gözlerle bana bakarak, “Bu senin için bir ikilem bile değil farkındayım. Şimdi sana ya beni, ya

da sırlarınla yaşamayı seç desem, bir an bile düşünmezsin değil mi?"

Bir an nefes alamadım. Bu sefer beni yakalamıştı. "Yapma." dedim yalvarırcasına.

Kendini geri çekti, gerginliği sesine iyice yansıtmıştı. "Hayır Stephan, bunu bilmem lazım. Eğer bana değer veriyorsan beni seçersin. Bizi seç Stephan, lütfen."

"Bunu yapma lütfen, haksızlık bu. Beni manipüle ediyorsun. Tercihlerimi gizli tutmaya hakkım var. Seninle daha ilk gün bunları konuşmuştuk, şimdi benden bunu isteyemezsin."

"Sana bir tek şey soracağım. Bu işi halletmek için daha çok zamana mı ihtiyacın var yoksa bu söz konusu bile değil mi? Tüm hayatını bir yalanı yaşayarak mı geçirmeyi planlıyorsun?"

"Dur lütfen, bu konuşma fazla ileriye gitti."

"Soruma cevap vermemen beni şaşırtmadı. Ben böyle devam edemem, bir yalanı yaşayamam Stephan. Beni mi, yalanı mı tercih ediyorsun bana şimdi söyle. Hangimiz senin için daha önemliyiz?"

Sabırsızlığı ve meseleyi benim gördüğüm gibi görmek için hiç çaba sarf etmemesi beni o kadar kızdırmıştı ki, sadece gitmesini istiyordum. "Ben olmayı tercih ediyorum. Hayatımı, senin olması gerektiğini düşündüğün gibi yaşamayı reddediyorum. Hepimiz tercihlerimizi senin yaptığın gibi gururla sergilemek zorunda değiliz Javier. Ben bu değilim ve hiç bir zaman da olmayacağım. Eğer gitmek için bir sebep arıyorsan, kapı orada."

"Bunun gururla falan ilgisi yok ama sen gey olmandan o kadar utanıyorsun ki konuyu kavrayamıyorsun."

Sözleri hiç hoşuma gitmemişti. Beni hiç girmek istemediğim konulara yönlendiriyordu. "Seninle işimiz bitti. Pılını pırtını topla ve çık git. Hemen!"

Hemen yüzü düştü.

Çok kaba davranmıştım ki o bu yüzümü ilk defa görüyordu ama sinirim daha yatışmamıştı. "Ciddiyim, bitti. Sonuna geldik."

O gittikten sonra bir süre uyuşmuş gibi öylece oturdum. Uyuşukluk geçtikten sonra, acı geldi. Teselli bulma umuduyla, yaralı bir hayvan gibi Bianca'nın yatağına kıvrıldım.

Beni kollarını açarak karşıladı ve her zamanki gibi bu bana çok iyi geldi.

17. BÖLÜM

BAM TELİ

Javier bir daha aramadı bile. Ben de aramadım.

Benim tersime, o durumu medenice karşılamamıştı. Eğer onun olduğu bir odaya girersem, hemen dışarı çıkıyordu. Eğer uçuş takviminde beraber olduğumuz uçuşlar varsa bir yolunu bulup gelmiyordu.

Sadece bir ay birlikte olmamıza rağmen ayrılığımız çok can sıkıcı olmuştu.

Belki de bu kadar çabuk bitmesi iyi olmuştu. Benim için çok sarsıcı bir süreçti. Bir de uzun bir ilişki sonrasında gelseydi kim bilir ne kadar acı çekecektim.

Ayrıldıktan sonra bana ilk söylediği kelime çok zaman sonra geldi. Keşke hiç ağzını açmasaydı.

Murphy'nin evindeki sevgililer günü partisindeydik.

Çok da sevgililer günü kutlayacak havamda olmamama rağmen ısrarlara dayanamayıp gitmiştim.

Javier de oradaydı, içeri girer girmez onu görmüş-tüm. Arka bahçede arkadaşlarıyla takılıyordu.

Onu görmek istediğim en son gün, bugündü ve bu yüzden onu mümkün olduğunca görmezlikten gelmeye çalıştım.

Birkaç saattir oradaydım ve üçüncü içkimi yudumlu-yordum. Javier en az altı tane içmiş gibi görünüyordu. *Durum hiç de iyi görünmüyor.*

Mutfakta Murphy ve birkaç pilot arkadaşım ile takılı-
yor, elimden geldiğince muhabbete katılmaya çalışıyor-
dum.

Javier elinde içkisiyle içeri girdiğinde, ayakta zor du-
ruyordu.

İçimden şimdi hapyı yuttuk diye geçirdim.

“Sevgililer günün nasıl geçiyor Stephan,” Tam kar-
şımda, ayakta durmaya çalışıyordu.

Bunun nereye varacağını öngördüm ve bu yüzden mutfaktaki kalabalıktan kaçıp, Javier’i yemek odasındaki sakın bir köşeye götürdüm. Pek bir işe yaramadı çünkü Javier’in sessiz olmaya hiç niyeti yoktu.

“Sana Sevgililer gününün nasıl geçtiğini sordum,” dedi, yüksek sesle.

Onun kızgın yüzüne baktım. Gerilmiş yüz kaslarına bakarken aklımdan geçen tek şey, ona dokunmaktı.

Niye böyle olmak zorundaydı? Bunu düzeltmenin bir yolu var mıydı? Konuyu benim tarafımdan görebilir miydi?

Aklımda bu sorular dolaşırken, onun sorusuna cevap verdim. “Pek iyi geçmiyor Javier. Seninki nasıl?”

Dudağını büktü, neredeyse gözleri doldu. Yüzüne bakamadım.

“Sevgilin nasıl. Hala ona teklif edemedin mi?” Sesi alaycı ve kuvvetliydi.

“Onu bu konuya karıştıрма, ciddiylim.”

“Yoksa ne olur?” En azından sesi çok çıkmamıştı bu sefer. “Beni terk edip ona geri mi döneceksin, yalanla dolu rahat hayatına?”

Ayağı kaydı, düşmek üzereyken hızlı bir refleksle onu tuttum ve ayağa kaldırdım. Ağlayarak göğsüme yaslandı, ben de ona izin verdim ta ki nerede olduğumuzu hatırlayana kadar. Hemen geri adım attım ve onu ittirdim. Sanki vebalıymış gibi, sanki istenmiyormuş gibi ama işin aslı tek istediğim oydu.

Tabii bu işleri daha da kötü yaptı. Bağıra çağıra bana küfretmeye başladı. Ağzına ne gelirse söylüyordu.

Hiç sesimi çıkartmadım, ona bakıp kendimden nefret ettim sadece. Sesleri duyan Bianca geldi, çarpışmaya hazır gibi görünüyordu, bu yüzden bunu hemen sona erdirmem gerek diye düşündüm.

“Tamam yeter,” dedim sessizce.

Gitmeden önce bana söyleyecek son bir sözü vardı. Yaklaştı, gözlerindeki acı beni öldürüyordu. Kulağıma fısıldayarak, “Hayatımda bana değerli olduğumu hissettiren, beni olduğum gibi kabul eden tek kişi sendin. sen de basıp gittin.”

Bu beni cidden çok etkilemişti çünkü kendimi değersiz hissetme durumu benim bani telimdi.

“Özür dilerim,” dedim. Onun içini rahatlatacak kelimeleri söylemem mümkün değildi. Asla onun istediği adam olamazdım.

18. BÖLÜM

ONU KORUMAK İÇİN

Günümüz

STEPHAN

Bir öğleden sonra James bana geldi. Uzun uzun yü-
züme baktı. Daha önce konuşmadan hiç bu kadar uzun
durmamıştık. Sonra, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bana teşekkür etmene gerek yok, o beni ailem.”

“O benim de ailem artık ve sen onun hayatını kurtar-
dın, teşekkür ederim.”

Gülümseyerek onayladım.

“Babasını durduran sendin. Onu öldüren silahı sen
ateşledin. Bunu biliyor muydun?”

“Evet” dedim, o canavar sonunda öldüğü için rahat-lama dışında bir şey hissedip hissetmemem gerektiği konusunda emin olmayarak, “Hatırlıyorum.”

Sandalyesinden bana doğru uzanarak, “Eğer bu ko-nuda rehberliğe ihtiyacın olursa bana haber ver. Ben daha önce böyle bir şey yaşamadım. Ne kadar haklı ol-san da kaldırması zor olabilir.”

“Dert etmiyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Bu onun için ilk adam öldürüşüm değil. Daha önce de ol-muştu.”

Gözleri büyüdü, dondu kaldı. Onu şaşırtmayı başa-rmıştım.

“İlk tanışmamız bu şekilde olmuştu. Adamın biri ona saldırıyordu, kafasını kaldırıma vura vura parçaladım. Bunu atlatmam biraz zaman almıştı. Adamı tanımıyor-dum. Derdi neydi hiç bilmiyordum, belki de delinin bi-riydi. Ya tedavi işe yarasaydı da adam kurtulsaydı? Şimdi geçmişe baktığımda, öyle ya da böyle idare etmenin bir yolunu bulduğumu görebiliyorum ama zor zamanlardı çünkü daha çocuktum.”

Ona niye anlattım bilmiyorum ama sanki sırlarımıza ihanet etmişim gibi hissettirse bile ona hep içimden ge-çen her şeyi söyleyebileceğimi biliyordum.

“Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Söylemeye çalıştığım, o ilk seferinde, yaptıklarımla barışabilmek için belki birilerinin rehberliğine gerçek-ten ihtiyacım olmuştu fakat bu sefer değil. Bu kez kendi kendime durmaksızın tekrarladığım şey şuydu: *keşke ilk fırsatını yakaladığımda o pisliği gebertseydim.*

19. BÖLÜM

CANAVAR

Geçmiş

STEPHAN

Bianca ve ben bir süredir çok iyi idare ediyorduk aslında. Bu sefer koruyucu aile çatısı altında uzun süre sorunsuz kalabilmiştik. İkimiz de aynı okula gidiyorduk ve bir şekilde birbirimizden ayrılmadan kalmayı başaramıştık ki en önemlisi buydu. Başımızda bir çatı vardı ve aç değildik.

Küçük bir restoran işleten bir çiftle birlikteydik ve ikimiz de okuldan sonra restoranda çalışıyorduk. Aslında bizi çalıştırmaya hakları yoktu, bunun için çok gençtik fakat birlikte olduğumuz için fazla dert etmiyorduk.

Ben masaları toplayıp, bulaşıkları yıkıyordum, Bianca da serviste çalışıyordu.

Durumdan ikimiz de şikayetçi değildik. Açıkçası ikimiz de geçmişte çok daha kötü koşullarda yaşamayı başarmıştık.

Bugün olanlarsa biraz canımı sıkıyordu. Dersler bittikten sonra, bir proje için okulda kalmam gerekiyordu ve Bianca'nın da benimle kalmasını istiyordum.

Biz ayrı kalmaktan hiç hoşlanmazdık, hem de hiç.

Öte yandan koruyucu ailemiz ona okuldan sonra çalışmak için hemen restorana gelmesini söylediler ve o da beni bırakıp gitti.

Bu durum çok canımı sıkıyordu, içim içimi yiyordu, daha fazla dayanamayıp kendimi dışarı attım ve bildiğim en kestirme yoldan hızlıca restorana gittim.

Arka kapıdan içeri girerken sesleri duydum.

O gün içeride neler olduğunu anladığımda, tüm o dövüştüğüm zaman boyunca, ne öncesinde ne de sonrasında hissetmediğim kadar yoğun bir öfkenin içimi nasıl da kapladığını hiç unutmuyorum.

Uzakta bir köşeden gelen homurdanmaları duydum. İlk duyduğum anda, bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmiştim. Sesler ondan geliyordu, ileride bu dakikaları hatırlarken anlayacaktım.

Eğer Bianca'nın sesini duysaydım hemen tanır ve harekete geçerdim. Sonra hoşuma gitmeyen bir ses daha duydum. Yumuşak tene çarpan sert bir nesnenin çıkarttığı ses gibiydi.

Ürktüm. Birileri kavga ediyordu, belliydi. Acaba dahil olmak zorunda kalacak mıydım? Bu duruma bağlıydı.

Sonra bir gürlleme duydum, sert ve kaba sesli biri küfrediyordu.

Adımlarımı hızlandırdım, duyduğum bir şey hafızamı canlandırdı ve tam olarak ne olduğunu hatırlamasam da, müdahale edeceğim bir durumla karşılaşacağımı anlamıştım.

Sonra, köşeyi döner dönmez onun sesini duydum, bir yandan yalvarıyor bir yandan ağlıyordu.

Koşmaya başladım, önümdeki engellerin üzerinden atlayarak, can havliyle.

Ve gördüm onları. Bianca yerde kendini kapatmış, bir sonraki sert tekmeden olabildiğince korunmaya çalışıyordu. Kaba saba sarışın bir adam önünde dikilmişti. *Bir canavar. Canavar.* Onun hakkında anlattıkları ve şu an görebildiğim kadarı, neler olduğunu anlamama yetmişti.

Babası onu bulmuştu ve zarar vermek için buradaydı.

Hazırlanmış tekneyi savuramadan manyak gibi kükreyerek üstüne atladım.

Karnına çok sert vurarak onu yere, Bianca'dan olabildiğince uzağa yatırdım. Amacım onu başına gelebilecek zararlardan mümkün olduğunca korumaktı.

Ona tekrar vurmak için kafamı kaldırdığımda, benden daha hızlı davranıp suratıma sağlam bir yumruk indirdi.

Yerde kalmaya niyeti yoktu ve orospu çocuğu bir dev gibiydi.

Gözüm hiç korkmadı. İçimdeki nefret beni ayakta tutuyordu ve hiçbir tehdit ya da gözdağı bu boyutta bir nefrete nüfuz edemezdi.

Ona dokunmuştu, düşüncesi bile korkunç. Tek bil-

diğim bunu ona ödetecektim, canını yakacaktım ve onu pişman edecektim.

Gözümü karartıp güçlü ve hızlı darbelerle zarar görmeye en açık organ olan bağırsaklarına doğru vurmaya başladım. Niyetim onu bir ay boyunca kan işeyecek hale getirene kadar da durmamaktı.

Suratıma sağlam bir yumruk daha yedim ama bu beni durdurmadı. O, bana küfürler savururken, ben vurmaya devam ettim. Dev gibiydi ve çok güçlüydü ama hızlı değildi. Ben, hem hızlı hem güçlüydüm bir de ek olarak şu an acı hissimi kapatmıştım.

Onu paramparça edebilirdim ya da bunu yapmaya çalışırken ölebilirdim.

Bir sonraki yumruğunu şakağıma yedim ve yıldızları gördüm ama bu beni hiç yavaşlatmadı, tersine daha da hiddetlendirdi.

Bir boşluğunu buldum ve kasıklarına sertçe vurdum. Yaralı bir hayvan gibi yalpalamaya başladı.

Fırsatı kaçırmadım ve aynı yere defalarca vurdum. sonra da yüzüne. Sendeleyerek kendini uzaklaştıran kadar, bir omzuna yüklendim ve üst üste darbelerle olabilecek en fazla zararı vermeye çalıştım.

Yere tükürerek ağzımdaki kandan kurtuldum. omuzlarımı açmak için oynatırken pislik herife gülümsedim.

Ne durumda olduğumu anlamak istercesine yüzüne baktı ve hiç mi hiç yılmadığımı gördü. İyi dövüşüyordu ama öyle görünüyordu ki onun hakkında iyi olan tek şey buydu, bok herif.

"Bu benim kızım," dedi, sesi derin ve aksanlıydı. "Bu aile içi bir mesele, karışmak zorunda değilsin."

Kırmızı görmüş boğa gibi üstüne atladım.

“O benim ailem seni pislik!” Onu duvara doğru sıkıştırırken bir yandan sövüp sayıyordum, “Eğer ona bir daha dokunursan seni öldürürüm! Seni öldürürüm, pislik. Yemin ederim!” Sesimi iyice yükseltmiştim, salyalarım akarken bağılıyor ve boğazına yapışmış bir hâlde onu sarsıyordum.

Kendini kurtardığında maviye dönmeye başlamıştı. Sonra kafamda bir yumruk daha hissettim.

Ama sonra, şimdi değil.

Şimdi, birkaç dişini dökecek kadar sert bir yumruğu yiyen oydu.

“Sen onun erkek arkadaşı mısın?” Son nefesini verir gibi konuşmuştu.

“Ben onun ailesiyim,” diye bağıırken ona yaklaşıp genelde son çare olarak kullandığım en ölümcül darbelerimi midesine indirmeye başladım.

Bu sefer kalıcı hasar vermeye çalışarak vuruyordum. Yumruklarımı sanki alev topları gibi hayal ediyor ve onları bu pislik herifin vücudunda hızlı ama etkili şekilde patlatıyordum.

Gürleyerek kendini topladı, saçından tutarak suratına vurmaya başladı.

Geri çekilmek zorundaydım çünkü suratıma bu darbelerden çok fazlasını yersem yıkılacağımı biliyordum. Bu olamazdı.

Etrafıma bakıp, ona vurabileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım. Adil bir kavganın peşinde değildim, tek istediğim, ne gerekiyorsa yaparak, bu pisliği mahvetmekti.

Çöp kutusunun üzerinde, tahta bir kalas vardı. Tutup sallayabileceğim kadar ince görünüyordu. Kalası elim aldım ve ona doğru savurmaya başladım fakat yine

yüzüme sert bir darbe vurmayı başardı. Sonra beni itip duvara yapıştırdı, kalası düşürdüm ve yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım.

Defans moduna geçmiştim ve bu hoşuma gitmemişti. Gürleyerek kendimi kurtardım ve tüm gücümle göğsüne kafa attım.

Sırt üstü yere düştü ve ben de üstüne çullandım.

Ayağa kalkmaya çalışırken tüm gücümle omuzlarına hızlı darbeler indirdim, o kadar sert vurdum ki son darbenin şiddeti, beni bile sarstı.

Kalası almaya çalıştı fakat buna izin vermedim. Sıkıca kavrayıp çevirerek elinden aldım ve bir daha ulaşmasını diye arkaya attım.

Koşarak uzaklaşmaya çalışmadan önce çok sağlam üç yumruk daha vurdum.

Peşinden gittim, kaçmasına izin veremezdim. Niyе bir daha ona yaklaşmaması gerektiğini iyi anlaması için. canını çok feci yakmak istiyordum. Acı hafızası kısa sürelidir, bunu çok iyi biliyordum. Bu yüzden uzun süre kalacak bir izlenim bırakmaya niyetliydim.

Birkaç şeyi kırmam gerekti, bazı kemiklerini mesela.

Arkadan kafasına vurarak yere düşürdüm ve dizine çok sert bir şekilde yüklen dim.

Bu onu deliye çevirmişti. Ayağa kalktı ve ilk yumruğuyla beni yere seriyordu neredeyse.

Siktir. Gözümü arka arkaya birkaç sefer kırptım. Birlincimi kaybetmeye çok yaklaşmışım.

Az önce yüklendiğim dizine sert bir tekme attım, çok canının yandığım bağırmasından anladım. Kalası yine elime aldım ve vurmaya başladım.

Kafasına sert bir darbe yedikten sonra yere yığıldı ve uzun süre kıpırdamadı. İşi bitmişti.

Üzerine çıktım, ayakta dikilirken ciddi ciddi hayatına son vermek üzerine düşünüyordum. Eğer ölürse, bir daha ona asla zarar veremezdi. Çok cezbedici bir fikirdi.

Bir dakika geçti, sonra Bianca'nın beni çağırdığını duydum.

Hemen koştum. Oturmuş, o üzgün gözleri kocaman olmuş bir hâlde bana bakıyordu.

"Sen iyi misin," diye sordu.

Eğer nefes nefese kalmış olmasaydım, basardım kahkahayı. "Benim sana bu soruyu sormam lazım, asıl sen iyi misin?"

Evet der gibi kafasını salladı ama görünen hiç de öyle değildi. Korkudan tir tir titriyordu. Beti benzi atmıştı, yüzü kireç gibiydi. O pislği gebertmeliydim.

"Burada daha fazla kalamayız, yeniden izimizi kaybettirmemiz lazım."

Bir yandan onu kendime doğru çekip ayağa kalkmasına yardım ederken, "Niye ki," diye sordum.

"Koruyucu aile bürosundan birisi ona adresimizi vermiş olmalı, bizi bu şekilde buldu. Artık kimseye güvenemeyiz."

Kendimi toplamak için birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Tamam, bir yolunu bulacağız. Her şey yoluna girecek. Sadece eve gidip, birkaç önemli eşyayı alalım ve sabah olmadan buradan gidelim."

Lafımı bitirdikten sonra, arkama dönüp onu bıraktığım yere baktım.

Gitmişti.

20. BÖLÜM

AYNI HASARLI KÖK

Günümüz

STEPHAN

James sağıma oturmuş, çok ciddi gözlerle, “Benimle ilgili başından beri zor bir durumda kaldığını biliyorum. Onu korumaya olan ihtiyacın ve benimle ilgili korunmaya ihtiyacı olup olmayacağını bilemeyişin. Gerçi hepsi geride kaldı, birbirimizin işini zora sokmaya ihtiyacımız yok artık. Şunu bilmemi istiyorum, bir daha asla ikinizin arasına girmeye çalışmayacağım. Birbirinize ne kadar ihtiyaç duyduğunuzu biliyorum.”

Bu hoşuma gitmişti. Başka türlü de olamazdı zaten. Ayrılamazı ayıramazsın.

Yine de, bizi anlamak için elinden geleni yapan iyi bir adamdı.

Elimden geldiğince ona açıklamaya çalıştım.

“Biz sokak çocuklarıydık,” dedim sakince. “Bu çok zor bir hayatın olduğu anlamına gelir ama en azından biz birbirimize sahiptik. Bugün, geriye baktığımda çok net görebiliyorum ki eğer birbirimizi bulmamış olsaydık, ikimiz de başarmazdık.”

Biz birbirimize temelden bağlıyız. Tanıştığımızda ikimiz de bozulmuş tohumlardık, henüz bir şey olmayı başaramamış ama çabalamaktan vazgeçmeyen. Hayatta kalmamız için birlikte büyümemiz gerekiyormuş. Bir parçamız hep böyle bağlı ve büyümeye çalışarak kalacak. Biz aynı hasarlı kökten yetişen iki farklı çiçeğiz.”

21. BÖLÜM

SANA SÖZ VERİYORUM

Geçmiş

STEPHAN

Duştan çıktım, hızlıca vücudumu kurulayıp, temiz çamaşır ve şort giydim.

Kulübün dans pistinde malın biri, püskürterek kusmuştu. Şansıma otel çok uzakta değildi de hemen gelip üstümü değiştirdim.

Bianca'nın yan odadan gelen sesini duyduğumda, üstüm hala çıplaktı, saçımı kurularken bir yandan da telefonumu nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyordum.

“Ste-Stephan?” sesi titriyor gibiydi.

Banyodan çıktım, bu kadar erken dönmüş olmasına şaşırmıştım. “Tatlım nasılsın? Mankafanın biri üzerime kustu, ben de üstümü değiştirmek için otele dönmek zorunda kaldım.” Konuşurken bir yandan ona doğru yürüyordum.

Odadaki ışık loştu fakat yaklaşınca yüzündeki ifadeyi çok net gördüm. Önce içim ürperdi, sonra içim yandı. Onu kollarıma alırken kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı.

Bir şeylerin çok yanlış gittiği apaçık belliydi. Kaybolmuş gibiydi.

“Ne oldu Bianca?”

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Benim kalbim de göğsüme sığmıyor gibi atıyordu, sarsılarak ağlamaya başladım.

Benim dayanıklı, metin meleğim ağlıyordu. Bana fazla gelmişti, buna dayanamadım.

Ne olmuştu acaba? Sormaya korkuyordum.

Onu bu hale getirenin ne olduğunu öğrenince yapacaklarımdan korkuyordum.

“Tamam ağlama, her şey düzelecek,” bir yandan onu yatıştırmaya çalışıyordum. “Bunu atlatacağız Bianca, olanlar her neyse bunu beraber atlatacağız.”

Birisi onun odasının kapısını yumruklamaya başladı.

James çaresiz bir ses tonuyla, “Bianca aç kapıyı,” diye bağıırıyordu.

Sinirden kudurmuştum, o kadar ki nefes almakta zorlanıyordum.

“Konuşmamız lazım,” diye devam etti. “Beni içeri al, aç kapıyı lütfen.”

Ona daha da sıkı sarılarak, öfkeme hakim olmaya çalışıyordum ama James kapıyı yumruklamaktan vazgeçmiyordu.

Gitmesini bekledik bir süre.

Ona fazla gelmişti. Sonra birden ve aniden kollarımdan kurtulup kendimi yatağın diğer ucuna attı.

Dizlerini karnına çekip, kafasını da dizlerinin arasına sokarak titremeye ve kendini sarsmaya başladı.

Neredeyse aklımı kaybediyordum.

Bir nefeste kapıya koşup açarak James'e baktım ve "Bunu yapmayı kes," diye bağırdım. "Seni görmek istemiyor, şu haline bak?"

James, beni geçip içeriye girmek istedi fakat tam karşısına dikildim ve sağlam durdum. O kadar ki, zorlarken ona omuz vurmuş gibi oldum ve ikimizin de canı yandı.

Onu dışarıda tutmaya çalışırken soluk soluğa sordum, "Ne yaptın sen?"

Güçlüydü, böyle fazla dayanamayacağımı bildiğim için onu karşıdaki duvara yapıştırmaya hazırlanıyordum ki sanki vazgeçmiş gibi beni itirmeyi bıraktı, ben de gönülsüzce geri çekildim.

Benim canımı acıtacak bir hareket yapmadı aslında sadece telaş içinde Bianca'ya ulaşmaya çalışıyordu fakat buna izin veremezdim. Asla.

Kapıyı açtığımdan beri gözlerine bakmamaya çalışıyordum fakat sonunda yakalandım. Yalvarır gibiydiler.

"Lütfen onu görmeme izin ver," diyerek açıklamaya çalıştı. "Sadece durumu düzeltmek istiyorum, ona zarar vermeye gelmedim Stephan."

Bu canımı sıkımişti, “Bunu çoktan yapmışsın bile! Şu haline bak! Ne yaptın sen?”

Dur bir dakika. Öğrenmek zorunda değildim hatta o buradan gitmeden öğrenmesem daha iyi olurdu yoksa kendimi kaybedebilirdim. “Gitsen iyi olacak!”

“Onu görüyorum,” dedi sesi işkence görüyormuş gibiydi. “Bianca, lütfen beni dinle, o kadınla sadece arkadaşız.”

Sözleri beni iyice öfkелendirmişti, daha fazla dayanamadım. Önce geriye bir adım atıp kendimi ondan uzaklaştırdım, sonra da midesine sert bir yumruk attım. Devam ederdim aslında fakat bazı cevaplara ihtiyacım vardı ve bunun gibi birkaç yumruk onu cevap veremez hale sokabilirdi. “Hangi kadın?” Sesim gürler gibi çıkmıştı ve yüzüne çok yakın hızlı hızlı soluyordum.

“Lütfen izim ver yanına gideyim. Onun böyle acı çektiğini görmek çok canımı acıtıyor.”

“O zaman çık git. Onu bu hale sen getirdin ve bu yüzden gitsen iyi olur. Seninle konuşmak isterse, seni telefonla arar.”

“Bianca!” Yeniden girmeye çalışıyordu içeriye.

Onu iterek arkadaki duvara yapıştırdım ve kolumu da boğazına dayadım. Bu midemi ve yanlarımı korumasız bırakmıştı, biliyorum ama fırsatı değerlendirmedim. Aslında bana cevap verecek hiç bir hareket yapmadı, sadece kendini kurtarıp içeriye girmeye çalıştı.

Önce cesedimi çiğnemesi lazım.

“Sadece beni dinleyeceğini söyle yeter Bianca. Şimdi değilse de sonra ama bana ilişkimizi tamamen bitirmeyeceğine dair söz ver. Söz ver, o zaman giderim eğer istediğin buysa.”

“Sana söz veriyorum,” dedi sesindeki üzüntü kalbi-me hançer gibi saplanıyordu. “Aynı senin beni aldatma-yacağına söz verdiğin gibi ben de söz veriyorum.”

“Adi herif,” diye böğürerek midesine sert bir yumruk daha indirdim.

Adi herif denemekten vazgeçmedi. “Aldatmadım, al-datmam. Sana hiç yalan söylemedim. Bazen acı olsa da sana her konuda doğruyu söyledim çünkü bana güven-meni istiyorum.”

“Kimseyle görüşmediğini söylemiştin.” Sesindeki üzüntü, yerini öfkeye bırakmıştı. “Bu yalandı işte çünkü bu gece gördüğün kızla tanıştım.”

Küfürle karışık iterek onu yeniden duvara dayadım. Soluğumu hissetmesini sağlayacak kadar yüzüne yakla-şıp, “Seni şerefsiz, bana onu incitmeyeceğine dair söz vermiştin fakat babasının bizi bulduğu zamandan beri onu hiç bu kadar kötü görmemişim,” dedim.

James hareketsiz duruyordu, sanki onu ayakta tutan benim dirseğimdi sadece. Umurumda değildi, onu sı-kıştırmaya devam ettim.

Adi herif. En sonunda Bianca da birini sevdi diye çok sevinip kendi ellerimle onu bu ilişkiye ben itmişim.

Onun canını yakmak istiyordum. Onun kanını akıt-mak istiyordum. Biliyorum ki kontrolümü tamamen kaybetmeye çok ama çok yakındım.

“Bianca, lütfen, beni böyle bırakamazsın. Kendini daha iyi hissettiğin bir zaman benimle konuşacağına söz ver. Ne zaman istersen, nerede istersen beni dinleyece-ğine söz ver, senden bu kadar kolay vazgeçmeni isteme benden.”

“Tamam, önce bir soruma cevap ver ama.” Sesi daha güçlüydü ama endişelendirici düzeyde de soğuktu.

“Ne istersen,” dedi tereddüt etmeden.

“Öncelikle bana yaklaşmaya çalışmayacağına söz ver, Stephan da seni bıraksın.”

“Eğer istediğin buysa, tamam.”

Onu bırakmak istemiyordum. Aslına bakarsan ellerimi boğazına geçirip canını alana kadar sıkmak istiyordum ama bu istek bile ondan uzak durmamın herkes için daha iyi olacağını anlamamı sağladı.

Birdenbire onu bıraktım ve geri çekilmeye başladım ama olur da içeri girmeye kalkar diye bir gözüm üzerindediydi.

Ondan uzaklaştıkça ne kadar ileri gittiğimi fark ettim. Kendimi hasta hissettim. Şiddetten nefret ediyordum ama bir türlü kurtulamıyordum da. *Vahşinin biriydim.*

“Pazartesi günü saat beşte benim evime gel, o zaman konuşuruz.” Sesi iyice yatışmış gibiydi. O sakinleştikçe ben de sinirlerime hakim olamadığım için kendime daha çok kızmaya başlıyordum.

“Daha erken görüşemez miyiz?” James durumu daha da zorlama cüretini gösteriyordu, “Pazartesiye kadar beklemek, işkence gibi olacak.”

“Hayır Pazartesi görüşeceğiz. Şimdi benim soruma cevap ver.”

Tamam der gibi başını salladı, elleri ceplerinde en az benim kadar yardıma muhtaç görünüyordu.

“Jules’u becerdin mi?”

“Evet,” diye cevap verdi.

Yumruğumu sıktım, nereyse yine ona girişecektim.

“Ama uzun zaman önceydi,” diye devam etti.

“Ne zaman,” diye sordu Bianca.

“En azından bir yıl oldu. Tam olarak emin değilim ama.”

“Bir seferlik bir şey miydi?”

Gözlerini kapadı, “Hayır, fakat hiçbir zaman bir anlam ifade etmiyordu, yemin ederim.”

“Yani yıllardır onunla yatıyordun ve ben gittikten sonra onunla buluşacaktın ama yine de bir anlam ifade etmiyordu öyle mi?”

“Kulağa hoş gelmediğinin farkındayım ama sandığın gibi değil. Onu lise yıllarımdan beri tanırım, ailelerimiz bile tanışıyordu. Ağabeyi Parker, benim iyi bir arkadaşımıdır. Jules da benim için sadece bir arkadaş. Yemin ederim.”

“Öyle görünüyor ki sen arkadaşlarını da beceriyorsun o zaman.” Sesi iyice hissizleşmişti, onu iyice köşeye sıkıştırdığını biliyordu.

“Hayır, o geçmişte kaldı. Onunla yaşadığım hiç bir şeyin, hiç bir zaman bir anlamı olmadı.”

“Biz de sadece bir haftadır tanışıyoruz ona bakarsan.”

James’le işi bitmişti. Sesinden anlayabiliyordum. Bu kadar hızlı olması onun da canını sıkıyordu ama.

James ise hala onu ikna etmeye çalışıyordu. Bianca’yı benim kadar iyi tanımadığı için çoktan kaybettiğinin farkında değildi daha.

“Lütfen bize bunu yapma,” diye yalvarıyordu. “Lütfen karşılaşturma, biz başkayız.”

Bianca arkasını dönerek, “Lütfen git artık. Pazartesi günü konuşacağız. Ve lütfen seni benim uçuşlarımdan

birinde görmeyeyim. Eğer seni görürsem sırf muhatap olmamak için arka tarafa geçerim.”

Uzun süre Bianca'ya baktı durdu. O kadar perişan görünüyordu ki neredeyse onun adına üzülmüştüm.

Sonunda arkasını dönüp gittiğinde, eğilip Bianca'yı kucağıma aldım ve yatağa götürdüm. Ona sıkıca, çaresizce sarıldım.

Yeniden ağlamaya başladığında, ben de gözyaşlarımı tutamadım ama bu durum bir şeyi fark etmemi sağladı, konuyu kapatamamıştı. Eğer öyle olsaydı sanki kalbi parçalamyormuş gibi ağlıyor olmazdı şimdi.

Ne düşüneceğimi ya da ne ümit edeceğimi bilemedim. Konuşmadan, James gerçekten ihanet etmiş miydi, yoksa mesele tamamen bir yanlış anlaşılma mıydı, tam anlayamamıştım ben de.

Bunu sorguladığım için bile kendimi sadakatsiz hissetmiştim ama onunla, onlarla ilgili beklentim çok yüksekti bu yüzden, ben de konuyu kestirip atamıyordum.

Bianca bu konuda daha fazla konuşmak istemediği için, ben de üstelemedim.

Aslında neredeyse hiç konuşmadık sayılır fakat ağlamaktan yorgun düşüp, uykuya dalmadan önce sessizce şöyle dediğini duydum, “Sen iyisin, ben iyiyim, biz iyiyiz.”

Bu sözler canımı bambaşka bir şekilde acıtmıştı. Yıllardır bunu söylediğini duymamıştım.

Sabah çok daha iyiydi ama yine de konuşmaya niyeti yok gibiydi. Ben de üstüne gitmedim hiç fakat onu, bir şeylerin ters gittiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyan bay aşık kaptan Damien sorular sormaya yeltenince, mecburen dahil oldum.

“Üzgün olduğu belli. Ayrıldı mı o heriften yoksa,” diye sordu beni yalnız yakalar yakalamaz.

“Doğru bir zaman değil, senin yerinde olsam konuyu hiç açmazdım,” dedim.

Tavsiyemin bir işe yaramayacağını, Damien’in her şekilde duruma burnunu sokacağından emindim ama yine de uyarmadan edemedim.

Sabah daha uçak havalanmadan James bana birkaç mesaj atmıştı bile.

JAMES: Özür dilerim.

JAMES: O nasıl bu sabah? Bir şey söyledi mi?

JAMES: Onunla ilgilendiğin için, yanında olduğun için sana teşekkür ederim.

JAMES: Dün akşam olanlar yüzünden ne kadar pişmanım anlatamam.

JAMES: Ona ne kadar değer verdiğimi bilmeni istiyorum ve senin bana neden kızdığını da anlıyorum ama işler göründüğü gibi değil. Onu korumaya çalıştığını biliyorum bu yüzden dün akşam olanlar için seni suçlamadığımı bilmeni isterim. İşlerin bu hale gelmesi çok üzücü.

JAMES: Bir boşluk bulduğunda seninle konuşmak isterim.

JAMES: Seni arayabilir miyim?

JAMES: Onun çok solgun bitkin görüldüğü haberini aldım. O iyi değil mi? Bir şeyler yedi mi? lütfen ona göz kulak ol.

İndikten sonra telefonuma tekrar baktığımda, uçuş sırasında beni aramaya çalıştığını fark ettim. Hiç şaşırmadım.

Kendimi iki arada kalmış gibi hissediyordum. Onu önemseydiğine, değer verdiğine, onunla kalpten ilgilediğine inanıyordum.

Bianca nasıl uygun görürsem öyle davranabileceğimi söylemiş olmasına rağmen, onunla konuşmayı düşündüğüm için bile kendimi sadakatsiz hissediyordum.

Bianca uçuş sonrasında, kendini yatağa atıp ölü gibi uyumuştı. Bense gecenin bir körüne kadar, elimde telefon, James'in telefonunu açmalı mıyım diye düşünerek kendimi yiyordum.

Sonunda telefonu açtığımda bana söylediği ilk şey şu oldu, "Dün akşam yaşananları bir de benim ağzımdan dinlemek ister misin?"

Ben de bundan korkuyordum. "Seni dinlerim ama anlaman gereken bir şey var. Bana ne söylersen söyle, Bianca'ya laf taşımayacağım. Benden bile olsa Pazartesi'ye kadar bu konuda bir şey duymak istemiyor. Eğer amacın buysa hiç anlatma."

"Hayır değil. Onun için ne kadar değerli olduğunu biliyorum ve benim de onun için değerli olmaya çalıştığımı anlamana ihtiyacım var. Onun hayatındaki rolüne saygı duyuyorum. Ben de onun hayatında kendime bir yer açmaya çalışıyorum, bundan vazgeçmiyorum ve bir yere gitmeye de niyetim yok. Sen ve ben aynı taraftayız. Bunu anla lütfen."

Ona inanıyordum aslında, sesi çok samimi geliyordu. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da gerçekten söylediği gibiydi. Bu kadar ısrarlı bir şekilde niye yalan söylesin ki? Niye uğraşsın bu kadar?

“Anlat peki, dün akşam yanındaki kadın kimdi? Bianca’nın görüştüğünü sandığı kadın.”

“Görüşmüyorum. Çok eskiden beri tanışıklığımız var, o kadar. Uzun zamandır bir hayır işinde birlikte çalışıyoruz. Bir süredir de bu gecenin organizasyonu yapıyorduk ve o gece de dün geceydi. Bak Stephan, benim kadınlar konusunda hiç de hoş olmayan bir geçmişim var, bunu anlaman lazım ama bu artık geçmişte kaldı. Bianca’ya onu asla aldatmayacağıma söz verdim ve sözümü tutacağım. O benim için çok özel. Onunla kalıcı bir ilişki kurmak istiyorum, tek istediğim bu.”

Kahretsin. Ona inanıyordum ve bu işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim, iki arada kalmışlığımı düşünürken.

“Burada bir çelişki yok Stephan. Banimle konuştuğun için ona ihanet ediyormuş gibi hissetme kendini. İkimiz de onun için aynı şeyi istiyoruz. Sen de, ben de.”

“Bu konuda sadece senin sözüne güvenemeyeceğimi anlaman lazım.”

“Anlıyorum. Benim tek istediğim bir şans daha. Senin ve onun güvenini kazanmak için bir fırsat.” Uzun bir sessizlikten sonra. “Ben ona aşığım. Tamamen. Kesinlikle. Onunla evlenmek istiyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Böyle konuştuğunu duyarsa senden kaçacağını biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum, o biraz utangaç. Bunu anlıyorum. Onun için her şey fazla hızlı gelişti ki aslında ağırdan almalıydım, biliyorum ama duygularım gerçek. Duygularım da ben de bir yere gitmiyoruz.”

“Ona niye buluşmak istemediğini söyledin o halde? Niye diğer kadınla olan ilişkini sakladın?”

“Benim yanımda görülen her kadın, çoğu zaman yıkıcı bir araştırmaya maruz kalıyor. Basın ulaşabildiği her bilgiyi kullanıp, boşlukları da hayal güçleriyle doldurarak hikayeler uyduruyor. Benim yanımdaki kadınlar hakkında, onun için yazıldığını görmeyi kaldıramayacağım şeyler yazıyorlar. Ben de onu korumaya çalışıyorum Stephan. Tek sebebi buydu, onu korumak.

“Ama eline yüzüne buluşturdın.”

“Biliyorum ama daha iyisini yapabilirim, sadece bir şansa daha ihtiyacım var.”

“Tam olarak benim ne yapabileceğimi düşünüyorsun anlamadım. Benim sadakatim her zaman onadır, senin asıl onu ikna etmen lazım.”

“Niyetim de bu ama senin onu teşvik etmene de ihtiyacım var açıkçası.”

“Hayır James. Onunla aranı kendi başına düzeltene kadar, sana hiçbir şey için söz veremem. Onu sen üz-dün, durumu sen yoluna koyacaksın.”

“Her zaman. İşleri yoluna koyacağım Stephan. Sana söz veriyorum.”

22. BÖLÜM

AÇILIYORUM

Geçmiş

Mesajı aldığımda hastanedeydim. Tanımadığım bir numaradan geliyordu o yüzden ilk anda bakmadım bile.

James ve ben bir kaç gün önce saldırıya uğradığı için hastanede yatan Bianca'nın başında nöbetleşe duruyorduk çoğu zaman.

Ama bu kadar ihtiyacı varken yanında olmamayı kendimize yediremediğimiz için bazen hem James hem de ben orada oluyorduk. Bianca'nın iki yanında duruyor, bir elinden ben, bir elinden James tutuyordu. Böyle zamanlarda onu kontrol etmek için hemşire geldiğinde, birimiz dışarı çıkıyorduk ki işini yapabilsin.

Bu sefer ben dışarı çıkmıştım. Bu durum zoruma

gidiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Bizim karmaşık ilişkimizin doğasına aykırı olsa da, onu paylaşmayı öğrenmek zorundaydım.

Kendimi çok kötü hissediyordum ama beni asıl üzen, onu paylaşmak zorunda olmam değildi, bir saldırıya uğramış olmasıydı.

Son birkaç gün kabus gibi geçmişti. Onu dairesinde yerde dövülmüş ve kanlar içinde yatarken bulduğum an, ambulansı çağırışım, tam ambulansa bindirilirken James'in gelip onu o halde görmesi ve çılgına dönmesi hiç aklımdan çıkmıyordu.

James'le beraber geldik hastaneye, hemen ambulansın peşinden. Sonra Bianca'nın durumunu, ne olmuş olabileceğiyle ilgili fikirlerimizi birbirimize anlattığımız çileli saatler geçirdik. Açıkçası hangimiz daha berbat durumdaydı bilmiyorum.

Olanlara inanamıyordum ve onu koruyamadığım için kendime çok kızıyordum, sadece birkaç dakika geç kalmıştım.

James de aynı benim gibiydi. Bunun olmasına izin verdiğimiz için ikimiz de kendimizde suçluluk duyuyor ve kendimizi çok aciz hissediyorduk.

Odasından dışarıyla hızla çıkarken, biraz da zaman geçsin diye telefonuma baktım. Bu tanımadığım numaradan gelen mesajı görmeden önce diğer mesajların hepsini okumuştum.

Ben Javier. Numaram değişti. Sadece iyi misin diye sormak istedim. Bianca'ya olanları duydum. O iyi mi?

Mesajın kalp atışlarımı hızlandırdığını hissediyordum, numarayı kaydettim önce.

Uzun zamandır görüşmemiş, konuşmamış ya da mesajlaşmamıştık. İşte nazikçe mesaj atarak durumumu anlamaya çalışıyordu.

Bunun beni fazla umutlandırmasına izin vermemeye çalıştım.

STEPHAN: *Ben iyiyim. O biraz hırpalanmış ama iyileşecek.*

JAVIER: *Tanrıya şükürler olsun. Gelişmelerden beni haberdar et lütfen. Çok meraklandım. Saldırıya uğradığına inanmıyorum. Dualarım sizinle.*

Samimi dilekleri içimi ısıtmıştı.

STEPHAN: *Teşekkürler. Senden haber almak çok güzel. Tşk.*

JAVIER: *Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen haber ver. Ben müsaitim, çarşambaya kadar çalışmıyorum. İstersen buluşabiliriz bile.*

STEPHAN: *Tşk. Aslında iyi olur, seni görmek bana da iyi gelir.*

JAVIER: *Seni orada ziyaret edebilir miyim? Olmaz dersen anlarım, sıkıntı yok.*

STEPHAN: *Hayır bu çok iyi fikir, çok hoşuma gider. İstedğin zaman uğra, o taburcu olana kadar en az iki üç gün daha burada, yanıdayım.*

JAVIER: *Hemen şimdi olsa olur mu?*

Bunu beklemiyordum, ama teklifi beni heyecanlandırmıştı.

STEPHAN: *Harika olur. Bir arkadaş çok iyi olur.*

Buraya gelmesi yirmi dakika sürdü ama o yirmi dakika bana hiç geçmeyecekmiş gibi geldi.

Kendimi ona karşı tamamen kapatalı çok uzun zaman olmuştu ama anladım ki en küçük bir iletişim bile ona karşı olan duygularımı alevlendirmek için yeterliydi. Mesajlaşmamız ile hastaneye gelmesi arasında geçen sürede, onu görecekt olmamın bende yarattığı heyecan ve beklenti o kadar yoğundu ki sanki kaybettiğimiz zamanı telafi edecekmiş gibi bu duygunun tüm vücudumu sarmasına izin verdim.

Onu özlemiştim.

Daha önce bunu düşünmeme bile izin vermemiştim ama şimdi kendimi bırakmış, onu özlediğimi düşünüyor ve hissediyordum.

Onu özlemiştim.

Gitmesine niye izin vermiştim ki? Gerçekten başka yolu yok muydu?

O zaman kesinlikle başka yolu yok diye düşünmüştüm çünkü bana başka seçenek bırakılmamıştı.

Ama niye?

Ayrılmamıza yol açan, dik kafalı gururum muydu yoksa kendimden nefret etmem mi? Bu ikisinden bir olduğunu düşündüm hep.

Şimdi, üzerinden bir seneden fazla geçmiş olmasına rağmen, hangisiydi hala emin değilim.

Belki ikisi de değildi.

Belki hala içeride bir yerde saklanan, bir kap yemek ve başını sokacak bir dama sahip olmak için bile yeteri kadar değerli olmadığım düşünen, korkmuş, terk edilmiş çocuktuk sebep. O çocuk için sırrını dışarıya açmak, dünyanın onun nasıl sevdiğini görmesi, büsbütün dayanılmaz bir şeydi.

O çocuk beni çok korkutmuştu, o kadar ki artık onu neredeyse hiç dinlemiyordum ama bazen de o haklıydı.

Bianca hala uyuyordu. Onun yanından ayrılmayan James çok bitkin görünüyordu. Ona, elle gittiğimi işaret edip, Javier'i karşılamaya otoparka indim.

Hastane kapısının hemen dışında Javier'le karşılaştık. Tüm kucağını kaplayacak kadar büyük bir buket çiçek vardı elinde.

"Bianca için," dedi, ben durmuş onu seyrederken.

Çok iyi görünüyordu, o kadar ki, çılgınca bir şey yapmak istedim. Onu öpmek gibi.

"Teşekkür ederim," dedim. Sesim kalın ama az çıkmıştı.

Bir süre bana bakmak için duraksadı. Gözlerindeki tereddütü gördüm. Buraya yanımda olmak için gelmişti ama sanki nazıkçe reddedilmekten öte bir beklentisi yoktu.

Tanın, onunla ne yapacaktım ben? Ya kendimle ne yapacaktım?

Şimdilik sadece odaya giden yolu göstermekle yetindim. Çiçekleri bırakmak için Bianca'nın odasına yürürken, hiç konuşmadık. Çiçekler vazo içinde oldukları için, koyacak uygun bir yer bulduk sadece.

Javier'i, moralsiz James ile tanıştırdım. Bianca hala uyanmamıştı, biz de biraz sohbet etmek için dışarıya çıktık.

"Çok iyi görünüyorsun." Dedim. Hem suskunluğumuza son vermek için hem de aynen öyle düşündüğüm için.

Dudağının kenarını bükerek gülümsedi.

"Teşekkürler, sen de iyi görünüyorsun. Üzgün ve yorgun ama iyi."

Yüzümü ekşiterek, "Son bir kaç gün biraz zor geçti," dedim.

"Bunu anlamıyorum. Hangi akılsız kişi Bianca'ya saldırabilir ki? Senin gidip onların boğazına yapışacağını bilmiyorlar mı?"

"Sahiden kim," dedim fazla detaylandırmamaya çalışarak.

Yüzüme baktı, "Eğer bu konudan kimseye söz etmemden çekiniyorsan, emin olabilirsin ki ağzımı kapalı tutabilirim. Eğer anlatmak itiyorsan seni dinliyorum."

Hafifçe kafamı sallayıp, "Teşekkür ederim, şu an değil ama belki sonra olabilir."

Ana merdivenlerden alt kata indik ve çıkışa yöneldim hemen. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı, hastanelerden oldum olası nefret ederim.

Dışarıda bir boş bir bank bulduk ve sessizce oturduk. Bana çok yaklaştı, ikimiz de çok ihtiyatlı davranıyorduk.

Bence ikimiz de neler olduğunu bilmiyorduk.

“Beni merak ettiğin ve buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim,” dedim. Kendimi tekrar ediyormuş gibi hissediyordum ama başka ne diyeceğimi de bilemiyordum. Şu an açacağım hiçbir konu güvenli değildi.

“Tabi ki. Neler olduğunu duyar duymaz sana mesaj attım. Gitmemi istemediğinden emin misin? Az önce söylediklerin bunun için miydi?”

“Hayır! Söylemek istediğim bu değildi. Tersine burada olman çok hoşuma gidiyor. Umarım biraz daha kalabilirsin.”

“Biraz daha kalırım,” dedi kısaca.

Yine bir sessizlik oldu, dillendirmeye korktuğum bir çok düşünceyle dolmuş bir sessizlik.

Sonunda söylemem gereken, hem de çok uzun zaman önce söylemiş olmam gereken şeyi söyledim.

“Ayrıldığımız için çok üzgünüm,” dedim sakın bir ses tonuyla.

Nefesini tuttuğunu fark ettim ve istemsizce elimi ona yaklaştırdım. O da hiç tereddüt etmeden elimi tuttu.

“Bitmesini hiç istemedim,” diye devam ettim. “Senin benden istediklerini yapmak için hazır değildim ama keşke olsaydım.”

“Hayır asıl ben özür dilerim, sana çok haksızlık ettim. Çok canım yanıyordu kendimi tutamadım, şimdi gerçekten pişmanım.”

“Olanlar için çok üzgünüm. Sen haklıydın, ben daha kendimle yüzleşmeye hazır değildim.”

“Hayır ben haklı falan değildim. Asıl sen haklıydın. Tercihlerini kimseyle paylaşmak zorunda değilsin, hayat senin hayatın. Seni buna zorlamamalıydım.”

Derin bir nefes aldım ve samimiyetle gülümseyerek, “Tekrar seninle olmak istiyorum. Acelem yok, bu sefer yavaştan alabiliriz ama bir şekilde yürütmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Seni hiç unutamadım.”

Bana sıkıca sarıldı, başı çenemin altında, “Evet, evet, evet.” dedi. “Bunu çok istiyorum, hem de çok uzun zamandır, tek istediğim bu aslında.”

Döndüm ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Sonra hemen geri çektim kendimi.

O küçük öpücük bile nefesini kesmişti. “İllaki parti verip dünyaya duyurmana gerek yok, hatta kimseye söz etmesen de olur. Sadece saklanmaktan, yalan söylemekten vazgeç yeter.”

Haklıydı, hem de çok haklıydı ve ben artık ne olaksa onu yaşamaya hazırdım. O kadar uzun zamandır geçmişimin bu günkü hayatıma yön vermesine izin veriyordum ki artık yeter demenin vakti gelmişti.

Javier, “Kendini saklamamak sandığın kadar zor değil,” dedi alaycı bir tonla. “Aslında bir fark yok, inan bana.”

“Aslında bunu daha önce yaptım,” dedim. Kendimi biraz uzaklaştırarak devam ettim, “Aileme anlattım, on dört yaşımıdayken.”

Bu onu çok şaşırtmıştı, yüzündeki afallamış ifadeyle “Anlattın mı,” diye sordu.

“Aileni çok sevdiğini biliyorum, sana ne kadar destek olduklarını anlatmıştın ama her aile seninkiler gibi değil biliyorsun.”

“Biliyorum. Annem harikadır. Seni onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.”

“Benimkiler öyle değildi işte. Aslında öyle olmadıklarını, olamayacaklarını da biliyordum ama yine de onlara anlattım. Niye biliyor musun?”

Hayır der gibi kafasını salladı, ciddi gözlerle yüzüme bakıyordu.

Dişlerimi sıktım, yumruğumu da sıkarak, “Çünkü acı çekiyordum. Fiziksel olarak, zihinsel olarak acı çekiyordum. Etrafım benim ne olduğumu, kim olduğumu kabul etmesi mümkün olmayan insanlarla çevriliydi. Sana babamın sert bir adam olduğunu söylemiştim. Ona anlattığımda beni öldüreceğini düşünüyordum, büyük ölçüde beni öldürmesini bekliyordum aslında.” Boğazımı temizledim, “Hatta sadece beklemiyordum, beni öldürmesini istiyordum.”

Javier’in etkilendiği belli oluyordu, devam etmek için yüzümü diğer yöne çevirdim. “Baştan sona her şeyi anlattım, sonra birbirimize girdik. Karşılık vereceğimi sanmıyordum ama verdim. Kendimden ne kadar nefret etsem de, kendimi savunma, hayatta kalma dürtüsü galip gelmişti. Ne kadar uzun süre kavga ettik hatırlamıyorum. Birbirimize vurmaya başladığımızda havanın aydınlık olduğunu hatırlıyorum ama bilincimi kaybedip yığıldığımda hava çoktan kararıştı. Sanırım annem, babamın bir türlü beni alt edememesinden bıkmış olacak ki kocaman bir tavayla arkamdan yaklaşıp kafama vurdu.”

Javier ağlıyordu, elini uzattı, tuttum.

Benim gözlerim kuruydu. “Uyandığımda arka bahçede, onun kulübesindeydim. Ellerim ve ayaklarım bir sandalyeye bağlıydı ve sandalye de ahşap bir kirişe. Kurutulamıyordum, kıpırdayamıyordum bile.

Işık çok azdı ama onu görebiliyordum. Uzakta dikilmiş nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. İğreniyordu, o kadar çok iğreniyordu ki benden sanki ben hayatta nefret ettiği ve korktuğu her şeyin vücut bulmuş haliydim hem de kendi canından, kanından.

Tanrım, benden nefret ediyordu. Sana yemin ederim o nefreti o kadar yoğun hissettim ki, beni öğüre öğüre kusturana kadar çiğneyip yuttum. Tadını bu güne kadar da unutmadım. Nefret ve kin onun bana karşı hissettiği duygulardı ama bence birazını bana da bulaştırdı. Baban sana karşı bu duyguları beslerken bundan etkilenmemen, kendinden az da olsa nefret etmemen pek mümkün olmuyor.”

Birkaç derin nefes aldım. Javier’in ağlarken çıkarttığı sesleri duymazdan gelerek devam ettim. “Sana babamın elektrikçi olduğunu söylemiş miydin,” diye sordum.

Cevap veremeyecek kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, onun yerine cevap verdim. “Hayır.”

“Babam elektrikçiydi. İşinde iyi değildi ama sanmıyorum. En azından ailesinin geçimini sağlamaya yetecek kadar para kazanamıyordu. Genelde ağabeyi yardım ediyordu faturaları ödemesine. Ama şu garip cihazı çalıştırmakta iyiydi. Bir çeşit kafes gibi bir şeydi. Şakaklarımdan bana bağlanmıştı,” geriye yaslandım, “bir kısmı da göğsüme bağlıydı.”

“Aman Tanrım.” Korkmuştu.

“Babamın ev yapımı elektroşok terapisi cihazıydı herhalde. Anladın mı? Ben daha ona anlatmadan o öğrenmişti. Biraz araştırma yapmış ve nereden duyduysa elektroşokla tedaviyi öğrenmişti. Şimdi o absürt cihazla beni tedavi etmeye çalışıyordu. Benim ne hissettiğimi sorarsan, basbayağı işkenceydi işte. Babam ne doktordu ne bilim adamı.”

“İşkence etmiş.” Javier hala ağlıyordu. “Baban sana işkence etmiş.” Öyle bir şekilde söylemişti ki sanki kendi ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu, sanki bu gerçekten tanıdığı, değer verdiği birinin başına gelemecek kadar korkunç bir şeydi.

Hayatımın hikayesi işte. Çoğu kişi yaşadıklarımın gerçek olduğuna inanmakta zorluk çeker.

“Babam buna tedavi diyordu. Tabi ki bir işe yaramıyordu. Bence o da işe yarayacağına hiç inanmamıştı. Sonraları şok tedavisi hakkında biraz okuduktan sonra anladım ki babam geleneksel yöntemleri hiç kullanmıyordu. Sadece arka arkaya bana elektrik veriyor ve bir yandan da küfür ediyordu ta ki ben bayılana kadar.”

“Beni kim çözdü bilmiyorum ama uyandığımda yerde yatıyordum. Eve gittim, çantamı hazırladım. Babam beni durdurmaya çalıştı ve yine kavga etmeye başladık. Sonra sinirlendi ve *“git, bir daha da gelme,”* dedi. Çıktım ve bir daha da hiç arkama bakmadım. O andan Bianca’yı bulduğum ana kadar evsiz, yapayalnız bir kaçaktım.

“Çok Üzgünüm,” dedi Javier. “Gerçekten çok üzgünüm, bunları bilmiyordum, seni zorlamamalıydım. özür dilerim.”

Ona sarıldım, onu avutarak beni avutmasına izin verdim.

Bir süre konuşmadık, sonra "İyi haber, bu seferki halka arzım kesinlikle geçen seferki kadar kötü olmayacak." dedim.

Hiç gülmedi bile.

23. BÖLÜM

AYRICALIĞIM

Günümüüz

JAMES

Sıçrayarak uyandım.

Ruh halim, çaresizlikle karışık yoğun endişeden ibaretti. Mümkün olduğunca kontrol altında tutmaya çalıştım ama içimde, her an patlamaya hazır bir bomba vardı.

Yalnız uyanmıştım ama yalnız olmamalıydım.

Üstüme hemen bol bir şort ve tişört geçirip avluya çıktım. Geceleri binanın içinde hiç güvenlik görevlisi bırakmıyorlardı ama avluda her zaman birileri olurdu etrafa göz kulak olmak için.

En yakın güvenlik kulübesine doğru koşuyordum ki yolda Clark'la karşılaştım. Clark arka taraftaki büyük

misafir evinde kalıyordu. Aslında orası onun eviydi ama en çok güvenlik görevlisi de orada duruyordu.

“Onun yanına gitmiş,” dedi kısaca.

Rahat bir nefes aldım ve hemen yönümü değiştirip Stephan’ın odasına koştum.

Kapıya vurdum, Javier hemen açtı.

“O iyi meraklanma,” dedi hemen. “İkisi de iyi, ben de tam seni arayacaktım.”

“Nerede o,” diye sordum. Hala, uyandığımda yanımda olmayışının yarattığı panik halinden tam kurtulabilmiş değildim.

“Yatak odasında.”

Javier’in yanından içeri girip, yatak odasına doğru yürümeye başladım.

İzin istemek aklıma bile gelmedi.

Bianca’nın olduğu her yerde benim de olmaya hakkım vardı. Bu evrenin kanunuydu.

Ancak onu yatak odasında görünce, uyandığım andan beri benimle olan panik ve endişe yerini sakinliğe bıraktı.

Birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Bianca başını Stephan’ın göğsüne dayamış, Stephan da yüzünü Bianca’nın yumuşak saçlarının içine gömmüştü.

Birlikte harika görünüyorlardı. Onları bu halde görmek içimi sızlattı.

Hayatının aşkını başka bir adamla yatakta görmeye verilecek normal tepki nedir? Bu diğer adam Stephan’dan başka biri olsaydı neler olabileceğini aşağı yukarı kestirebiliyorum. Ama Stephan tabi ki her kuralın ve sınırın istisnasıydı.

“Biz buna imza attık,” dedi Javier sessizce. “Bu ikisi

böyle biliyorsun. Daha önce bu konuda uyarılmadık sayılmayız. Ben artık takılmıyorum fazla.”

“Stephan olmadan Bianca, Bianca olmazdı,” dedim yumuşak sesle.

Javier başını sallayarak onayladı, “Ve kesinlikle Stephan onu kaybetmektense ölmeyi tercih eder.”

“Her şeyimi ona borçluyum.” Bu borçluluk artık o kadar içime işlemiştir ki, kemiklerimde hissediyordum.

“Stephan öyle düşünmüyor.”

Javier’le sohbet ettiğimiz nadir zamanlardan biriydi. “Umarım sahip olduğum her şeyin aynı zamanda sizin olduğunun farkındasınızdır. Her neye ihtiyacınız varsa, her ne istiyorsanız, sizindir.”

“Evet farkındayız, teşekkürler.”

“Laf olsun diye söylemiyorum bunları, ciddiym.”

Gülümsedi, “Biliyorum, bize aldığın yalıda yaşıyoruz, daha ne kadar ciddi olacaksın ki. Ama biz basit insanlarız, hayatın keyfini çıkarmak için çok fazla şeye ihtiyaç duymuyoruz.”

“Her neyse. Herhangi bir şeye ihtiyacız olduğunda bana gelmeye çekinmeyin lütfen.”

“Tamam,” dedi, sonra onlara dönüp bakarak. “Onların birbirine ihtiyacı var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama kesinlikle eminim ki o gün içlerinden biri ölmüş olsaydı, diğeri de peşinden giderdi. Birbirlerini bulduklarında ikisi de çok kötü durumdaymış ama birbirlerini iyileştirmeyi başarabilmişler. Bu dönemde oluşturdıkları bağ onları benzersiz bir bütün haline getirmiş.”

“Belki biraz daha bizde kalsanız daha iyi olur.” dedim biraz alaycı bir şekilde.

Bianca ve Stephan hastaneden çıktıklarından beri bizde kalıyorlardı. Bu gece kendi evlerinde uyudukları ilk geceydi ama belli ki ayrılmak için biraz erken davranmışlardı.

“Gördüğün gibi ben de onsuz yapamıyorum,” dedim hafifçe.

“Onu paylaşmamızın bir yolu olmalı mutlaka ama bu, gecenin bir yarısı yatağımdan kalkıp ona gelmesi değil.”

Javier kıkırdayarak, “Evet bu biraz garip oldu kesinlikle. Ne yapalım? Hemen bu gece yanınıza geri mi taşınalım?”

Dönüp başka bir adamın kollarındaki Bianca’ya baktım. Onun uykusunu bölmek istemedim, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Javier, “Tüm gece ayakta dikilip onları seyredelemeyiz ve bu yatak da dördümüz için biraz fazla küçük,” diyerek iç geçirdi.

Evde başka bir sürü yatak olduğunu biliyordum ama nasıl ben Bianca’sız uyumayı sevmiyorsam Javier’in de yaralı Stephan’ı kollarına almadan uyumaktan hoşlanmayacağını çok iyi biliyordum.

Dirençliydim ama üzgün ya da duruma bozulmuş değildim. Daha en başlarda sabırlı ve Stephan’la olan bağına karşı anlayışlı olmamın ona yakın olmak için ödemek zorunda olduğum bir bedel olduğunu sanarak çok büyük bir hata yapmışım.

Onların birbirlerine yakınlığına tahammül edip duruma katlanmam gerektiğini düşünecek kadar aptaldım.

O durumda yapılabilecek en makul şeyi yaptım ve

hemen yandaki misafir odasında yatıp uyumaya karar verdim.

En fazla bir saat yattım ama uyuyamadan kalkıp, yat-tıkları odanın kapısının önünde sırtımı duvara dayayıp, dizlerimi de kendime çekerek oturdum.

Kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Ancak o şekilde birkaç saat daha uyuyabildim.

Onların seslerini duyunca odaya girdim, uyanmışlar-dı.

Yatakta sarmaş dolaş yatıyor ve düşük sesle konuşı-yorlardı.

Beni fark ettiklerinde konuşmayı kestiler.

“James,” dedi Bianca arkasına yaslanarak, “Çok üz-günüm. Gece yataktan kalkarken seni uyandırmadım değil mi?”

Biraz kızdığımı belli ederek ikisinin de yüzlerine baktım. Stephan’a doğru konuşarak, “Bizim eve dönü-yoruz, sen ve Javier de geliyorsunuz. Sizi biraz erken ayırmışız, öyle görünüyor.”

İtiraz etmeden onayladı.

Eğilip Bianca’yı onun kollarından çekip kendi kolla-rıma aldım.

Stephan’a başımla görüşürüz der gibi bir işaret yapıp. Bianca’yı kucaklayarak odadan çıktım.

“Kızdın mı,” diye sordu yürürken.

“Evet ama sana ya da Stephan’a değil. Uyanıp seni yanımda görememek beni çok kızdırdı ama sorun değil. bununla yaşayabilirim.”

“Özür dilerim. Gece uyandığında onun artık bizim evde olmadığını hatırladım ama onu görmek, ona sarıl-mak zorundaydım kendimi rahatlatmak için.”

“İnan bana, bu duyguyu çok iyi biliyorum.”

Bütün güvenlik personeli kollarımda Bianca'yı görünce bir şey olduğunu sanıp dışarı fırlamıştı. Clark'ın işe yeni aldığı güvenlik görevlilerinin çoğunu daha tanı-mıyordum bile. Şimdi kucağımda yarı çıplak Bianca'yla Stephan'ın evinden kendi evimize yürürken görüyor-lardı bizi. Kendimi çok garip hissettim.

Üzerinde incecik bir tangadan başka bir şey yoktu. Ben de hiç düşünmeden onu olduğu gibi kucaklayıp ev-den fırlamıştım. Onun bir suçu yoktu, gece düşünerek hareket etmediği belliydi. Bunu anlayabiliyordum.

“O iyi mi efendim,” diye sordu güvenlik görevlile-rinden biri.

Bunu söyleyen genç adama döndüm. Sesi gerçekten meraklanmış gibiydi ama Bianca'nın durumu onu ilgi-lendirmezdi, haddini aşmıştı açıkça. Çok öfkelen-dim ama kendimi tutmayı başardım.

Bianca söz konusu olduğunda sebepsiz yere kıskanç-lık yapabiliyordum. Durumun farkındaydım ve hem beni hem de ilişkimizi kötü etkilemesin diye duygula-rımı kontrol altında tutmak için azami çaba sarf ediyor-dum.

İçimden kendime, *bırak işte adam işini yapıyor* diyor-dum ama buna inanmayan bir parçam da vardı.

Adı Joseph'ti hatırladım. Yirmi beş yaş civarı, temiz yüzlü, sarışın ve yakışıklı bir tip. Duygularını hiç belli etmeyen tiplerdendi ki ben en çok böylelerinden çeki-nirdim.

“O iyi, bir şeyi yok. Biraz izin verin.”

Sessiz bir bulut gibi kayboldular, ben de öfkemi kontrol edebildiğime sevinerek yürümeye devam ettim.

Onu odamıza kadar kucağımda taşıyıp yatağa oturttum.

“Sana bir şey getirmemi ister misin? Canın yanıyor mu?”

Çok canı yanıyordu, itiraf etti. Ona ilaçlarını ve bir bardak su getirdim. İçti ve yatağa uzandı.

Ben de yanına uzanarak nazikçe ona sarıldım.

O da bana sarıldı. Harika vücudunun her kıvrımını hissedebiliyordum. Bir yandan çok hoşuma gidiyordu ama bir yandan da işkenceydi.

Kulağıma “Seni istiyorum,” diye fısıldarken eli vücudumda geziyordu.

Kalp atışlarını hızlanmıştı. Elini yakaladım, “Hayır bunun için daha erken aşkım. Önce senin dinlenmen ve iyileşmen lazım.”

O da aynı fikirde olacak ki hemen uykuya daldı. Ben uyuyamadım yine ama o kollarımdaydı, bu da bir gelişmeydi.

Ertesi sabah kahvaltı sırasında konuyu açtım. “Clark ve Blake yatıyorlar galiba.”

“Evet tahmin etmiştim,” dedi Bianca tereddüt etmeden. “Sırılsıklam aşıklar, birbirleri için deli oluyorlar.”

“Bu ne kadar zamandır devam ediyor?”

“Çatışmadan beri, sanırım. Ancak birini kaybetmeye çok yaklaştığın zaman değerini anlıyorsun galiba.”

Dalga geçiyorsun, dedim içimden.

24. BÖLÜM

AÇ GÖZLÜLÜĞÜM

Çatışmadan sonraki zor dönem, bitmek bilmedi.

Haftalar, sanki yıllar gibiydi. Endişe ve ıstırapla dolu günlerdi.

Neredeyse tüm işimi evden çalışabilecek şekilde baştan organize etmiştim çünkü iyileşme sürecinde onu yalnız bırakmak istemiyordum. Aslında işle ilgili bazı problemler de çıkmadı değil ama çok da önemsemedim. Bianca'nın durumunun yanında hiç bir önemi yoktu bunların.

Peki, bana işleri yürütmemde yardımcı olacak insanlar olsa fena olmaz mıydı? Her işi en ince ayrıntısına kadar ben yapmasam, ne olurdu ki? Artık tüm işi tek

başına yönetmem gerektiği fikrine niye bu kadar zaman inatla tutunduğumu kendim de anlayamıyordum.

En kötü ihtimalle ne olabilir? Biraz daha mı az zengin olurum?

Birlikte akşam yemeğimizi yiyorduk ve Bianca biraz sessizdi. Çok sessizdi aslında. Belli ki o da kafasına bir şeyi takmıştı yine ama onun kafasına taktıkları benimkilerin tam tersiydi hep.

O benim için endişeleniyordu. Stres altında olmam, pek uyumamam ve karşılanamayan ihtiyaçlarım onu düşündürüyordu.

Benim için alışması zor bir durumdu çünkü Bianca'dan önce en son kimin ve ne zaman benim için endişelendiğini hatırlamıyorum.

Sanırım annemden beri hiç kimse.

Boğazını temizledi ve gözümün içine bakarak konuşmaya başladı.

“Geçen gün sen Detroit'teki yöneticiyle konuşurken kulak misafiri oldum. Sanki oraya gitsen mesele çok daha kolay çözülecekmiş gibi geldi bana. Bence gitmelisin. Sonsuza kadar benimle evde kalamazsın. Artık kendi kendimi çok rahat idare edebilecek durumdayım. Ayrıca öyle olmasa bile Stephan ve Javier, hemen yan komşumuz. Bir sürü çalışandan söz etmiyorum bile.”

Hiç düşünmeme gerek yoktu. O belki hazırды ama ben değildim.

“Belki bir iki hafta sonra olabilir,” dedim. Konuyu uzatmamak için. Aslında bir iki hafta sonrası için de onu yalnız bırakma gibi bir düşüncem yoktu.

Yemeğime döndüm ama bir yandan da onu kolağan

ediyordum. Hemen solumda oturmuştu. Normalde neyle uğraşıyorsam ona odaklanmayı iyi becerirdim ama Bianca yakınlardaysa eğer, dikkatimin en az yarısı onun üzerinde oluyordu.

Varlığının benim konsantrasyonum üzerinde yıkıcı bir etkisi vardı. O varsa dikkatimi toplamam pek mümkün değildi.

Göz ucuyla yemeğini yemediğini fark ettim ve ben de çatalımı bırakıp ona döndüm. Arkasına yaslanmış beni seyrediyordu.

“Yemek hoşuna gitmedi mi,” diye sordum, tabağındakilere neredeyse hiç dokunmamıştı. Balığın üçte birini ve çok az da sebzelerden yemişti.

“Yemek çok güzel ama ben pek aç değilim. İştahlı olmak için gün içinde biraz enerji harcamış olmak gerekiyor sanırım.”

Yumuşak sesiyle, dolgun dudaklarından dökülen açlık ve iştah gibi kelimeler, beni sertleştirmeyi başarmaya yetmişti. Son günlerde çok sık olmaya başlamıştı bu.

Gözlerimi bile kırpmadan yüzüne kilitlenip ona baktım.

Üzerine giydiği kısacık elbise daha önce dikkatimi çekmişti fakat akıllıca davranıp bir daha bakmamaya karar vermiştim.

Kendimi tutmakta zorlanıyordum. Üzerindeki elbise, daha doğrusu o elbisenin altındaki vücudu, dayanabileceğimden çok daha fazla baştan çıkarıcıydı.

Bu hakikaten fazlaydı.

Ben zaten yanıyordum o da körükle üzerime koşuyordu.

Zihnimi bir anlığına bile serbest bıraksam, o daracık elbisenin içindeki harika vücudunu hayal ederken bulabilirdim kendimi.

Elbisenin rengi ona en çok yakışan soluk pembeydi. Boyun kısmında ve eteğindeki dantellerle hem kadınsı hem de rahattı. O kadar kısıydı ki bir tişört olabilirdi. O elbisenin altındaki harika uzun bacaklarını aklıma getirmemeye çalışıyordum ama kolay olmuyordu.

Elbisenin sırtı neredeyse kalçasına kadar açıktı, sadece T biçiminde ince bir ip arkadan elbisesini bir arada tutuyordu. Bu, iki sebepten bana işkence ediyordu. Birincisi onun sırtına bayılıyordum. Diğeri de sırtı giymemişti ki bu da beni delirtiyordu.

Elbisenin boynu kapalı sayılırdı ama yanları da aynı sırtı gibi açık sayılırdı. Memeleri en ufak bir yanlış harekette, yandan elbisenin dışına fırlamaya müsait durumdaydı.

Ayaklarım yere bassın diye derin derin nefes almaya çalıştım.

Çıplak boynuna kısa bir bakış attım. Yaralandığı için uzun zamandır taktığı boyunluğu bugün çıkarmıştı.

Uzun zamandır görmediğim ince boynuna bakmak parmaklarımın seğirmesine yol açtı.

Hastanede kaldığı uzun süre boyunca kaybettiği diğer şeyler geldi aklıma. Meme uçlarındaki pirsingler gibi ki bu da aklıma hiç gelmemesi gereken, onun harika memelerini getirdi.

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen gözlerim şu lanet elbisenin yan tarafından taşan büyük memelerine kayd.

Ve titremeye başladığımı hissettim.

Çatal bıçağımı bırakıp gözümü onun üzerinden uzaklaştırarak, en çok ellerimden belli olan titrememi saklamaya çalıştım.

“James,” dedi, sesi bir çocuğunki gibi hafif ve temkinliydi, beni etkileyenin ne olduğunu da anlamış gibiydi.

Sanki, *eğer istersen senin ilacın bende*, der gibiydi.

Tabi ki ilacım ondaydı ama kendime izin veremedim

Daha çok erkendi.

Ölümden dönmüştü ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Benim bencil, bastırılması zor ihtiyaçlarımla rahatsız edilmemesi gereken değerli bir zamana.

Onun olduğu tarafa bakmamaya çalışıyordum ama sandalyesinden kalkıp, bana doğru gelerek yanımda dikildiğinin gayet farkındaydım.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve verdim.

Zarif parmaklarıyla saçlarıma dokunup “Ah James,” dedi nazik sesiyle.

Elini tarak gibi saçlarımin arasına sokup, hafifçe çekmeye başladı.

Öne doğru eğilip, sıkıca kavradığı başımı yumuşak karnına dayadı.

Gözlerimi sıkıca kapadım.

Gözü aç bir şekilde onun yaralı bedenine sahip olma hayali zihnimde önemli bir yer kaplıyordu.

Takıntılı bir şekilde, durmadan, gece gündüz, uyanık ya da uykuda bunun hayalini kurmuştum.

Bu şaşılabilecek şekilde doymak bilmeyen gereksinimim, çoğu zaman dayanılması zor bir duruma sokuyordu beni.

Delikanlılık dönemlerimden, aktif bir cinsel hayatım olmaya başladığı döneme kadar, hiç bu kadar uzun süre seks yapmadan durmamıştım. İlişkimizin başlarında, Bianca beni terk ettiğinde yine uzun bir dönem olmuştu ama bu seferki gerçekten çok uzundu.

Resmen çile çekiyordum.

Kendimi rahatlatmak için günde en az beş kere masturbasyon yapıyordum ama bu en fazla bifttek yerine mukavva yemenin vereceği hazzı veriyordu bana.

O kendini bana daha fazla dayarken, hain ellerim çıplak kalçalarını kavramak için harekete geçti.

Ateşli bir dakikadan sonra kendimi zorla geriye çektim.

O da sandalyesine doğru giderek beni bıraktı.

Ona bir daha baktım, özellikle de genelde bakmama-ya çalıştığım yüzünün bandajlı tarafına ki onun gereksinimlerinin benim gereksinimlerimden önce geldiğini bir daha hatırlayayım.

Geçirdiği estetik ameliyatların sonuncusu yüzünden, yüzünün sağ tarafı elmacık kemiğinden çenesine kadar bandajlıydı hala.

Gördüklerim aklımı başıma getirdi. Çok kötü durumda olduğundan değil, açıkçası yara tamamen kapalı olduğu için ne durumda olduğunu görmeme imkan bile yoktu ama neler olduğunu net bir şekilde bana hatırlattığından.

Bu hatırlatma gayet frenleyici olmuştu ki tam olarak ihtiyacım olan da buydu.

Ben yemeğimi bitirirken, Bianca sessizce kalkıp gitti.

Nereye gittiğini biliyordum, bu yüzden tam ters yöne gitmek için kendimi zorladım.

Eğer onu takip edip resim yaptığı odaya gitseydim, onu, üzerindeki o Allahın belası elbiseyle tuvalin önünde çalışırken görseydim, muhtemelen kendimi tutamazdım.

Evet iyiydi ama benim aç gözlü tarafımla baş edebilecek kadar iyileşmemişti daha.

Onun peşinden gitmemeye çalıştım. Onu takip etmemi istemediğini düşünmeye çalışarak evin içinde öylesine dolaştım durdum ama gidip bakmamak için kendimle mücadele ediyordum.

Onun resim odası yerine evdeki ofisime gidip çalışmaya çalıştım.

Bu sadece otuz saniye sürdü.

Yine onu hayal etmeye, onun yaralı vücuduna sahip olan aç gözlü tarafıma yenik düşmeye başladım ve kendimi yeni bir mastürbasyon seansının içinde buluverdim.

Odanın kapısı hiç vurulmadan açıldığında, kalkmış aletimi yeni elime almıştım.

Bu alışılmadık bir durumdu, Bianca asla çalışma odama gelmezdi.

Odaya girdi ve hemen kapıyı kapattı. Gördükleri onu hiç şaşırtmamışa benziyordu ama ben utançtan kızardığının farkındaydım.

Bana doğru yürürken çok kararlı görünüyordu.

Akşam yemeği sonrası mastürbasyon seansı için koltuğumu geriye itmiştim. Bu sayede masayla benim aramda onun sığabileceği kadar geniş bir açıklık oluşmuştu.

O da o açıklığa kendini yerleştiriverdi. Yüzü bana dönüktü ve yumuşak kalçası da tam masanın köşesine dayanmıştı.

Başımı kaldırdığımda onun beni mahveden gözleriyle karşılaştım.

Gözümü onun bakışlarından ayırmıyordum ama elbisesini yukarıya doğru çektiğini fark ettim.

Bir anlığına ama çok kısa zaafıma yenik düşüp aşağıya baktım.

Düşündüğüm gibi çamaşır giymemişti.

Yeniden başımı kaldırıp gözlerine baktım, aklı başında tarafım, "*lütfen devam etme,*" diyordu.

Hem kendimle, hem onunla mücadele edemezdim.

Kendimle olan mücadelem zaten yeterince zordu ama işin içine onun iradesi de dahil olursa hiç şansım olamazdı.

"İyileşmek için daha zamana ihtiyacın var aşkım." dedim çaresizce. Kalbim güm güm atıyordu.

Kollarını etrafıma doladı, zaten küçücük olan elbisesi. vücudunun çok küçük bir bölümünü örtüyordu şimdi.

Bir ürpermeyle birlikte ona doğru yöneldim. Koltuğumu ilerleterek yanaklarımı çıplak kalçalarına sürtmeye başladım. Tutunacak küçük bir irade kırıntısı aradım ama bulamadım.

Ellerini saçlarımın arasına soktu.

Başımı kaldırıp yüzüne bakarak, "Ellerinle masanın

kenarını kavra," dedim sertçe. Elbisesini yukarı sıyırmış manzarayı seyrediyordum.

"Ağrı kesicileri almayı bıraktım," dedi.

Yüzüne baktım, bunun ne anlama geldiğini fark edince nefes alışım öyle hızlandı ki burun deliklerim genişledi. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki tedavisi sürerken ona dokunmazdım.

"Niye," diye sordum, sadece emin olmak için.

"İlaçlardan hoşlanmıyorum ve ağrılarım artık ilaçsız durabilmeme olanak sağlayacak derecede azaldı."

"Bunu yapamazsın. Benim yüzümden kendine acı çektirmeni istemiyorum."

"Hemen üstüne alınma, bunun seninle ilgisi yok, ben hep böyleydim. İlaç kullanmayı oldum olası sevmem. Sebebi ne olursa olsun ağrı dayanılabilir olduktan sonra ilacı bırakırım."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Lütfen Bay Cavendish," dedi en tatlı sesiyle.

O çok acımasızdı.

Ben de kendimi kaybetmişim.

Önüme döndüm, kafamı bacaklarının arasına gömerek tadına bakmaya başladım.

İniltilerim onunkileri bastırarak kadar yüksek sesliydi. Durum, tatlı bir ziyafete dönüşmüştü. Bir elimle boşalmamak için aletimin başını çimdiklerken, diğeriyle de kalçasından kavramış onu parmaklıyordum.

Onu bir yandan parmaklarken bir yandan da dilimle uyarıyordum.

Onu sınıra kadar uyardıktan sonra kendimi geri çekip yüzüne baktım.

Ona söylememe gerek yoktu, ne yapması gerektiğini çok iy biliyordu.

Yalvardı.

Gülümseyerek elimi geri çektim.

Bu hoşuna gitmemişt ki bunu bekliyordum.

Onun işini bitirmeden önce içine girmek istiyordum. Normalde böyle yapmazdım ama çok uzun zaman olmuştu ve bir kaç dakika daha bile beklemek istemiyordum.

Aletim zaten kalkmış ve hazırды. Ayağa kalkıp külotumu indirdim.

Onun elbisesini çıkarmak yerine memelerini görebilmek için ortasından ayırdım. Bu manzarayı çok özlemiştim, görür görmez titremeye başladım. Eğilip bir meme ucunu emmeye diğerini de avuçlamaya başladığımda, o da sesli şekilde inliyordu.

Elbisenin ensesindeki düğmelerini bulup çözmemle, heykel gibi harika vücudu karşımda çınlıplak kalmıştı. Memelerini yanlardan kavrayıp birbirine yaklaşarak ikisini birden emmeye başladım.

Adımı sayıklayarak yalvarıyordu.

Doğrudum ve ona istediğini verdim.

Sonunda onun içine girerken muhteşem gözlerine baktım bir daha. Beni kavramış içine alırken, tüm vücuduyla hoş geldin diyordu. Geçtiğimiz haftalar boyunca hayalini kurduğum bu anı yaşarken, sanki cennetteymişim gibi hissediyordum.

İkimiz de sessiz duramıyorduk. Birkaç inleme ve gürelemeden sonra onu sırt üstü masaya yatırdım.

"Eller başının üstüne," dedim ve bunu yaparken me-

melerinin hareketini izledim. "Öyle kal," dedim. Tekrar yüzüne bakarken göğsümle, onun memelerine baskı yapacak şekilde üzerine yüklendim. Gözlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

Tatlı dudaklarından öptüm hafifçe.

Bundan daha ileri gitmek istemedim çünkü yaraların bir çoğu hala yüzündeydi. Dudakları eskisi gibi dolgun ve güzel görünüyordu ama içerisinin öyle olmadığını biliyordum. Çene kemiği ve dişlerinin büyük bölümü baştan yapılmak zorunda kalınmıştı. Tamamen düzelmesi için daha çok zamana ihtiyacı vardı.

Korkunç yaralarını düşünmek bile benim ateşimi düşürmemişti. Onun canını yakmayacak kadar yavaş bir şekilde içinde gidip geliyordum.

Bir yandan da onun ne durumda olduğunu anlamak için gözlerine bakıyor, onunla eş zamanlı boşalmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

Çok yakındı. Onun içine girdiğim anda boşalmış olabiliyordum.

Onun orgazm olduğunu hissettiğim anda ben de kendimi bıraktım. İçine boşaldım ve son damlasına kadar içinde kaldım. Sonra üzerinde gidip gelmeye devam ettim ta ki her damlası dışarı çıkana kadar.

Hafifçe dudaklarından öperken, belinde toplanmış olan elbisesini kalçalarından aşağı çekip tamamen üzerinden çıkarttım.

Dudaklarımı yine vücudunda gezdirerek, titrek beyaz teninin mümkün olan her santimetrekaresini yalayıp yutmaya başladım.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemeğe sal-

dırması gibi onun her yerini emiyordum. Çenesinden ayaklarına kadar vücudunun hiç bir noktası benden kurtulamazdı.

Aşağıya doğru ilerledikçe hünerimi daha çok gösteriyordum.

Ben onun göbeğini, emip öperken, aynı ona söylediğim gibi elleri hala başının üzerindeydi.

Sanki son hızla koşuyormuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Kafamı kaldırıp derin bir nefes aldım ve "Hadi yatağa gidelim," dedim.

Artık dönülebilecek noktayı çoktan geçmiştik. Bundan sonra beni durdurabilene aşk olsun. İkimizin de haşatı çıkana kadar durmayacağımı çok iyi biliyordum.

Doğruldu. O da kendini doğrulturken göz ucuyla bir şey gördüm.

Küçük bir damla kan, sıktığı yumruğundan masanın kenarına damlamıştı.

Nefesimi tuttum ve elini tutup yumruğunu açtım. Avucu kan içindeydi ve derin kesikler vardı.

Lanet okuyarak diğer elinde de baktım, o da aynıydı.

Yüzüne bile bakmadan dönüp ilk yardım çantasının bulunduğu dolaba koştum.

Onun yaralarını sararken öfkeden dişlerimi sıktığım için onu suçlayıcı tek bir kelime bile çıkmadı ağızımdan.

Sonunda işimi bitirip yeteri kadar da sakinleştikten sonra, "Bunu kasten mi yaptın," diye sordum.

Yüzünde karışık bir ifadeyle uzun süre bana baktı, dudaklarını ısırarak *evet* anlamında kafasını salladı.

Kendimi çaresiz hissetmiştim ama çok da kızmıştım.

Onu bu hale ben mi getirmiştim? Tanıştığımızda da

bu tür eğilimleri olduğunu biliyordum ama bu sanki yepyeni bir şey gibiydi. Aynı anda hem haz hem de acıya ihtiyaç duyuyor olması beni endişelendirmişti.

Bu hep böyleydi de ben mi görmemiştim?

Bir dereceye kadar hep vardı, farkındaydım ama daha da kötüleşiyor muydu?

Çok korkmuşum ve öfkelenmişim. Öfkemi kontrol etmek için derin nefes almaya çalışıyordum.

Ona karşı iyi olmalıydım. Ona karşı iyi olmaya hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

Ama bunun tersini ispatlayacak bir delil lazımsa, işte buydu.

Mümkün olduğunca üzerinde otorite sağlamaya çalışarak konuştum, sesim sert ve soğuktu. “Kendine zarar vermeyeceksin beni anladın mı? Asla ama asla yapmadığımız ve yapmayacağımız şeyler var. Kendimizi yaralayamayacağız ve kan akıtmayacağız. Bunları yapmayı istesek de, bunları yapmaya ihtiyacımız olduğunu düşünsek de yapmayacağız. Bunlar sağlıklı düşünceler değil, beni anlıyor musun?”

Derin bir nefes aldı ve, “Bu aslında çok uzun zamandır var. Bu hisse bağımlı hale geldim. Bundan kurtulmayı denedim ama başaramadım. Haftalar önce senin yaptığını yapıp duşta kendimi tatmin etmeye başlamalıydım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Topu bana atmayı beceriyordu her seferinde.

Onun anlamadığı, onu bu konuda üzmemek benim hayatta en son isteyeceğim şeydi. Bu hayat tarzına doğal olarak bu kadar bağlanması beni korkutuyordu.

Onun, benim onun canını yakmaya cesaret edemeyeceğim derecede acıdan zevk aldığıнын farkındaydım. Güvenli kelimesini hiç kullanmadığı için sınırları belirleyen hep ben oluyordum.

Bu durum beni gerçekten korkutuyordu.

Ama aynı zamanda da beni daha önce hiçbir şeyin başaramadığı derecede tahrik ediyordu.

“Bir daha asla böyle bir şey yapma anladın mı?”

Tamam der gibi kafasını salladı

“Sesli söyle.”

“Kendime bir daha zarar vermeyeceğim. Kendimi dizginleyeceğim.”

Onu seyrediyor ve bakışlarımla onu cezalandırıyordum.

“Yemin ederim Bay Cavendish.”

25. BÖLÜM

ŞİDDETLİ KAŞINTIM

Geçmiş

JAMES

Salona girdiğimde, farkında olmadan bileklerimdeki yara izlerini kaşıdığımı fark ettim. Yeni izler değillerdi, uzun zaman önce iyileşmiş yaraların izleriydiler ama yine de canımı sıkıyorlardı.

Her zaman yaptığım gibi kaşımayı kestim. İstemeden de olsa, izleri daha da belirgin hale getiriyordum.

Salonda bir sürü değişik gösteri vardı ama özellikle ilgimi çeken bir tanesinin önünde durdum.

Adam, kadını kalın bir kütüğe bağlamış, çılgınlar gibi

kamçıliyordu.

Bu sahneyi görmek, damarlarımdaki kanın daha canlı akmasına yol açmıştı. Şüphesiz doğru yere gelmiştim.

Artık on sekiz yaşında olduğuma göre bütün ekstrem kulüplere girebilirdim.

Daha pek bir şey yapmamıştım. Biraz tokatlama, sık sık kaba ve müstehcen konuşma ve bolca kölelik. Neredeyse tüm kızları, onları bağlama konusunda ikna etmekte zorlanmıyordum.

Yani sıradan acayıplıkların hepsinden biraz yapmıştım ama artık sıradan şeyler beni yeterince tatmin etmiyordu. Daha sert doz, daha sıra dışı bir şeylerin peşindeydim. Bunu takıntı haline getirmiştım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu çok şiddetli bir kaşıntı gibiydi, hani kaşıdıkça daha çok kaşınan, sonuçlarını hiç düşünmeden gittikçe daha da şiddetli kaşıdığınız cinsinden.

Ben uçların insanıydım, kanatana kadar kaşıdım.

İçimde, hiç dinmeyen bir kızgınlık ve öfke yangını vardı, yakıtı ihtiyaç duymayan cinsten. Kendi kendini besliyor gibiydi.

Bu yangın hep vardı, hiç azalmadı ama onu kontrol etmek için harcadığım zahmetler sonuç veriyor ve yangın daha dayanılabilir oluyordu. Bu yaptıklarımın, kendi vücuduma yaptıklarımın çoğu, kontrol ile ilgiliydi.

Yanımda genç ve seksi bir kız durmuş sahnedeki çifti izliyordu. Onun farkına vardığımda dönüp gülümseyerek şöyle bir süzdüm yakından.

Üzerinde çok değişik, deri kayışlardan ve kemerlerden oluşan bir kıyafet vardı.

Çıplak memelerinin uçlarını kısıkaçlarla sıkıştırmış ve kalçasına kadar çıkan deri çizmeler giymişti.

Bu hayat tarzı hakkında biraz bilgim vardı. Köleleri ve sahipleri biliyordum. Bu seksi genç kız sahiplerden-
di, ben de kölelerden.

Çok basit görünüyordu.

“Merhaba, Ben James,” dedim ona yaklaşıp.

Gözlerini bana dikerek, “Ben Rose. Sponsorun var mı,” diye sordu.

“Pardon?”

“Bizi tanıtacak biri?”

Hayır anlamında başımı salladım. Ona doğru eğile-
rek, “Maalesef yok. Seninle tanışmak bir zevk Rose.”
Sesimi sadece onun duyabileceği fısıltı seviyesinde dü-
şürmüştüm, “Kendi kendimizi tanıtabiliriz.”

Dudağını ısırarak suratıma baktı. Beni istediğini gö-
rebiliyordum ama hayır demesinden korkuyordum yine
de.

“Biriyle mi birliktesin yoksa,” diye sordum. Buranın
kendine özgü kurallarını bilmediğim için doğal davran-
maya çalışıyordum.

“Hayır”.

“Sevişmek ister misin?”

Dolaysız sorum onu şaşırtmıştı.

Yüzündeki şok olmuş ifadenin keyfini çıkararak, “As-
lında daha fazlasını isterim. Seni buradaki teşhirlerden
birine bağlayıp, kendi tanıtımımızı yapmayı çok isterim
mesela ama şu an azmış durumdayım ve bunlar bekle-
yebilir. Evet ne diyorsun Rose? Sevişelim mi?”

Nefesini tuttu ve *tamam* dedi.

Onu, üzerinde çeşit çeşit fantezi ürünlerinin bulunduğu bir masaya dayadım ve becermeye başladım. Arkamda birinin öksürdüğünü duyduğumda o çoktan gelmişti bile. Arkama bile bakmadan parmağımı kaldırarak bir dakikaya geliyorum anlamında bir işaret yaptım.

İşimi bitirdikten sonra prezervatifi çıkartıp masanın altındaki çöp kutusuna attım, pantolonumu çekip arkama dönerek bizi rahatsız edenin kim olduğuna baktım.

Minyon tipli güzel bir kadındı. Çok uzun siyah saçları vardı ve kolları da dövmeden geçilmiyordu.

Hiç mutlu görünmüyordu.

Zoraki bir şekilde gülerek, "Nasıl yardımcı olabiliyim," diye sordum.

"Buralarda yenisin galiba."

"Evet, ben James, tanıştığımıza memnun oldum."

Vücut dilinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. Rose'a ters ters baktı ve "Git temizlen tatlım, bu senin hatan değildi," dedi yumuşak sesle.

Rose çıkarken omzunun üzerinden bana son bir bakış attı. Ben de ona seninle işimiz daha bitmedi der gibi gülümsedim.

"Şunu bil ki az önce yaptığın şey senin bir daha asla buraya girememene yol açabilir," dedi.

Şaşırmıştım, "Enteresan. Hangi yaptığın şey?"

"Bir köleye sponsorun olmadan yaklaşmak. Burası kız kaldırdığın barlardan biri değil. Burada işler senin alıştığın gibi işlemiyor."

"Onun rızası vardı."

"Mesele o değil."

Pis pis gülerek, "Sanki senin de iyi bir sekse ihtiyacın

var gibi duruyor. Benim işim de yarım kaldı sayılır sayende. Sen çok güzel bir kadınsın, eminim sorun her ne ise güzellikle halledebiliriz.”

Daha sözümü bitirmeden kafasını sallamaya başlamıştı, “Sen gerçekten yeni misin bu ortamda?”

“Evet, yolda yürürken kapıdaki triskele amblemini görüp, öylesine içeri girdim.

“Eğer beni ciddiye almayacaksan, gitsen iyi olur.”

Samimi bir gülüşle, “Sakin ol, şaka yapıyordum, niyetim zarar vermek değildi. Adın ne senin?”

Sonunda biraz yumuşadı, “Ben Frankie ve sana çok büyük bir iyilik yapacağım James.”

Aslında ondan özellikle isteyeceğim iyilik dilimin ucundaydı ama çenemi kapalı tuttum, “Ne iyiliğiymiş bu?”

“Başını belaya sokmadan, seni kanatlarım altına alacağım. Sonra teşekkür edeceksin bana.”

Öyle de oldu.

26. BÖLÜM

MÜLKİYETİM

Günümüz

Çatışmadan sonra, uzun süre geceleri düzgün uyuyamadım.

Bianca çoğu geceler bebek gibi, sanki daha önce hiç uyumamış gibi uyuyordu. Babasının ölümüyle hayatındaki tek endişe kaynağı ortadan kalkmıştı.

Bense tersine hiç olmadığım kadar huzursuzdum. Bir mucize onu kurtarmıştı, beni değil. Bu yüzden çaresiz hissediyordum kendimi.

Alışık olduğum bir duygu değildi bu.

Aslında tüylerimi diken diken edecek kadar sıkıntı vericiydi.

Saldırının üzerinden aylar geçmişti. Bianca ve Stephan hem fiziksel hem de duygusal olarak tamamen iyileşmiştiler ama ben sanki yaralar daha çok yeniymiş gibi hissediyordum. Kıl payı yaşamak zorunda kalmadığım durumlar aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Ben kontrol olmaya gereksinim duyan bir adamdım ama yaşadıklarım gösterdi ki bende hiç kontrol yokmuş.

Yatağımızın hemen yanında oturmuş, hala uyuyan Bianca'yı seyrediyordum. Çıplaktı ve üzerine ince bir çarşaf örtmüştü sadece. Ona uzun uzun baktım. Kıvrımlı vücudunun, yumuşak yataktaki görüntüsü çok hoşuma gitmişti. Açık bacaklarının arasından gördüklerim beni azdırıyordu.

Kendimi sapık bir röntgenci gibi hissettim.

Aslında biraz öyleydim. Her gece onu böyle saatlerce seyrediyordum.

Onu uyandırdığımı fark ettiğimde biraz gerildim. Benim yine uyuyamamış olmam onu rahatsız etmişti ve uyanmıştı. Oysa bu günlerde huzurlu bir uykuya herkesten çok ihtiyacı vardı.

Kalkıp yatağa otururken, büyük memelerinin nasıl da güzel salındığına bakıyordum. "James," dedi en tatlı, en davetkar sesiyle.

"Aşkım," diye cevap verirken, üzerimde gezen gözlerinin, daha birkaç saniye öncesine kadar zihnimi kaplamış olan karanlık düşünceleri bir anda unutturduğünü fark ettim.

Yatakta bana doğru sürünmeye başladı. Bir şekilde beni en çok azdıracak hareketi biliyor ve yapıyordu her seferinde. Hatta gün geçtikçe daha da iyi oluyordu.

Hareket ederken vücudunu benden saklamıyordu, tam tersine bana poz veriyordu, sanki benim düşüncelerimi okuyormuş gibi, sanki her hareketi benim emirlerimle yapıyormuş gibi. Yatağın kenarına kadar geldi, bakmam için bacaklarını ayırdı ve sonra da kalkıp oturduğum sandalyeye yöneldi.

Vücudum gerilmiş, aletim kalkmıştı. Ayağa kalktım. Kulağıma doğru, "Canımı acıtmanı istiyorum," diye fısıldarken dudakları kulağıma dokunacak kadar yakındı.

Ağzım bir karış açık kaldı ve tüm vücudumu durduramadığım bir ürperti kapladı.

O yaralandığından beri, bütün kaba yöntemleri bir kenara bırakmıştım ama galiba çok özlemişim.

"Bunu yapmak zorunda değiliz Bianca, çok gerek-"

Saçımı sıkıca kavradı ve yüzümü hızlıca yaralı yanığına doğru çekti. Çenesini o kadar sert bir şekilde yüzüme vurdu ki canının yandığına eminim. Neredeyse tamamen iyileşmişti ama yine de biraz hassastı.

"Buna ihtiyacım var," dedi yüksek sesle, "Buna hep ihtiyacım olacak, lütfen."

Kendimi geri çekip titreyen ellerimle onun yüzünü tuttum ve umutsuzca gözlerinde görmek istediğim şeyi aradım. *İhtiyacı*. Evet. Onun da en az benim kadar ihtiyacı vardı buna, hatta belki daha da fazla.

"Yatağa geç," dedim sert bir şekilde

Gözlerini benden bir an bile ayırmadan, geri geri yatağa giderek itaat etti.

"Yüz üstü yat, bacaklarını olabildiğince aç, eller başının üstünde."

Onu yatağa bağlarken, daha önce hiç olmadığım kadar sakar ve beceriksizdim. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordum ki bu beni biraz gergin yapmıştı.

Elleri başının üstünde birleşmiş ve yatak başlığına sıkıca bağlanmıştı.

Emrettiğim şekilde sonuna kadar açtığı bacaklarını da olabildiğince germiştim. Bacaklarına ve kalçasına hafifçe dokunmamın onu çok tahrik ettiğini fark ettiğimde ben de ürperdim.

Eğildim ve baldırının yumuşak iç tarafına küçük bir öpücük kondurdum. "Burası çok hassas," diye mırıldandım. Nereden başlayacağımı biliyordum.

Onu tamamen bağladıktan sonra geriye çekilip seyrederken, kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı.

O manzara tüm gerginliğimi aldı götürdü. O bağlanmış halinin görüntüsü beni hem sakinleştirmiş hem de ateşlendirmişti.

Durmadan başını çevirip bana bakıyor ve bir yandan da huzursuzca sanki bağlarından kurtulmak istemiş gibi çırpınıyordu. Kalçası gerilmiş, memeleri kabarmıştı.

Basit ama narin deri bir kamçı seçmiştim onun canını yakmak için bu sefer.

Kendimi tam da bacaklarının arasına yerleştirip, kamçının püsküllerini, kalçası ve bacaklarında gezdirerek onu tahrik etmeye başladım.

Birden kamçıyı vurmaya başladım ama ona değil, yatağa. Vahşi gözleriyle bana bakan yüzünde hala ona dokunmamış olmama şaşırıldığını belirten bir ifade vardı.

Ona gülümseyerek kamçıyı ayak bileklerinden kal-

çasına ve kasıklarına da hafifçe dokunacak şekilde vücudunda gezdirmeye devam ettim.

Beklentinin yarattığı eziyet en az kamçı darbeleri kadar tatlıydı.

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Dişlerimi sıkıp, bir yandan da sırtarak yine bacaklarının arasından yatağı dövmeye başlamıştım ama çok daha sert vuruşlarla bu sefer.

Bianca nefes nefese kalmış ve kalçası da gerilmişti.

Kamçıyı ayaklarından yukarı doğru vücudunda gezdirirken yolda, kalçasına ve vajinasına da uğradım.

Beline ulaştıktan sonra aniden tekrar aşağıya inip, baldırının iç tarafına hafif ama hızlı bir kamçı darbesiyle vurdum.

Sarsıldı ve inildedi.

Kamçımın bu sefer diğer baldırına yavaş yavaş vurmaya başladım.

Onun solgun tenini kamçı darbeleriyle yumuşatırken sadece bacaklarının arasına yerleştirdiğim sağ elimi kullandım ve yatağa dayadığım sağ dirseğimi hiç kaldırmadım.

Onu cezalandırmıyordum, yaptığımız bunun çok ötesinde bir şeydi. Bu bizim klasik köle sahip oyunumuzdu. Bianca bu oyuna çok bağlı, cinsel açıdan domine edilmekten hoşlanan bir mazoşisti.

Birbirimize yaptığımız şeyleri normalleştirme ya da saklama ihtiyacı duymuyorduk.

Baldır içleri, dizinin hemen üstünden neredeyse kasıklarına kadar vurduğum kamçı darbeleri yüzünden pembeleşmişti.

Buna rağmen bırakmamı istemedi. Durduğumda lütfen devam et der gibi inildedi.

Ona sert bir bakış attım ve eğilip pembeleşen yerlere yüzümü, nefesimi hissedeceği kadar yaklaştırdım.

Sonra da inleyerek vajinasına yaklaştım ve emmeye başladım.

O çoktan tahrik olmuştu, bu yüzden dudağımla yaptığım bir kaç hareket çılgılığı basması için yeterli oldu.

Ben de artık çok tahrik olmuştum.

Sonunda vücudumu hareket ettirerek yukarıya tırmandım ve bir yandan dilini emerken, sert ve hızlı şekilde onu becermeye başladım.

İniltileri iyice artmıştı, kendimi geriye çekip ona baktım ve bu sefer daha da hızlı ve sağa sola doğru hareket ederek sokmaya başladım.

Sarsılarak boşaldım.

Geldiğimi anladığımda çok sert şekilde köküne kadar soktum ve tamamen boşalana kadar da çıkarmadım.

Yarın çok canı yanacaktı. Her hareketi ona bu gece nasıl tekrar tekrar ona sahip olduğumu unutturmayacak ve koşulsuz şartsız tüm vücudunun bana ait olduğunu hatırlatacaktı.

Bu yeterince adildi çünkü benim ruhum da ona aitti.

Nefesimin normalleşmesi için bir kaç dakika geçmesi gerekti. Ancak sonra üzerinden kalkabildim ve banyoya gittim.

Döndüğümde hala bağlı, yorgun ve uykulu gözleriyle beni seyrediyordu. Ben de bir süre öyle yaptım.

Elimdeki büyük mücevher kutusunu açtığımı gördüğünde nefesi tutuldu.

Onun zarif gerdanlığını kutudan çıkartıp yatağa doğru yürüdüm. Yüzüstü yatar bir haldeyken başını kaldırmış beni seyrediyordu. Ona doğru eğilerek;

“Bunu yeniden takmaya hazır mısın,” diye sordum.

Gözleri dolmuş bana bakıyordu, “Her zaman,” dedi, hoşuna gitmişti, “Çıkarmayı hiç istemedim ki.”

Ben de çıkarmasını hiç istememiştim. Aslında çıkarmadı da, hastanedeyken kesip çıkarmışlar sanırım. Çok dikkatli şekilde tamir edildi, hatta neredeyse baştan yapılması gerekti ama sonunda eskisinden de güzel oldu.

Dikkatli şekilde boynuna oturttum düzelttim.

“Kilitlemeyecek misin,” diye sordu.

Çok yakın tarihte bu denli acı verici anlarda üstünde olan bir eşyaya karşı iyi niyetli olabilmesi, içimi ısıtmıştı.

Gülümseyerek, “Tabi ki sevgilim,” dedim.

Gerdanlığı kilitlemek için önce onu çözdüm. Kafasını önün eğip saçlarını ensesinden uzaklaştırırken çok istekli görünüyordu.

Gerdanlığını kilitlerken keyifli bir rahatlama hissettim, içim ürperdi.

27. BÖLÜM

KARARIM

Çatışmadan sonra ilk defa New York'taki dairemizde kalıyorduk. Daha yeni yeni buradaki imkanlarımızdan yararlanabilecek kadar iyileşebilmişti.

Yine eskisi gibi seyahat etmeye başlamıştık, ikimiz de bu günleri bekliyorduk.

Özellikle de ben iple çekiyordum.

Bianca, daha önce hiç olmadığı şekilde uçarı bir insan haline gelmişti. Yerinde zor duruyordu. Çok şirin ve seksiydi.

Saçını ensesinden sıkıca kavrayıp yüzüne baktım. Odada gözünün ilk nereye kayacağını merak ediyordum.

Uzun zamandır ihmal ettiğimiz oyun alanımızın girişindeydik.

Pirsinglerin durduğu masaya uzun uzun bakması biraz gerilmeme yol açtı.

Daha önce bir kaç sefer daha Meme uçlarına taktığı pirsingleri geri istediğini söylemişti. Çatışmadan sonraki ameliyatta diğer her şeyle birlikte pirsingler de çıkarılmıştı.

Bu konu benim de aklımdaydı ama kararsız kalmıştım.

Sonunda bir karara vardım.

"Bu hoşuna gitmeyecek," diyerek başladım. "Ama sana burada bir daha pirsing takmama kararı aldım."

"Ne? Niye?"

"Sana o pirsingleri taktığım zaman benim hiç hatırlamak istemediğim bir anı. O zaman kendimi kaybetmiştim, tamamen kontrolsüzdüm. Seninle çok ileri gittim o gün. Daha önce de o gün için senden özür diledim ve sen konuyu çoktan aşmış gibiydin... ama benim için hala unutulması pek kolay olmayan kötü bir hatıra bu yüzden bunu sana bir daha yapmak istemediğime karar verdim."

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Her zaman, istediğin konuda hayır deme hakkına sahipsin ama beni evet demeye ikna etmekle uğraşma. Ben kararımı verdim, ayrıca o günkü kendimi kaybedişim bana çok şey öğretti. Bir daha eğer sana kızsam, sevişmek için ya da acı çektirmek için fark etmez, asla sana dokunmayacağım. Bu ta en başında koymam gereken bir kuraldı ama daha önce böyle bir şey hiç başıma

gelmemişti. Benim, k lelerimle aramda hep bir duygusal kopukluk vardı bu yüzden seninle karşılaşıp da işin işine gerçek duygular karışınca, ne yapacağımı bilemedim.”

Çok şaşırmış görünüyordu. “Senin için nasıl uygunsa.”

“Böylesi beni daha iyi hissettirecek. Sorumluluk ben-de ve ben böyle bir çözümü uygun gördüm.”

“Yani pirsing yok. Son kararın bu mu?”

Gülümseyerek “Ben pirsing yok demedim ki?”

Kafası karışmıştı, “Aklında ne var senin?”

“Bana güveniyor musun?”

Tereddüt etmeden, “Tabi ki.”

 im mutlulukla doldu. Onu hafifçe öpmek için öne eğildim.

Çok uzatmadım. Yüzüne hala çok dikkat ediyordum.

Bandaj  ıkmıştı, Ameliyatlar bitmişti, Yaralar iyileşmişti. Yanağında bir yara izi kalmıştı sadece.  z kesinlikle onu  irkinleştirmemişti hele ki geçirdiği ameliyatlar düşünülürse. Onun güzelliği aynı, olduğu gibi duruyordu ama yine de yaraya dokunmaya çekiniyordum.

Onun başına gelenleri hiç unutmamamı sağlayan, hala çok yeni bir yara gibiydi benim için.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi elimi tuttu ve yüzünün yaralanmış tarafına götürüp dokundurdu.

Diğer elimi de yüzüne götürdüm. Güzel yüzü avuçlarımın içindeyken, “Dokunabilirsin, canım yanmıyor,” dedi.

Parmaklarımla yarasının üzerinden geçerken, “ p-t ğ nde de canım acımıyor, o kadar da hassas değil.”

“Kesinlikle hassas değil, bu kadar çekingen davranmanı gerektirecek bir Şey yok.”

Son sözlerinin üzerine onu uzun uzun öpmeye başladım. Bu sefer derinlere inmekten çekinmedim ve tutkuyla emdim dudaklarını. Bu kadar zaman sonra onun dudaklarını yeniden tanıyordum.

Sonunda onu pirsing masasına götürdüm. Ellerini masaya bağladım ama ayaklarını bağlamadım. İyice aralayıp, “Bacaklarını açık tut,” diye emrettim. Hazırlanmaya başladım.

Ben lateks eldivenlerimi giyerken, o yüzünü bana döndü.

Onun göbeğine pirsing takarken hiçbir ayrıntıyı atlamadan çok titiz bir iş çıkardım.

İşim bittiğinde pirsingi temizledim ve beklemeye başladım.

“Bu muydu,” diye sordu, huzursuzca arkasını dönerken.

Gülümseyerek, “Pek sayılmaz.” dedim ve vajinasının dudağını imdikledim. “İtirazın olur mu,” diye sordum yeniden hazırlanırken.

“Vajinama pirsing mi takacaksın,” diye sordu. Sesinden biraz paniklediği belli oluyordu.

Onun tedirginliğinin biraz keyfini çıkartmak için hemen cevap vermedim. Bir yandan bölgeyi hazırlamaya devam ediyordum.

Hayır vajinan değil. Orada bir his kaybı yaşamanı istemem.” Pirsing takmayı planladığım yeri yeniden imdikledim. “Vajinanın dudağına takacağım. Eğer doğru yapılırsa, hissi artırıp daha da duyarlı hale getiriyor.”

Yutkundu, derin bir nefes aldı ve, “Bunu daha önce yaptın mı.” diye sordu.

“Hayır ama çok çalıştım. Yapabileceğimden hiç şüphem yok. İtirazın var mı?”

Derin bir nefes daha aldı, gözlerini kapadı ve yaranma pahasına itaat etti. “İtirazım yok. Lütfen Bay Cavendish.”

28. BÖLÜM

HUZUR İÇİNDE *Günümüz*

STEPHAN

Güzel bir Aralık günü, Bali'de cennet gibi bir tatil yerinde, sevdiklerimizin önünde Javier'le hayatlarımızı birleştirdik.

Resmi bir şey değildi, dolayısıyla yeminlerimiz de... ama ruhsal açıdan benim için değerliydi ve asıl önemli olan da buydu.

Kalbimde bir gram bile utanç olmadan, tüm bu insanların önünde, evet dedim ve damadı öptüm.

Sanki öpüşmeyi yeni öğreniyormuşuz gibi öptük birbirimizi. Sanki dudaklarımı onunkilere yapıştırmam

yeni bir keşifmiş gibi. Dudaklarına sanki hayatta ondan başka hiç kimse, hiçbir şey yokmuş gibi yapıştım. Bu öpücük işte gerçek bir yemindi, bir söz, bizi birbirimize bağlayan tören ve ayin.

Bu öpücük her şeydi.

Sonra, müthiş bir parti verdik.

Saf mutluluğun kutlandığı bir şölendi.

Dans ettik, içtik, dağıttık, eğlendik, sevdik.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ne olduğum, ne yaptığım, nereye gittiğimle ilgili hiç bu kadar huzurlu ve samimi hissetmemiştim. Hiç bu kadar kendimi olduğum gibi kabul etmemiştim.

★★★

Sağdıçım Bianca, parti açılışında kısa ve özlü konuşmasını yaptı.

Kalabalığa hitap etmekten nefret etmesine rağmen, beni kırmayıp hiç çekinmeden konuşma yapmayı kabul etmişti.

Basit kesim, açık mavi elbisesinin içinde dağınık saçlarıyla harika görünüyordu. Bana döndü, şampanya kadehini kaldırdı ve konuşmaya başladı.

“Sanırım buradaki herkes Stephan’la benim birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu biliyor. Daha ilk gençlik yıllarımızdan beri birbirimizin arkasını kolluyoruz. Şimdiden on yıl oldu bile.”

Bir alkış koptu. Dönüp bana baktığında gözlerinde gördüğüm sevgi, elimi uzatsam dokunabileceğim, elime alabileceğim kadar gerçikti.

Direkt bana konuşarak, “Sana can dostum derken

hep gurur duydum,” dedi. “Her zaman, tarif edilemez şekilde gurur duydum. Sen hayatımda tanıdığım en nazik insansın. Beni, senin nezaketin iyileştirdi. Hiç kimsenin senden daha sevgi dolu bir can dostu olamaz. Senin sevgin kelimenin tam anlamıyla beni hayatta tuttu, hem de bir çok sefer.”

Tabi ki ağlamaya başlamıştım. Bianca çok nadiren böyle konuşurdu ama toplum önünde, bugüne kadar hiç bu şekilde konuşmamıştı. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum ki konuşmasını bu kadar değerli yapan da buydu.

“Beni hep kabul ettin,” diyerek devam etti. “Koşulsuzca, kayıtsız şartsız, iyiyken de kötüyken de, zor, kolay demeden her şeyimle, beni hep kucakladın. Beni kurtaran da buydu. Uzun bir süre gerçekten çok zordu ama yanımda beni koruyan, bana göz kulak olan, beni seven sen vardın. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki sensiz bugün burada olamazdım.”

“Ama ne kadar sevgi dolu olsan da,” sesi titremeye başladı, derin bir nefes aldı ve devam etti. “Ne kadar sevgi dolu, ne kadar seilmeyi hak ediyor olsan da, ikimiz de biliyoruz ki senin kendini olduğun gibi kabul etmen ve sevmen hiç de kolay olmadı.”

Yanağından dökülen gözyaşlarını gördüm, ıslak gözleriyle Javier’e bakarak, “Ve bütün bunlar senin sayende oldu, sana çok teşekkür ederim Javier. Benim can dostumun, kendisini olduğu gibi kabul etmesini ve sevmesini sağladığın için sana ne kadar minnettarım anlatamam. Seni ailemizin içinde görmekten çok ama çok mutluyum.”

29. BÖLÜM

ARADA KALMIŞLIĞIM

Günümüz

JAMES

Bir peçeteyle ağzımı sildim. Peçeteyi masaya koyup, karşımda duran arkadaşşıma bakmaya başladım.

Öğlen yemeğinde çok sık buluşuyorduk. En yakın arkadaşlarımdan biriydi ve bu yüzden düşünöme günler kala beni niye böyle zor bir durumda bıraktığını anlayamıyordum.

Biraz sıkılarak, "Tristan bu işlerle Bianca ilgileniyor biliyorsun," dedim.

"Yok ya. Bianca'nın bunlarla uğraşmaktan hiç hoş-

lanmadığını çok iyi biliyorum. Bu işleri ya sen ya da düğün organizatörünüz yapıyorsunuzdur.”

Güldüm, elimi alnıma götürdüm ve onu kırmadan nasıl hayır diyeceğimi düşünmeye başladım. Bir tarafta Danika, bir tarafta onu hala çok sevdiğini bildiğim Tristan. İkisi arasında geçenleri tüm ayrıntılarıyla bilen az kişiden biriydim.

“Bunun senin planladığın gibi olacağını sanmıyorum,” dedim nazikçe ve olabildiğince yumuşak bir sesle.

“Senden onunla aramı düzeltmeni istemiyorum ki. İşin o kısmını sadece ben yapabilirim. Senden tek istediğim bizi aynı masaya oturarak, ona ulaşmam, onunla konuşmam için aracı olman.” Uzaklara bakarak yutkundum.

“Lütfen.”

Buna nasıl hayır denir ki? Neredeyse yalvaracaktı, ona hayır diyemezdim.

Son bir sefer daha, Danika için direndim, “Tristan bu konuyu artık geride bıraksan olmaz mı?”

Ama biliyordum ki altı yıllık ilişkilerine, birbirlerine olan düşmanca tavırlarına, tüm o ağza alınmayacak sözlerle rağmen, Tristan takıntılı bir adamdı.

“Beni dinle,” dedi. “Eğer beni hiç- Eğer ben, of ya. Ona anlatmam gereken şeyler var. Ben artık aynı adam değilim. Onun kalbini kıran, hayatını mahveden müptela değilim artık ben. Biliyorum ki değilim ama onun da bilmesine ihtiyacım var. Bana nasıl baktığını her gördüğümde kalbim parçalanacakmış gibi oluyor. Her şey bir tarafa sadece bana baktığında, benim artık aynı adam olmadığımı anladığını görmem için, onunla konuşmam lazım.”

“Kapanış,” diye mırıldandım.

Birden atarlandı, “Kapanış mapanış değil, yok öyle bir şey. Tek istediğim kendi içimde huzur bulmak. Az da olsa günahlarımın affedildiğini görmek.”

“Hayatta bu şekilde sadece bir kere sevebilirsin,” diye devam etti konuşmaya. “Kadınları bilmem ama biz erkekler buna iki kere dayanabilecek şekilde yaratılmamışsınız. Yine de değer, eline yüzüne bulaştırmış olsan da değer. Sana tavsiyem, bir anını bile boşa harcama.”

Ona çok acıyordum, hele ki karşımdaki şu halini gördükten sonra. “Çok üzgünüm dostum, sen ve Danika yollarınızı ayırdığınız için gerçekten çok üzülüyorum.”

Sesini yükselterek, “Hayır,” dedi. “Hayır, bizim yollarımız ayrılmadı. Benim yolum o.”

Şu anki hislerini çok iyi anlıyordum, ona nasıl hayır diyebilirdim? Çok zor bir insan olabilirim ama sevdiklerim söz konusu olduğunda onları asla kıramam.

“Ona bir daha asla, hiç bir şekilde zarar vermeyeceğine yemin et. Söz ver bana.” Çok bozulacağını bildiğim halde bunları söylemeden duramadım. Kendimi iki arada kalmış hissediyordum.

Sözlerim onu çok sinirlendirmişti ama yine de nerede olduğumuzu ve karşısındakinin ben olduğumu fark edince içinden söyledikleri, dudaklarından dökülürken bir hayli yumuşadı.

“Bana bunu söylemek zorunda mıydın? Bunun için endişelenmek sana mı düştü?” Sesinden öfke damlıyordu ama benden çok kendisine öfkeliydi çünkü niye bu soruları sorduğumu ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Daha önce ona vurmuştu. Şu an karşımdaki adama

güveniyordum, bir daha öyle bir şey yapmayacağına inancım tamdı ama yine de söylediğini duymak istiyordum.

Onun öfkesi bende hiçbir etki yapmamıştı. Kızgın bakışlarıyla karşılaştığımda da çok sakindim. “O benim arkadaşım. Onu önemsiyorum ve sen de ona yaklaşman için sana yardım etmemi istiyorsun. Beni çok zor bir durumda bıraktığının farkındasın umarım. Bu yüzden söylediğini duymak istiyorum.”

Öfkesinin biraz dinmesi için derin derin nefes alarak uzaklara baktı, “Yemin ederim onun canını yakmayacağım, tersine hayatımın geri kalanını ona yaptıklarımı telefı etmeye çalışarak geçirme niyetindeyim.”

Sözleri benim için yeterliydi.

“Hadi James,” dedi gülümseyerek. Sonunda öfkesini kontrol edebilmiş ve iddia atığı gibi artık büyüdüğüne inanmamı sağlamıştı. “Senin ne kadar iyi bir çöpçatan olduğunu biliyorum. Bu yeteneklerini benim için kullanmakta niye tereddüt ediyorsun bu kadar?”

Gülümsedim, “Daha çok yeni sayılıyım, senin karmakarışık aşk hayatına müdahale edebilecek kadar olmadım henüz. Böyle bir şey için hazırlık yapmam gerekebilir.”

“Bu, ne kadar aciz bir tavır böyle. Benim tanıdığım, suya götürüp susuz getirecek kadar becerikli ve kibirli adam nerede?”

Onu duymazdan gelmeyi yeğledim çünkü aklım müstakbel karıma takılmıştı. “Bu, Bianca’nın hiç hoşuna gitmeyecekti. Son günlerde Danika’nın koruyucu meleği gibi davranıyordu.”

Tristan'a verdiğim sözden Bianca'ya bahsetmeden önce, onu bu fikre alıştırmak için bir hayli ön çalışma yapmış olmama rağmen, tam da beklediğim gibi karşıladı meseleyi.

İşten erken gelmiş, evde onu arıyordum. Sonunda soyunma odasında olduğunu fark edince, kapıda dikilip onu seyretmeye başladım. Arkası dönük olduğu için o beni fark etmedi bile.

Gelinliğini çıkartmıştı. Bir elinde duvağı, kocaman masanın üzerine yaydığı aksesuarlardan hangilerini kullanacağına karar vermeye çalışıyordu.

Üzerinde, beyaz dantelden iç çamaşırı vardı. Sanırım bunları gelinliğin altına giymeyi ya da düğünden sonra, gece giymeyi planlıyordu.

Dantel ona çok yakışıyordu. Pürüzsüz cildinin güzelliğini daha da ön plana çıkartıyordu. Ben eski tip danteli daha çok seviyordum ama bu üzerindeki de çok güzeldi. Sonra üzerindeki çıkarıp kar beyazı renginde esnek dantelli bir çamaşır giydi. Tam gelinlik altına uyacak tipteydi.

Damarlarımda dolaşan kanın, kalp atışlarımla birlikte düzensizleştiğini hissettim.

Eğildiğinde gözlerim baldırını kaplayan dantelli çoraplarına takıldı.

Ne yaptığını anlamak için birkaç adım daha ilerlediğimde beyaz, topuklu ayakkabılarının tokalarını sıkıştırdığını fark ettim, ipek gibi yumuşak saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Galiba hayatımda daha güzel bir manzara görmemiş-
tim.

Hem çok saf, hem de inanılmaz seksi görünüyordu.
Güzelliği beni sarhoş etmişti.

Şu an, ona sahip olmayı her şeyden çok istiyordum
ama biraz daha manzaranın tadını çıkarmak için ile-
ri hamle yapmadım. Dahil olmadan önce bu sahnenin
olabildiğince keyfini çıkardım.

Gömleğimi çıkarmaya başladığımda, aletim çoktan
kabarmıştı. Gömleğimden sonra, sıra kemerime gelmiş-
ti ama elimden düşürdüm ve onun duyabileceği kadar
çok ses çıktı.

Önce korktu, dönüp de gürültü yapanın ben oldu-
ğumu fark ettiğindeyse elini göğsüne koyup, "Sana artık
çan takacağım, başka çaresi kalmadı," dedi.

Bu lafı beni çok güldürdü.

Gözü, kalkmış aletim yüzünden kabarmış çamaşı-
ma takıldı, nefes alışının hızlandığını görebiliyordum.

"Seni nikahta becerirken giymek için aldığın iç çama-
şırlarıyla görmem kötü şans getirmez mi," diye sordum.

Kaşını kaldırarak, "Kavramları karıştırıyorsun, nikaht-
ta becerilmez."

"Sevişilir," dedim.

Bastı kahkahayı, "Nikahta sevişemezsin de."

"Niye ki?"

"Uygunsuz olur. Ayrıca nerede yapacaksın? Bir sürü
insanın içinde mi?"

"Düğünde o zaman."

"Belki düğünden sonra."

Cevap verip de konuyu uzatmadım. İçimden vakti geldiğinde görürüz diyerek gülümseyip geçtim.

“Masanın üzerine çık,” dedim, konuyu değiştirerek. “Efendim?”

Üst raflardaki ayakkabılara ulaşmak için kullanılan küçük merdiveni masanın önüne çekerek, “Masanı üzerine. Ayakkabılarını da çıkar,” dedim.

Dudağını ısırды ve harekete geçti.

Oraya çıktığında, ona bakıp pozisyonu kafamda kurdum. Sonra küçük merdivenin üzerine çıkarak onu, göbeğini öpebileceğim kadar kendime doğru çektim.

“Gelinliğinin kumaşı meme uçlarındaki kelepçeleri saklayacak kadar kalın mı?” diye sordum.

“Hayır ince,” dedi.

“Tamam, bununla daha sonra ilgileneceğiz,” dedim ve dişlerimle kavrayarak tangasını çıkarttım.

Bacaklarını omzuma aldım, iki elimle kalçasını kavradım, onu kendime çektim ve yumuldum.

Bir yandan dilimle çalışırken bir yandan da parmaklarımle onu uyarıyordum. O iyice havaya girene kadar böyle devam ettim.

Sonra, kendimi geri çektim, bacaklarını indirdim ve ona sarıldım. Kendini tamamen bana bıraktığında, onu sıkıca kavrayıp aşağı indirdim.

Odanın diğer tarafında duvara dayalı dar bir masa vardı. Onun üzerine oturdum, sırtımı duvara dayadım ve, “Hadi gel üzerime,” dedim.

Uzun bacaklarını kolayca belime sardı ve üzerimde cılgınlar gibi zıplamaya başladı.

Sertleşmiş meme uçlarını çok net görmeme izin ve-

recek kadar transparan, beyaz dantelli sutyeni hala üzerindeydi. Ona bilerek hiç dokunmamıştım.

“Dudaklarını yakınlaştır,” diye emrettim.

Öne eğildi, önce onu hafifçe öptüm. Sonra, kalçalarını kavrayan ellerimi yüzüne götürüp kendimden çok uzaklaştırarak gözlerinin içine baktım. İnlemelerini kulaklarımdan önce dudaklarım duyuyordu. Dudaklarına yapışıp onu öpmeye başladım tekrar.

Kafamı kaldırılabildiğim bir aralıkta, “Düğünle ilgili bazı detayları konuşmamız lazım dedim.”

Kendimi biraz geri çektim, ellerimi yine kalçalarına götürdüm, gözlerinin içine bakarak, onu tatmin etmekten çok tahrik eden bir tempoda yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. Her giriş ve çıkışım bir yandan onu uyarırken bir yandan da tahrik ediyordu.

Onu sabitleyip, tempoyu arttırarak çok daha hızlı girip çıkmaya başladım.

Aniden durdum, saçlarından kavradım ve uzun uzun öptüm. Tekrar girmem için yalvarıncaya kadar dışarıda kaldım.

Önce çok yavaştan alarak ama gittikçe de hızlanarak onu becermeye devam ettim. Sonra yine durdum ve uzun süre sadece öptüm.

Bunu bir kaç defa daha yaptıktan sonra, “Beni cezalandırıyor musun,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Sadece küçük bir oyun. Sana bu şekilde eziyet etmeyi çok seviyorum. Gelinliğin için aksesuar seçerken ne kadar seksi görüldüğünü söylemiş miydim?”

Ona yaptıklarından sonra şu an en son istediği şey

bu haldeyken sohbet etmekte. Devam etmeyerek ona işkence ettiğim için yalancıkıtan güldü.

Tüm hücrelerimle onun içine girip boşalmak istiyordum ama onun yerine onu üzerimden kaldırdım.

Hiç hoşuna gitmemişti ama ona sert bir bakış attım, saçından tutup yatak odasına götürdüm.

Karyolanın yanında durmasını söyledim ve oyuncaklarımızın olduğu dolaba gittim. Gözlerimi baldırını kaplayan dantellerden alamadığım için ipleri bulmam biraz zaman aldı.

Ellerini başının üzerinde birleştirmesini istedim yine. Sonra onları birbirine ve karyolanın köşesine bağladım.

Bir elimle memesini, diğer elimle de ensesini kavradım ve sertçe içine girdim. Bu sefer boşalana kadar durmayacaktım.

Durmadım da. Önce o, sonra da ben boşaldık.

Çok sonra, akşam yemeğinde Tristan'ın benden istediklerini anlattım. Aynı benim gibi o da arada kalmaktan hoşlanmamıştı.

"Danika'nın hiç hoşuna gitmeyecek," dedi kısaca "Ona sormadan böyle bir şey yapamayız."

"Onunla ben konuşurum," dedim

Biraz isteksizce, "Eğer istersen ben de konuşabilirim," dedi.

İkimiz de bunu hiç yapmak istemediğini biliyorduk. Ben de istemiyordum ama onu zor durumda bırakmak için bu görevi ben üstlendim.

Danika, konuyu beklediğimden çok daha sakin karşıladı. Kendisi için sıkıntı olmayacağını ve düğünde sorun çıkarmamak için birkaç saat Tristan'a tahammül edebileceğini söyledi.

Kumarhanedeydik. Özel konuşmak istediğim için onu ofisime çağırmıştım.

"Yan yana oturmak zorunda kalsamz bile mi," diye sordum.

Derin bir nefes aldı, "Sorun yok," dedi. Hiç kızmışa benzemiyordu.

"Tüm gece boyunca onunla takılmak zorunda kalsan bile mi?"

"Sorun yok, halledebilirim James. Sizin düğün gününüzde bile böyle basit bir isteğinizi yerine getiremeyeceksem, yuh olsun bana. Sen merak etme. sorun çıkmayacak."

Çok rahatlamıştım. Böyle karşılayacağını hiç tahmin etmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim içten bir şekilde.

"Lafı bile olmaz," dedi gülümseyerek ve işine geri döndü.

30. BÖLÜM

GÜNAHIM VE MABEDİM

Stephan'ın düğünümüzdeki konuşması sanki özellikle beni utandırmak için yazılmıştı. Kısaydı ama hedefi on ikiden vurdu.

Bianca'ya doğru bakıp, hafifçe gülümseyerek, "Sanırım buradaki herkes Bianca için yapmayacağım şey olmadığını biliyordur," dedi.

"Söz konusu o olduğu zaman ne kadar koruyucu olduğum da bir sır sayılmaz. Onun için her an kurşun yemeye bile hazırım desem, burada kimse bu adam ne saçmıyor diye düşünmez."

Bu sözüne gülenler çok oldu. Onların hikayesi arkadaş grubumuz arasında bir hayli popülerdi.

"Bence o dünya üzerindeki en harika kadın. En iyi kız, bildiğim kadarıyla."

Yüzünü bana döndü ve "Onu hak eden birini bulacağını hiç düşünmemiştim. Açıkçası, sonunda hoşlandığı birini bulduğunda muhtemelen bulduğu kişiyi beğenmeyeceğimi ama duruma katlanmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Sevmeyi hak ettiği kadar onu kim sevebilirdi ki? Bunu kim başarabilirdi? Bu dünyada kim Bianca için yeterince iyi olabilirdi? Sonra James'le tanıştı. Onun için mükemmel olan, onun için en iyisi olan adamla."

Sözleri beni duygulandırmıştı.

"Bu günün geleceğini hiç sanmıyordum," diyerek devam etti. "İtiraf etmeliyim ki başlarda her şey çok sorsuz değildi. Aşmamız gereken bazı engeller oldu. Hatta onun önünü kesmeye bile çalıştım bir ara."

Büyük bir kahkaha koptu.

"Ama sadece bir kere oldu bu."

Devam etmek için hala gülmeye devam edenlerin susmasını bekledi.

"Bianca ve benim herkesin kolay kolay anlayamayacağı bir arkadaşlığımız var. Zamanla, yaşanmışlıklarla daha da güçlenen ve ne olursa olsun bizi birlikte tutan bir arkadaşlık.

Beni en çok endişelendiren şey, onun bulacağı adamın ikimiz arasındaki ilişkiyi asla anlamayacağını ve bu yüzden bize karşı hoşgörülü davranmayacağını düşünmemdi."

Yüzüme bakarak konuşmaya devam etti. "Ama endişelenmeme hiç gerek yokmuş. Sen, bir çok sebepten, tam olarak onun ihtiyacı olan kişisin. Onda gördüğünü, bende de görebildiğin için sana teşekkür ederim. Asla

ikimizin arasına girmeye çalışmadığın için, sana teşekkür ederim. Bizi bir bütün olarak görebildiğin ve bundan hiç şikayet etmediğin için, sana teşekkür ederim.”

Gözlerim yaşartmayı başarmıştı.

Kadehini kaldırarak “Aileye hoş geldin kardeşim,” dedi.

Bianca’yla sarılmış dans ediyorduk. Yüzümü, yumuşak saçlarının arasına gömmüştüm. Bir kaç saat, ya da en azından bir kaç şarkı boyunca kendimi frenlemeyi başardım. Gerçekten başardım ama aslında hiç gerek yoktu.

Dans ederken, eğilip kulağına, “İslandın mı,” diye fısıldadım.

Ayaklarını karıştırdı, onu hazırlıksız yakalamıştım.

“Seni ormana götürüp ırzına geçeceğim. Seni bağlayacağım. Sana sahip olacağım. Vücudunun her santimine benim olduğunu yazacağım.”

Nefes alışının düzensizleştiğini hissettim. Tekrar normalleşene kadar bekledim. Bu arada yavaş tempoda bir şarkı eşliğinde dans etmeye devam ediyorduk.

“Harika bir yer buldum, sadece biraz yürümemiz gerekecek,” dedim.

Devam etmeden önce söylediklerimi iyice anlamasını bekledim. “Bu sefer sessiz olmayacak.”

Ürperdiğini hissettim.

Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değildik. Bu gece bizim gecemizdi ve eninde sonunda buraya geri dönecektik.

Onun elinden tuttum, dans pistinden ayrılıp ormana doğru ilerlemeye başladık.

Patıkada yürürken, daha önce gelip buraya bir yere sakladığım feneri bulmaya çalışıyordum. Aslında ay ışığı, etrafı patikayı görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu ama ormanda fenersiz yürümek istemiyordum.

Tam feneri sakladığım yere çok yaklaşmıştık ki, bir ses duydum ve aniden durdum.

Bianca'yı da yakalayıp elimi ağzına götürerek, "Sakin ses çıkarma," diye fısıldadım kulağına.

Evet bu tanıdık bir sestti.

"Tristan," dedi Danika hafifçe.

Biraz ilerimizde, patika üzerinde, sarmaş dolaş çiftin gölgelerini görebiliyordum.

Sonra öpüşme seslerini ve iniltileri de duydum.

Bianca'nın kulağına, "Vay canına," diye fısıldadım.

Cevap vermedi, veremedi çünkü elimle hala ağzını kapatıyordum.

Bir an önce feneri bulup oradan uzaklaşmazsak, onların sevişmesine tanık olmak zorunda kalabilirdik. Bu yüzden mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak feneri sakladığım yere doğru ilerlemeye devam ettik.

İkisi de sesli şekilde inliyorlardı. Sonra gölgelerden biri, diğerinin sırtına çıktı ve uzaklaşmaya başladılar. Tristan, Danika'yı bir dağ adamı gibi sırtlamış görürüyordu. Gülerken sesim çıkmasın diye ağzımı son anda kapattım.

"Bunlar Danika ve Tristan mıydı," diye sordu Bianca. Gördükleri onu şok etmişti. "Neydi bu şimdi," diye sorarken şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu.

“Bu, zamanla her şeyin düzelebileceğinin kanıtı,” dedim.

“Sen bunu onaylıyor musun? Onların sevişmesini?”

“Tüm kalbimle.”

“Bence hiç de hoş bir gelişme değil. Tristan onu döv-
dü. Hem de çok kötü bir şekilde. Ben Danika’nın tara-
fındayım.”

“Evet, onun çok canını yaktığını ben de biliyorum
ama insanlar değişir Bianca. Bir daha öyle bir şey yap-
mayacağından kesinlikle eminim.”

“Yani Tristan’ın tarafındasın öyle mi?”

Karanlıkta onu yakalayıp kendime çektim. Burnuna
küçük bir öpücük kondurduktan sonra, “Ben sonsuz aş-
kın tarafındayım. Öyle görünüyor ki, bu ikisi birbirleri
dışında başka hiç kimseyle gerçek mutluluğu yakalaya-
mayacaklar.”

Söylediklerime inanamamıştı “Çok yanılıyorsun,”
dedi.

“Göreceğiz.”

“Bence onları durdurmalıyız, Danika sonra pişman
olacak.”

Bir taraftan onu da çekiştirerek yürümeye başladım.
“Bence hiç müdahale etmesek daha iyi.”

“Tristan oturma düzeninde değişiklik yapmanı iste-
diğinde müdahale etmekten çekinmemiştin ama.”

Güldüm ve beni anlamasını umut ederek, “Sonsuz
aşkın tarafındayım sevgilim,” dedim.

Beline sarıldım ve fenere doğru yürümeye devam et-
tik.

Feneri sonunda buldum, yaktım ve patikadan da dü-

günden de uzaklaşarak ormanın içine daldık. Yolu çok iyi biliyordum.

Aşağı yukarı beş dakika yürüdükten sonra bir açıklığa geldik. Yakınlardaki derenin sesi ve bizim yürürken çıkardığımız ses dışında gece tamamen sessizdi.

“Bir yere kıpırdama,” dedim ve daha önce yere sabitlediğim dört adet feneri yaktım.

Küçük bir açıklıktı, etrafı çok sıkı ağaçlar ve orman örtüsüyle çevriliydi. Burayı seçmemin öncelikli sebebi, tamamen ıssız olması, diğeri de açıklığı kapatan ağaçlardan birinin tam benim istediğim yükseklikte ve kalınlıkta bir dalının olmasıydı.

Her şey ayarlanmıştı. Ayaklarını ayrı tutmak için, bileklerini saran kısmı beyaz deriden ayırma çubuğu, kollarını arkasında birleştirip bağlamak için gelinliğine uygun olarak tasarlanmış birleştirici, beyaz binici kamçısı. Her şey hazırды.

Birleştiriciyi elime aldım. Parmaklarından dirseklerinin biraz üzerine kadar ellerini birleştirip kavrayan, tek parça, uzun eldiven gibi bir aksesuardı.

Onu, ağaçlardan birinin alçak ama güçlü bir dalının altına götürdüm. Ellerini arkada birleştirip sıkıca bağlamaya başladım.

“Bütün bunları titizlikle planlamışsın gibi görünüyor,” dedi.

Gülümseyerek, “Seni şaşırtabildim mi.” diye sordum.

“Şaşırmamam lazım,” diyerek cevap verdi.

“Sen makyajınla ve saçınla uğraşırken, ben de bunlarla uğraştım işte bugün,” dedim.

Sesli bir kahkaha attı.

Ellerini arkasında sıkıca bağladıktan sonra, Filistin as-kısı yaparak yukarıdaki geniş dala da sıkıca bağladım ve olabildiğince gerdim. Çok çaresiz bir görüntüsü vardı.

Kamçıyı ağzına soktum, ısırmasını istedim ve öyle bıraktım. Kamçının bu akşamki tek işlevi bu olacaktı.

Bir yandan sabırsızlandığım için kalbim daha hızlı atıyordu ama bunun her şeyi tam olarak planladığım gibi yapmama engel olmasına izin vermedim.

Arkasına geçtim, diz çöktüm ve gelinliğinin altına girerek bacaklarına küçük öpücükler kondurdum. Sonra ayırma çubuğunu elime alıp, narin bileklerine takarak bacaklarını olabildiğince açtım.

Ayağa kalktım, tam arkasına geçtim, gelinliğinin eteğini kaldırıp hiç beklemeden içine girdim. Üzerindeki hiç bir şeyi çıkarmamıştım. Sadece külotunu elimle kenara çektim, ağzına yerleştirdiğim kamçının iki ucunu da ellerimle tutup kendimi ona olabildiğince yaklaştı-rarak sert bir şekilde onu becermeye başladım.

Ona dokunduğumda zaten ıslanmıştı. Bu sefer tempoyu ne çok hızlı ne de yavaş tutuyordum. Özellikle onu orgazma götürecek tempoyu belirlemiştim ve hiç şaşmadan, güçlü bir şekilde içinde gidip gelmeye başladım.

Onun iyice yaklaştığını hissettiğimde hızımı artırdım ve aynı anda ikimiz de boşaldık.

Ellerini çözdüm. Birleştiriciyi bu sefer ellerini arkada değil önünde birleştirmek için kullandım. Sonra aynı arkasında birleştirdiğimde yaptığım gibi geniş dala bağladım onu.

Ayırma çubuğunu çıkardım, önüne geçtim, kalçalarından kavrayıp uzun bacaklarını belime sarmasını istedim. Bir elimle saçını, diğeriyle yüzünü kavradım. Gözlerine, aşk dolu gözlerinin içine bakarak onu yeniden becermeye başladım.

Bu sefer çok daha uzun dayanabildim. Gözlerinde kaybolmuş, çılgınlar gibi girip çıkıyordum. Gözleri, ruhunun aynasıydı. Gözlerine baktığım zaman sevdiğim kadını görüyordum. Bu geceki birleşme, bir yandan sevişirken, bir yandan da gözlerimiz aracılığıyla ruhlarmızın birleşmesiydi.

O benim hem günahım hem de mabedimdi.

Onda ben, dünyadaki cennetimi bulmuştum.

“Sen bana aitsin Bayan Cavendish,” dedim coşkunun bir sesle.

“Evet Bay Cavendish, sen de bana aitsin.”

Boşalırken gözlerimi bir anlığına bile ondan ayırmadım.

O gece onu çok aç gözlülükle sevdim. Defalarca becerdim. Defalarca sahip oldum. Defalarca içine boşaldım.

Sonunda artık ona acıyıp serbest bıraktım. Dağınık saçlar, kırışmış gelinlik ve damatlık, titreyen bacaklarla el ele tutuşup kutlamamıza geri döndük. Tatmin olmuş ve mutluyduk.

Mutluluğum o kadar gerçekti ki kemiklerimde hissettim.

31. BÖLÜM

CENNETİM

Balayımız benim kişisel cennet hayalimin gerçek hayattaki birebir karşılığıydı.

Beş gün boyunca bizden başka bir Allahın kulunun daha olmadığı, bana ait bir adada yalnızdık.

Kıyafet giymesi yasaktı, yemeklerde bile.

Onun yumuşaklığında kendimi tamamen ve sonsuza kadar kaybettim.

Beş gün boyunca sanki tek bir bütünmüş gibi sarıldık birbirimize.

İlk gün zevkin doruklarındaydım. Merhamet dilene kadar, vücudunun tadına baktım.

Bir ara o kadar ileri gitmişim ki onu bayılttım. Başta panikleyip ne yapacağımı bilemedim. Sonra kendine geldi, onu oturttum.

Pişmanlık duygularıyla dolu olarak, "Çok özür dile-
rim, kendimi kaybettim. Sen iyi misin," diye sordum.

İyi olduğunu söyledi, ben de dinlenmesine izin ver-
dim.

İkinci gün, gün boyunca uyuduk sayılır. Arada bir ye-
mek için kalktık, sonra yine uyuduk.

Üçüncü günü, sahilde yürüyerek, sohbet ederek ve
kumların üzerinde dans ederek geçirdik. Hayatımın en
mutlu günlerinden biriydi.

Kumların üzerinde seviştik. Soğuk suda birbirimize
sarılıp, dalgaların üzerimizden geçmesine izin verdik.
Onu kollarıma aldığımda, hayatın mucizelerle dolu ol-
duğunu düşündüm.

Dördüncü gün, saklı göle yürüdük. Tüm günü yüze-
rek ve aylak aylak yatarak geçirdik.

Beşinci gün, neredeyse hiç yatak odasından çıkma-
dık.

İki bardak su almak için odadan çıkarken, ona beş da-
kika uyku molası verdim. Döndüğümde ona karşı duy-
duğum açlık o kadar yoğundu ki, sanki dakikalar değil
de günlerdir ayrıymışız gibi geldi.

O uyurken yanına oturdum. Üzerine eğilip dudakla-
rını hafifçe öptüm.

Uyanır uyanmaz o da beni öpmeye ve dudaklarımı
emmeye başladı.

Kendimi geri çekip uyku akan gözlerine baktım. Par-
maklarımı yavaşça memelerinde ve yumuşak meme uç-
larında gezdirdim.

Yanakları kızarmaya başlamıştı.

İşaret parmağımla vajinasını bulup dairesel hareketlerle onu uyarmaya başladım.

Kısa sürede ıslandığını hissettim.

“Beni özledin mi?” diye sordum.

“Evet ve hayır.”

“Nasıl yani?”

Ben bir yandan parmaklarımla onu uyarmaya devam ederken, isterik bir çığlık attı, “Evet, çünkü bunun yüzünden ve hayır çünkü biraz uykuya ihtiyacım var.”

Güldüm, çok haklıydı. Kanunen de bana ait olduğundan beri ona neredeyse hiç rahat vermemiştim.

Yatağın yanında ayağa kalktım ve “eline al,” diye emrettim.

Tutku dolu gözleriyle bana bakarak itaat etti.

Narin parmaklarıyla kalkmış aletimi sıkıca kavrayıp okşamaya başladı. Ona doğru biraz daha yaklaştığımda, aletimin kabarmış başı, yüzünden bir kaç santim uzaklıktaydı.

Tamamen tahrik olmuşum ve dayanamayıp aletimi dudaklarının arasına soktum. Biraz emdikten sonra gelmek üzere olduğumu anlayınca, devam edeyim mi der gibi yüzüme baktı.

“Yalamaya devam et,” diye emrettim sertçe.

Yüzündeki tatmin olmuş ifadeyle, ben onu durdurana kadar yavaşça yalamaya devam etti.

Sonra, sadece başını ağzına alıp emmeye başladı.

“Daha çoğunu ağzına al,” dedim, “boğazına dayandığımı hissetmek istiyorum.”

Her zamanki gibi itaat etti ve doyumsuzca alabildiği kadarını ağzına alarak emmeye devam etti.

Boşalmak üzere olduğumu anladığımda, birkaç saniye daha uzatabilmek için aletimi sıkıca kavradım, sonra ağzına boşaldım.

O gece adadan ayrılmamız gerekiyordu.

Boşver dedik ve beş gün daha adada kaldık.

32. BÖLÜM

EVLİLİĞİM

Evlilik kolay değil. Olması da gerekmiyor zaten. Bir ortaklığı, bireysel girişime tercih etmek gibi bir şey. Hayatınızda verdiğiniz her kararda canınız ne istiyorsa onu yapmak yerine, başka birini daha düşünerek hareket etmek anlamına geliyor. Bencillik yerine özveriyi tercih etmek de diyebilirim.

Her evlilik gibi, bizimkinde de bazı zorluklar oldu.

İkimizin de daha önce hiç romantik bir ilişkisi olmamıştı. Sayısını benim bile bilmediğim kadar çok kadınla, hiç durmadan seks yapmıştım ama onlardan kazandığım deneyim, tapma derecesinde sevdiğim bir kadınla, ömür boyu sürecek bir ilişkiyi sorunsuz yürütmeme yardımcı olacak türden bir deneyim değildi.

Bir alışma evresine ihtiyacımız vardı sanırım. Bunu hak ediyorduk.

Böylece, birlikte öğrenmeye başladık.

En zor zamanlarda bile evliliğimizdeki iyiler, kötülerden daha fazlaydı. Her zaman sevdiğim şeyler, katlanmak zorunda kaldıklarımın daha çoktu. Onunla ilgili, onunla olan yaşantımızla ilgili çok fazla şey beni yaşama bağlıyordu. Hayatta en sevdiğim şeyler listesinde ilk on hep onunla ilgili şeylerdi.

Onun yanında uyanmayı seviyordum. Çıplak bedene sarılmayı, uyurken onun sıcaklığını hissetmeyi ve kesinlikle ona dokunmayı çok seviyordum. Her şekilde dokunmayı ama cinsel açıdan, safça.

Sahip çıkarak.

Açgözlü bir şekilde, nazıkçe, şaşkınlıkla.

Saygılı bir şekilde.

Bakışlarım çok seviyordum. Muhteşem gözleriyle bana her baktığında, beni bütün olarak yutarak, yiyip bitiriyordu. Bana sonsuza kadar bağlanmış ruhu, her baktığında seni seviyorum diye haykırıyordu.

Bana her baktığında sanki benim hareketlerimi ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Üzerime bir şeyler giyerken beni seyretmek onun için porno seyretmek gibiydi. Üzerime her bir şey daha giydiğimde o da biraz daha tahrik oluyordu. Evden üzerimde kıyafetlerle çıkabilmem bir mucize sayılır aslında.

Bana tamamen tutulmuştu ve bu da benim çok hoşuma gidiyordu.

Bir gün, iş toplantısı için evden dışarı çıkınaya hazırlanırken, bana "Çok pürüzsüz bir cildin var," dedi. Sesi

kalin ve tutku doluydu. Gözlerini dikmiş vücuduma bakıyordu. Bana olan tutkusu, cildimle, vücudumla bu kadar ilgilenmesi beni şaşırtıyordu.

O toplantıya iki saat geç kaldım.

Bir çok toplantıya geç kaldığım gibi.

Onun vücuduna sahip olmaya, ona hükmetmeye her gün doyumsuzca ihtiyaç duyuyordum. Ruhumu ona kayıtsız şartsız teslim ettiğim için de çok mutluydum.

Onunla ve onunla olan yaşantımla ilgili çok sevdiğim şeyler, asla olmadan yaşayamayacağım şeyler çoktu ama tabi ki katlanmak zorunda kaldığım şeyler, vazgeçemediğimiz alışkanlıklarımız da vardı.

Onun dayanamadığı en önemli şeyler, ondan küçük bile olsa herhangi bir şeyi saklamam ve ona kızdığım zamanlarda ona asla dokunmamam. Bu özellikle onu çok üzüyordu.

Benim dayanamadığım en önemli şey, onun bense bir zamana ihtiyaç duyması, zaman zaman inzivaya çekilmesi.

Ve tabi ki ikimiz için de en kötüsü, benim kıskançlığım.

33. BÖLÜM

NEFRETİM

O heriften nefret ediyordum. Bianca'yı istiyordu. çok barizdi. Bana yutturamazdı. Kesinlikle ona aşık olmuştu, tutulmuştu.

Benden başka kim bunu fark edebilirdi ki?

Joseph, kahrolası Joseph, cana yakın güvenlik personeli. Yok gözleri ne kadar güzelmiş de, yok ne kadar tatlı gülüyormuş da.

Durumun farkına vardığımda Joseph çok uzun zamandır burada çalışıyordu. Şimdi sebepsiz yere onu kovarsam, Bianca benim kıskanç manyağın biri olduğumu düşünecekti.

Bianca'yla çok iyi anlaşıyorlar. En sevdiği güvenlikçi kesinlikle o.

Onun iyi biri olduğunu söylediğini hep duyuyorum.
Ne zaman yanına güvenlik alıp dışarı çıkması gerekse
Blake'i ve onu alıyor.

Ama ben o heriften nefret ediyorum ve aslında nefretimin geçmişi de var.

Tam olarak iki yıl. O an, hafızamda yer etmiş, hiç unutmuyorum.

Onu Stephan ve Javier'in evinden kucaklayıp eve getirdiğim geceydi.

"O iyi mi efendim," diye sormuştu. Daha o zaman sesinden belliydi ama anlayamamışım işte. Bianca ile tanışmamışlardı bile henüz.

O gece Bianca'yı benim kucağında yarı çıplak halde görmüştü. Tersleyince bakmaktan vazgeçtiğini hiç unutmuyorum.

Benim yaralı meleğimi ilk görüşünde, ona vurulmuştu.

Onu niye hemen oracıkta kovmadım ki ben?

Eğer kovsaydım şimdi kafam çok daha rahat olacaktı. Bu öfkeden de, onun varlığına katlanmak zorunda olmaktan da kurtulmuş olacaktım.

İçimi kemiren, çok yoğun bir nefret duygusuydu. Evden ayrılırken onun Bianca'ya yakın olduğunu bilmek ya da bir şekilde Bianca'ya eşlik edemediğim ve Bianca'nın da o ve Blake'le dışarı çıkması çok canımı acıtiyordu.

Bianca durumun farkında bile değildi.

Ve kötünün de kötüsü, Bianca'yı onun resmini yaparken yakaladım.

Vegas'taki evdeydik. Eve geldiğimde Bianca'yı görmeyince arka avluda olabileceğini söylediler. Orada çalışmayı çok seviyordu.

Onları gördüğümde dondum kaldım. Gözlerime inanamadım.

Nefretim son zamanlarda gittikçe büyüyordu. Ona her baktığında, yaptığı esprilere her güldüğünde daha da bileniyordum.

Bazen acaba kafayı mı yiyorum diye düşünüyordum. Ben mi uyduruyordum bunları, çok mu büyütüyordum, aşırı tepki mi veriyordum?

Ama şu an gördüklerim sabrımı taşıma noktasına getirmişti.

Benim uydurmadığım ya da büyütmediğim anlaşılmıştı. En azından haklı olduğumu bilmek beni rahatlatmıştı ama çok da değil.

İşte oradaydı Joseph. Arkası bana dönüktü, o yüzden beni görmüyordu. Ona bakıyordu, bakışlarındaki arzu o kadar belirgindi ki hemen oracıkta, ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.

Bianca ona bakmıyordu. Tamamen önündeki tuvale konsantre olmuş, resimle meşguldü.

Öfkeden kuduruyordum. Hızlı hızlı nefes alırken o kadar yorulmuşum ki, kravatımı gevşetme ihtiyacı hissettim.

Kendimi çok zor tutuyordum, öfkem pamuk ipliğine bağlıydı.

Herif gözünü bir an bile Bianca'nın üzerinden ayırmıyordu. Şimdi gözlerini Bianca'nın yumuşak sarı saçlarına dikmişti. O saçlara başka birinin dokunması ya-

saktı ama bu herifin bakışları dokunmasından bile daha kötüydü.

Bianca ayaktaydı. Genelde ayakta çalışmayı tercih ediyordu. Bir elinde palet, bir elinde fırça, kendisini tamamen resme kaptırmış gibiydi.

Resim yaparken gözlerinin içi gülüyordu. Ayakta dikilmiş, onun bu en güzel halini seyrederken en az Joseph'in olduğu kadar aptal aşık gibi görüldüğünden eminim.

Ayakları çıplaktı. Üzerinde çok ince, beyaz bir kolsuz gömlek, altında da üzerine boya bulaşmış açık kahve bir şort vardı. Düzgün bir kıyafetti ama kıvrımlarını ortaya çıkartacak kadar dardı. Yumuşak memeleri, ince gömleğinin altında gayet seksi görünüyordu.

Ona arkasından yaklaştım, o yüzden beni önce Joseph gördü. Birden yüzündeki ifade değişti. Nötr bir ifade takınmaya çalıştı, sanki bir kusur işlemiş gibi ama az önce gördüklerimi, görmemiş gibi yapamazdım.

Bianca'ya dönüp, beni fark edinceye kadar omzunun üstünden yaptığı resme baktım.

Joseph'in omzundan yukarı bir portresiydi yaptığı resim. Resimdeki Joseph gülümsüyordu, gözleri parlıyordu ama benim az önce gördüğüm şekilde parlamıyordu. Bu da bir şeydir diye düşündüm.

Resim olarak gayet iyi bir çalışmaydı ve neredeyse bitmek üzereydi.

Bunun ilk seansları olmadığı çok belliydi.

Joseph'e baktım dişlerimi sıkarak. Duygularımı saklamaya çalışmadan uzun süre baktım.

Sonunda Bianca orada olduğumu fark etti. Hazırhk-

sız yakalandığı için biraz koktu. Hatta zıpladı ve elindeki fırçayla çenesini boyadı.

“Yemin ederim sana bir çan takacağım artık,” dedi gülümseyerek. Beni gördüğü için çok mutlu olmuştu, suçluluk duygusundan eser yoktu gözlerinde.

Onun gülümseyen yüzü içimdeki sıkıntıyı biraz rahatlatı.

Tek kelime etmeden ona doğru bir adım attım. Sarılıp iki elimle yüzünü tutarak ateşli bir şekilde öpmeye başladım onu.

Fırçası ve paleti hala ellerinde olduğu için iki elini yanlara açmış beni de boyamamak için çaba sarf ediyordu.

Hoşuma gitmişti. Ona daha da sıkıca yapışım, ihtiraslı şekilde dudaklarını emmeye devam ettim.

Yalnız olmadığımızı unutmadığının farkındaydım. Bu yüzden biraz tedirgindi ama yine de kendini tamamen bana teslim ederken çekinmedi.

Bir yandan dudaklarını kanatırcasına ısırp öperken, ellerimle de kalçalarını kavrayarak onu kendime yapıştırmıştım. Kalp atışlarının hızlandığını hissedecek kadar yapışmıştım.

Bir elimle saçından kavrayıp onu emip yalıyor, diğer elimle da kalçalarını sıkıştırıyordum.

Paleti de fırçayı da yere düşürdü. Eleriyle de yakama yapıştı.

Gülümseyerek kendimi geriye çektim ve Joseph'in olduğu yöne baktım.

Gitmemişi ya da arkasını dönmemişi, onun yerine gözlerini dikmiş bizi izliyordu.

Derin bir nefes alıp Bianca'dan biraz uzaklaştım.

Sersemlemiş gibi görünüyordu, daha da önemlisi o herifi tamamen unutmuştu.

"Yatağa git," dedim, Joseph'in de duyabileceği kadar yüksek, sert bir sesle. "Git ve hazırlan, birazdan geliyorum."

Başıyla onayladı ve itaat etti. Nefes nefese kalmıştı.

Arkasından gitmedim. Onun yerine kravatımı biraz daha gevşettim, gömüğümün üstten iki düğmesini açtım, ellerimi de ceplerime sokup Joseph'e doğru ters ters bakmaya başladım.

Neredeyse hiç kıpırdamadan ayakta duruyor ve bana bakıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama lafını yuttu.

En az beş dakika öylece dikilip bir şey söylemesini bekleyerek ona baktım. İkimiz de tek kelime etmedik.

Sonunda elimi cebimden çıkartıp saçıma götürerek pis pis sırtıtmaya başladım

Sonra niyetimi açıkça belli edecek şekilde ceketimi ve kravatımı çıkarttım. Gömüğümün düğmelerini açarken eve doğru yürümeye başladım.

"Sen de bekleme burada," dedim yürürken alaycı bir ses tonuyla.

Yatak odasına doğru giderken mutfığa uğrayıp akşam yemeği için ne istediğimi söyledim, sonra da heyecanla merdivenleri çıkmaya başladım.

Odaya girdiğimde, beni yatakta bekliyordu.

Tam istediğim gibi üzerinde pirsingleri ve tasması dışında hiçbir şey yoktu. Yatağın kenarında bacaklarını açmış, elleri dizlerinde oturuyordu.

Bacakları açık olmasına rağmen, ıslanmış mıydı göremiyordum ama iddiaya girerim çoktan ıslanmıştı.

Bu evde eskisinden daha çok kalmaya başladığımız için, keyfimize göre bazı değişiklikler yapmıştık. Tamamen baştan dekore ettiğimiz yan oda da bu değişikliklerden biriydi. İki oda arasına kapı da koydurmuştuk.

Gidip o kapıyı açtım. Ona bakıp kaşlarımı çatarak “Diğer yatağa,” dedim sırtarak.

Bu yeni odayı, oyun odamız olarak tasarlamıştık. Her türlü fantezimize uygun alet ve dekor bulunmaktaydı. Kocaman bir kafesli yatak da bunlardan biriydi.

Odaya doğru yürürken, kıpırdaman durup onun kıvrımlı vücudunu seyrettim.

Tam yanımdan geçerken, bileğinden kavrayıp onu durdurdum. Yüzünü kendime döndürüp meme uçlarını sıkıştırmaya başladım.

Hoşuna gitmişti ki, kendini bana dayayarak cevap verdi.

Kolundan tutup onu odaya soktum, en sevdiği meme ucu kısıkaçlarını, mercan pembesi renginde olanları bulup dikkatlice memelerini sıkıştırdım. Daha sonra kısıkaçlara bağlı zincirleri onu uyuracak gerginlikte tutarak tasmaına bağladım.

Geriye bir adım atıp, ona şöyle bir baktım.

“Gidip yatakta diz çök. Yüzün bana dönük olsun” dedim gömleğimi çıkarırken.

Bir yandan onu seyrediyor, bir yandan da üzerimde kileri çıkarıyordum. O istediğim pozisyona geçince, aletimi külotumdan çıkartıp elime aldım ve kendimi tatmin etmeye başladım. Bugün hangi pozisyonun, hangi

kirli fantezimin beni daha çok tatmin edeceğini bulmaya çalışıyordum.

Ben aletimle oynarken, o da gözlerini dikmiş beni seyrediyordu.

“Kendimi tatmin etmemi seyretmekten hoşlanıyor gibisin,” dedim.

Dudaklarını yalayarak onayladı.

Gidip çekmecelerden birini açtım. Parmağa takılan küçük vibratörlerden birini alıp ona uzatarak, “Başla bakalım,” dedim ve yataktan uzaklaşarak, iplerle bağların olduğu duvara sırtımı dayayıp onu seyretmeye koyuldum. Kolum domuz bağına deydi ve aynı anda onun nefes alışının hızlandığını fark ettim, yaklaşmıştı.

“Gelme,” dedim. “Ama bırakma da.”

Yatağa doğru ilerleyip domuz bağını yanına bıraktım.

Ağzımdan tek kelime bile çıkmadan elinden vibratörü alıp uzağa fırlattım.

Ona sıkıca sarılıp kokusunu içime çektim ve “Kaç,” diye fısıldadım kulağına.

34. BÖLÜM

ZİNCİRLERİM

Elinden geldiğince etrafımdan dolaşarak kafesli yataktan kurtulmaya çalıştı.

Onu içeride tutmak için ellerimi değil vücudumu kullandım sadece, ta ki onu tuzağa düşürüp, altımda sıkıştırana kadar.

Önce onu yüz üstü yatağa yapıştırdım. sonra da el ve ayak bileklerini, vücudunun arkasında domuz bağının yumuşak deri kelepçeleriyle birleştirip sıkıştırdım.

Domuz bağına rağmen hala debeleniyor, sanki kurtulma şansı varmış gibi kıvranıp duruyordu tam da istediğim gibi.

Onun arkasına geçtim. başını bacak arasına soktum ve dilimle onu uyarmaya başladım.

Bir yandan inilderken bir yandan çok yaklaştığı orgazmını kontrol etmeye çalışıyordu ama başaramayacak gibiydi.

Ona bunun için izin vermemiştim henüz.

Şimdi izin verdim ve ıslanmış vajinasına nefesimi hissetmesini sağlayacak kadar yaklaştım.

Onu boşaltırken kalçaları titriyordu.

Sonra, o aynı pozisyondayken bir hayvan gibi saldırıp kaba, sert ve hızlı bir şekilde içine girip çıkmaya başladım.

Doyumsuzluğun doruklarındaydım ve en ilkel en hayvani şekilde tatmin olmaya çalışıyordum. Defalarca ona sahip oldum.

Boşaldıktan sonra da içinde kalmaya devam ettim ve bir yandan da elimle onu arkasından uyarmaya devam ettim.

O fırsat buldukça aynı ona emrettiğim gibi çırpınmaya ve debelenmeye devam ediyordu. Onun bu çaresiz çırpınışlarını seyretmeye bayılıyordum ama daha fazla uzatmayıp, domuz bağıını çözdüm. Kıpırdamadı bile, uzun süre yüz üstü yatmaya devam etti.

Ben yan odaya geçip üzerime bir şeyler aldım. Ellerimi yıkadım ve soyunma odasından onun için birkaç kıyafet alıp oyun odamıza döndüm. Aynı bıraktığım gibi yüz üstü yatıyordu.

Tek kelime etmeden yanında gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım.

Bende bir sorun olduğunu fark etmemişti. Daha önce de, gün ortasında sırf onun ırzına geçmek için işten eve geldiğim çok olmuştu.

Hala üzerindeki domuz bağının zincirlerine dokunup, "Canını acıtıyor mu bu," diye sordum

"Evet," dedi titreyerek.

"Şöyle sorayım, Hoşuna gitmeyecek şekilde canını yakıyor mu?"

Cevap vermemesi yeterli bir cevaptı. Zincirler üzerinde kalacaktı. Onun giyinmesine yardım ettim ve, "Yemek saati" dedim kısaca.

İtiraz edecek gibi oldu ama duş almasına izin vermedim.

Önünden geçerken, güvenlik personelimizden kaçınının mutfakta olduğunu fark ettim. Alışılmadık bir durum değildi. Yedi yirmi dört çalışıyorlardı ama Sadece Clark ve Blake'in arazi içinde evi vardı. Geriye kalanlar vardiyalı çalıştıkları için yemek için eve girdikleri çok oluyordu.

Bianca'nın kolundan tutup onu mutfağa soktum. Her zamanki gibi büyük yemek odalarından birinde değil de mutfakta yiyebilirdik bu sefer.

Biz içeri girene kadar şakalaşıp sohbet eden personel birden sessizleşti. Üç tanesi kalkıp dışarıya çıkmaya yeltendi.

Arkasına yaslanmış, dikkatlice bize bakan Joseph'e doğru konuşarak, "Gitmenize gerek yok," dedim. "Akşam yemeğini beraber yiyebiliriz."

Bu da çok alışılmadık bir şey değildi. Özellikle Bianca geldikten sonra personelle daha bir arkadaş gibiydik. birlikte yemek yediğimiz çok oluyordu ama Joseph sanırım bu sefer niye birlikte yemeyi teklif ettiğimi anlamıştı.

Yemekte, Bianca'nın Joseph ile benim aramıza oturmağı şekilde yerleştirdim herkesi.

Yemek boyunca onu seyrettim. Ben hemen yanlarında olmama rağmen Bianca'ya bakmaktan kendini alamadığını gördüm.

Bianca'nın üzerindeki seks kokusunu bile aldığına eminim. Onu becerinin başka bir adam olduğunu bilmesine rağmen, bunun onu daha da azdırdığına da eminim.

Elimi masanın altından Bianca'nın bacaklarına götürüp şortunun içine kadar soktum. Islaklığı hissedebiliyordum.

Bianca gözlerime baktı ve ilk defa o an benim kızmış olduğumu fark etti.

Ben de gözlerinin içine bakarak şortunun altından zincirleri bulup çekıştirmeye başladım.

Yüzündeki ifadeden çok hoşuna gittiğini anlayabiliyordum.

Joseph'e baktım. Yanakları kızarmış bizi seyrediyordu.

Masanın altından ona dokunduğumun farkındaydı. Gözlerindeki kıskançlıktan, saklamak için çok çaba sarf ettiğı öfkesinden belliydi.

Hoşuma gitti. Ne kadar kaba ve görgüsüzce de olsa bu dersi alması gerekiyordu.

Biraz ileri gittiğimin farkındaydım ama herkesin haddini bilmesi gerekiyordu.

Öfkem bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırmıştı. Normalde Bianca'yı tamamen kendime sakladım ama bu hergele onun tamamen, her şeyiyle bana

ait olduğunu pek anlayamadığı için bazı şeyleri gözüne sokmam gerekti.

Yemeğimi erteledim durdum. Aşçılara hamburger ve kızarmış patates hazırlatmıştım. Çok tercih ettiğim bir menü değildi ama bu akşam için çok uygundu.

Elimi önümdeki tabağa uzattım, hiçbir şeye dokunmadan geri çektim ama Bianca'ya bakarak parmaklarımı yaladım. Bu onu çok tahrik etmişti. Gerildiği, nefes alıp verişinden belli oluyordu.

Sonra afiyetle hamburgerimi silip süpürdüm. Bianca beni seyrediyordu, o hergele de Bianca'yı.

Güvenlik personellerinden yemeğini bitiren kalkıp gidiyordu.

Hepsi gitti, bir Joseph kaldı bizimle.

Joseph'e bakarak Bianca'nın saçlarından tutup onu kendime çektim ve ateşli bir şekilde uzun uzun öptüm.

Kulağına doğru eğilip onu iyice tahrik edecek şekilde birkaç nefes aldıktan sonra şunları fısıldadım.

"Benim gibi kokuyorsun, bana aitmiş gibi. çünkü benimsin. Git üzerindeki çıkar, yatağa gir, diğer yatağa ve beni bekle. Seni yine bağlayacağım ve beni emmene izin vereceğim. Bu gece bitmeden senin bütün deliklerini dolduracağım."

Başını geri çekti, histerik bakışlarla gözlerime baktı bir süre, sonra döndü gitti.

Ben arkasından bakmadım çünkü Joseph'in ona nasıl baktığına bakıyordum.

Ona baktığımı fark edince pis pis sııttım suratına.

Bianca'nın bizi duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olana kadar ağzımı açmadım. Sonra ona doğru

eğilerek, “Aptal aşıklar gibi gözlerini ayıramadan baktığın kadın benim karım, farkındasın değil mi,” dedim yüksek sesle.

O da öfkeli bir şekilde, “Farkında olmaz olur muyum? Ona nasıl davrandığının da gayet farkındayım. Sanki malmış gibi. Sürekli taciz ederek. Onun vücuduna yaptıklarım da biliyorum. İzleri gördüm.”

Söyledikleri beni kahkahaya boğmuştu. “Ne kadar da erdemli,” dedim. Kullandığım her kelimedede onu aşağılayarak, “Benim için çalışanlardan biri, bir ahlakçı demek ki, şu işe bak. O bağnaz kafanı benim yatak odamdan da karımdan da uzak tutacaksın tamam mı seni hergele.”

Ona girişmekten kendimi alkoymak için yumruklarımı sıkıyıştım. Kavga çıkartmak değildi niyetim.

Onu konuşturmam lazımdı. Onu kovmam için bana bir sebep lazımdı. Bianca’yı da ikna edebilecek, gerçek bir sebep.

“Ne düşündün ki? Eve dalıp onu kurtaracak mısın? O benim anladın mı? Onu taciz ettiğimi mi düşünüyorsun? Şunu aklına iyice sok: O tamamen bana bağlı, ömür boyu bana zincirlenmiş durumda ve onu bana bağlayan zincirler senin kırabileceğin türden değil.”

Çok şey söylemek istediği belliydi ama hiç ağzını açmadı. Yerinden kalktı ve yürüdü gitti.

Hiç istediğim gibi olmamıştı.

“Uzun zaman önce öfkелendiğin zaman kendini kontrol edeceğine söz verdiğini sanıyordum,” dedi Bianca.

Birkaç orgazm ve uzun bir banyo sonrası hala küvet-
teydik. Sakinleşmeye çalışıyordum ama hala sinirliydim.

Oldum olası kendimi sakinleştirmeyi pek becere-
mezdim zaten.

Ayağını öperek, "Sana sinirlendiğim zaman kendimi
kontrol edeceğimi söylemiştim," dedim.

"Bütün gün yaptıklarından sonra öfkem sana değildi
mi demek istiyorsun şimdi anlayamadım?"

Gözünün içine bakarak, "Evet aynen onu demek isti-
yorum. Seninle alakası bile yok," dedim

"Joseph değil mi? Onu eften püften bir sebeple ko-
vamayacağını biliyorsun ve bu yüzden sebep yaratmaya
çalışıyorsun. O adam ne kadar zamandır bize çalışıyor,
sırf onun portresini yaptım diye onu kovamazsın, bu
çok saçma. Onun portresini yaptım çünkü benim işim
bu. Ayrıca onun hatası bile değil, ondan poz vermesini
ben istedim."

"Onu bu yüzden kovmak istemiyorum ki."

Şaşırılmış bir ifadeyle yüzüme bakarak, "Anlamıyo-
rum," dedi.

Yüzüne baktım ve gerçekten farkında değil miydi an-
lamaya çalıştım.

Eğer gerçekten farkında değilse, bunu ona söyleyen
ben olmak istemiyordum. Joseph'in ona karşı boş ol-
madığını duyduğunda verebileceği tepkiyi görmek iste-
miyordum.

Ya onun da Joseph'e karşı beslediği hisler varsa.

Tek kelime daha etmeden küvetten çıktım ve gidip
yattım.

Konuyu birkaç gün sonra Stephan'a açtım. Onun fikrini almak istedim.

Benim kumarhanenin içinde onun işlettiği barda öğren yemeği için buluştuk. Direkt konuya girdim.

"Joseph sorun olmaya başladı," dedim açıkça.

Yüzünü ekşitti, sorunun ne olduğunu tahmin etti sanırım. "Bianca onu bir arkadaşı olarak görüyor, onu kovamazsın," dedi.

"Kendisine aşık olduğunun da farkında mı peki," diye sordum.

Şaşırmışa benzemiyordu, başını sallayarak, "Hayır hiç sanmıyorum. Eğer onun duygularından haberi olsaydı, ona o kadar yakın ve arkadaşça davranmazdı, onunla o kadar vakit geçirmezdi."

"Onunla çok mu vakit geçiriyorlar?"

"Lütfen bunu kendine yapma. Onunla aşırı zaman geçirdiklerinden değil ama senin de bildiğin gibi o en eskilerden biri. Bianca dışarı çıkarken genelde onu yanına alıyor. Joseph, Bianca'nın güvenliği gibi oldu artık. Ama adamın işi bu, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bianca asla..."

Yanlış bir ruh hali içinde olduğumun farkındaydım. En son ne zaman Bianca'yı da ilgilendiren bir konuda Stephan'a akıl danıştığımı hatırlamıyordum bile. İşin kötüsü Stephan ilk defa yüreğime su serpmeyi becerememişti.

"Bu durum sence normal mi yani," diye sordum. "Bu işin sonu hayır değil gibi geliyor bana, yanılıyor muyum?"

Benimle aynı fikirdeydi ama bir çözüm önerisi de yoktu.

Sırada güvenlik şefimiz Clark vardı.

“Benim hayat tarzımdan öğrenen bir adamı işe aldığının farkındasın değil mi,” diye sordum.

O da şaşırmadı, “Gayet farkındayım. Uzun süredir benim de dikkatimi çekiyor ama başlarda tabi ki habirim yoktu. Sen içini ferah tut, buradaki personelin hepsi işe alınmadan önce gizlilik sözleşmesi imzaladı biliyorsun.”

“Biliyorum ama benim asıl takıldığım o değil. Ne biliyor musun?”

Elini alnına götürdü, endişeli bir görüntüsü vardı. “Evet biliyorum sanırım ama ne yapabiliriz emin değilim. En kolayı işine son vermek tabi ama Bianca buna ne der bilmiyorum? Çok iyi anlaşıyorlar farkındaysan.”

Acı acı gülerek “Ya, ne demezsin,” dedim.

“Daha önce bu konuda onunla konuştum,” diyerek devam etti Clark. “Arka planda kalmasının kendisi için daha iyi olacağını, patronun karsına arkadaşlık etmenin onun üstüne vazife olmadığını söyledim.”

“Evet onun üstüne vazife değil. Ayrıca patronun karısını arzulamanın da üstüne vazife olmadığını söyledin mi?”

“Evet bu konuda çok defa konuştuk. Son konuştuğumuzda daha dikkatli olacağını söyledi. Bekleyip görelim, sen daha hızlı bir şekilde çözmek istemiyorsan tabi.

Patron sensin. Bana söylemen yeterli, ne gerekiyorsa hemen yaparım.”

Başımı sallayarak, “Hayır bekleyip görelim dediğin gibi,” dedim.

★★★

O günden sonra, her fırsatta Joseph’in üzerine gittim ama o duygularını kontrol etmekte benden çok daha iyi olduğunu kanıtladı. Clark’la yaptığı konuşmalar mı işe yaradı yoksa kendini koruma içgüdüğü mü sonunda devreye girdi bilmiyorum ama hareketleri fark edilir ölçüde değişti.

Her ne kadar hoşuma gitmese de bir şey yapmadım. Onunla birlikte vakit geçirdiğini her düşündüğümde mideme ağrılar girmesine rağmen sadece mümkün olduğu kadar kontrol altında tutarak bekledim.

Benim için ıstırap gibiydi. Sürekli sinirli ve endişeli bir haldeydim. Şu an beraberler miydi acaba? Ona kur yapıyor muydu, tavlama çalışıyor muydu?

Yoksa çoktan tavlamis mıydı?

35. BÖLÜM

EĞİLİMLERİM

Birkaç gün sonra, bir öğleden sonra, eve geldiğimde onun ata bindiğini söylediler.

Üzerimdekileri bile değiştirmeden hemen yanına gittim.

Binicilik eğitmeni Cosette ile çalışıyorlardı.

Joseph de oradaydı.

Yüksek çitlere dayanmış, onları seyrediyordu.

Ahıra girdim ve arka taraftaki malzeme odasına yöneldim hemen. Bulduğum ilk kamçıyı elime alıp dışarı çıktım.

Joseph'in yanına gidip, aynı onun gibi sırtımı çitlere dayayarak Bianca ve Cosette'i seyretmeye kovuldum. Bir yandan da elimdeki kamçıyla diğer elimin avuç içine vurmaya başladım.

Göz ucuyla Joseph'in bana bakıp bakmadığını anlamaya çalışıyordum. Dişlerini ve yumruğunu sıkığına göre benim ne yaptığımı görmüştü sanırım.

Yüzüne bakıp alaycı bir şekilde gülümsedim

Dönüp bana baktığında, "Senin kırabileceğin türden değil," diyerek birkaç gün önceki sözlerimi tekrarladım.

Kızdığı çok net anlaşıyordu ama sanki dilini yutmuş gibi hiç bir şey söylemedi. *Maalesef.*

Ondan uzaklaşıp hanımların ve atların olduğu ahıra doğru yürümeye başladım.

Cosette, atın üzerinde alıştırma yapan Bianca'ya taktik veriyordu. Birbirleriyle konuşma şekillerinden çok iyi anlaştıkları ve iyi de arkadaş oldukları anlaşıyordu.

Cosette ufak tefek bir tipti ama vücudu çok düzgündü. O küçücük bedenine rağmen çok güçlü hayvanları bir bilek hareketiyle nasıl kontrol altına alabildiğini gördüğümde şaşırmıştım. Gerçekten yetenekliydi.

İki yıl önce, Pete'in karıma binicilik öğretmesini kesinlikle istemediğimi fark ettiğimde yine Pete'in referansı ile işe almıştım onu.

Cosette'in bu işte en iyilerden biri olduğuna yemin etmişti ve haklı çıktı. Yaklaştığını fark ettiğinde bana dönüp gülümsedi Cosette. Çok güzel bir kadındı. İki renkli küt kesim saçları çıkık elmacık kemiklerini daha da ön plana çıkartmış ona çok seksi bir görüntü vermişti.

"Az sonra bitiriyoruz, bugün çok ilerleme kaydettik," dedi.

Gülümseyerek onayladım ve bir yandan hala kamçıyla avuç içimi döverken, dönüp karımı seyretmeye başladım.

Bianca atıyla yaklaşıp, "Bir takım elbiseni daha mahvedeceksin buralarda," dedi.

"Öyle görünüyor," dedim gülümseyerek.

Farkında bile değildi.

"Yaklaş biraz," dedim. Bir yandan elimdeki kamçıyı Bianca'nın atı ürkmessin diye saklamaya çalışarak.

Yaklaştığında, sol elimle bacağından tuttum, sağ elimdeki kamçıyla da hafifçe omzuna dokunarak ona eğilmesini istediğimi belirtecek bir hareket yaptım.

Onu öpebileceğim kadar eğildi. Dilimi yumuşak ve ıslak dudaklarının arasına sokarken bir yandan da kamçının ucunu arkasından pantolonunun içine sokup onu tahrik ediyordum.

Sonra geriye bir adım attım, kamçıyı belime sokuşturdum ve ellerimi açıp onu attan indirdim.

Colette'e bakarak, "Bizi biraz yalnız bırakırsan seviniriz," dedim.

Hiç şaşırmadı çünkü uzun süredir burada çalıştığı için bizi artık çok iyi tanımıştı. "Tabi ki, keyfinize bakın ben gidiyorum," diyerek arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Bianca'ya döndüm, elimi tişörtünün içine sokup sırtını okşamaya başladım. Joseph hala çitin orada durmuş bize bakıyordu. Yüzsüz hergele.

Elimi sırtından kalçasına indirdim ve sertçe sıktım.

"Joseph seni çalışırken seyretmek zorunda mı." diye sordum hafif ama kalın bir ses tonuyla.

Kendini birden geriye çekerek, "Joseph mi? Ne demek istiyorsun anlamadım. Joseph'in işi bu, sabahtan akşama kadar arazide devriye geziyor," dedi.

“Yani geçerken uğradı, tüm ders boyunca orada dikilip beni seyretmedi diyorsun öyle mi,” diye sordum.

“yledir herhalde. Joseph zararsız biri,” diye cevap verdi.

Alnından pp, “Git malzeme odasında beni bekle,” dedim.

Bense tam ters yöne doğru yürüyüp asıl meselenin bir metre kadar önünde durdum.

Belime sıkıştırdığım kamçıyı çıkartıp ses çıkartacak şekilde avuç içime vurmaya başladı. Ona karşı olan duygularımı saklama gereği duymuyordum hiç. Nasıl göründüğünün de farkındaydım. *Yabanice.*

Barbarca.

şlap, şlap, şlap.

“Gösteri hoşuna gitti mi,” diye sordum alaycı bir ses tonuyla.

Cevap vermedi, sadece yüzüme bakmayı kesip ellerime bakmaya başladı.

şlap, şlap, şlap.

“Tüm dersi izledin mi?”

Sessizlik

şlap, şlap, şlap.

“Ben evde olmadığım zamanlarda ata binerken onu hep seyrediyor musun,” diye sordum.

Derin bir nefes aldı ama sessizliğini kordu.

Tak! Kamçı tam da elinin yanındaki ite vurmuştu.

“Bana cevap vereceksin, bu bir emirdir.”

Öfkeli bir şekilde, “Her zaman değil ama çoğunlukla ve evet bugün tüm dersi seyrettim, ayrıca gösteri de çok hoşuma gitti.”

Bir yandan çok sinirlenmiştim ama bir yandan da zafer çok yakın görüldüğü için seviniyordum.

Öfkesini kontrol altında tutmakta zorlandığı çok belli oluyordu.

“O zaman keyfini çıkarmışsındır umarım çünkü bu onu ata binerken son seyredişindi. Bir daha asla ata binerken onu seyretmeyeceksin. O buradayken çitlere yüz metreden fazla yaklaştığını duyarsam, seni kapı dışarı ederim. Anladın mı beni?”

Bir anlığına bana cevap vereceğini sanıp umutlandım ama maalesef hiç sesini çıkarmadı onun yerine zoraki bir şekilde başıyla onaylayarak, hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı.

Ben de malzeme odasına Bianca’nın yanına gittim. Hala avuç içimi huzursuzca dövüyordum kamçıyla.

Sert ve tutkulu bir şekilde, “Külotunu çıkartıp yüzünü duvara dön. Avuç içlerin duvara deysin,” dedim.

Biz işimizi bitirene kadar, takım elbisem haşat olmuştu. Bu takım elbiseleri dikerken onlar üzerimdeyken neler yapabileceğimi hesaba katmamıştı tabi ki terzim. Samanlıkta yuvarlanmak için, güreş için, pisliğin içinde boğuşmak ve hayvan gibi seks yapmak için hiç uygun değillerdi.

Takım elbisem darmadağın olmuştu ama kesinlikle buna değermişti.

Bianca eve kadar zor yürüdü, hatta yolun büyük kısmında benden destek alması gerekti.

Yarın çok canının yanacağından emindim. Sadece onu hayvan gibi becerdiğim için değil, biraz da kamçı darbeleri yüzünden.

Stephan ve Javier'le yemek randevumuz vardı ama onları evin önünde görene kadar aklımdan tamamen çıkmıştı bu program.

Clark ve Blake de yanlarındaydı. Ayak üstü sohbet edip gülüyorlardı.

O hergele de oradaydı.

Stephan ağır aksak eve doğru yürüdüğümüzü gördü, bize doğru bir iki adım attı ve halimizi görünce, "Hiç sormuyorum," dedi gülerek.

"En iyisini yaparsın," dedim ve ekledim, "Yarım saate aşağıya inmiş oluruz. İkimizin de sıkı bir duşa ihtiyacı var, haşat olduk ve çok yorgunuz." Bunları söylerken bir yandan Joseph'e bakıyordum. Çok çekingen geldi gözüme.

Çitlerin önünde onu haşlamam belli ki ona bir hayli dokunmuştu çünkü ertesi gün özellikle beni arayıp evde buldu ve ağzına geleni söyledi.

Çalışma odamdaydım. Kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Sen ne kadar bencil bir adam olduğunun farkında mısın," diyerek başladı konuşmaya.

Bu konuyu takıntı haline getirdiği belliydi. Karımı da takıntı haline getirmişti. Üzerime doğru akan nefreti hissedebiliyordum.

"O çok daha iyilerine layık bunu sen de biliyorsun," diyerek devam etti. "Doğru düzgün bir adam bulabi-

lirdi. Onu seven, ona hak ettiği gibi davranan normal bir adam. Senin yaptığın gibi onu vahşı zevklerine alet etmeyecek, onun sorunlarını çözmesine, iyileşmesine yardım edecek bir adam.”

“Sanırım bu adamın kendin olduğunu düşünüyorsun,” dedim.

Cevap vermedi ama gerek de yoktu zaten.

“Senin bir boktan haberin yok,” diyerek sert çıktım. “Sen hiç anlamamışsın. Sen tam olarak onun kendisini sefil hissetmesine yol açacak tipte bir adamsın. Onun kendisini, eğilimlerini saklaması sadece kendini daha kötü hissetmesine yol açar ama buna hiç gerek yok çünkü saklanması gereken bir şey yok ortada.”

“Asıl sen kendini kötü hissetmelisin. Dün ona neler yaptığın her halinden belliydi. Bileklerini gördüm. Yazıklar olsun sana.”

Pis pis sırtarak ayağa kalktım, oltaya düşmüştü. Çok terbiyesiz bir adamdım ben.

Elimle kapıyı göstererek, “Benim için çalıştığını unuttuyorsun. Eğer benim eğilimlerime karşı saygı duymayı öğrenemeyeceksen kapı orada. Seni tutan yok.”

Ters ters bakıp başını sallayarak, “Hayır bu asla olmayacak. İstifa etmeyeceğim. Eğer gitmemi istiyorsan beni kovman gerek ve ikimiz de biliyoruz ki karın bundan hoşlanmayacak.”

Karın derkenki sesindeki küçümseme çok kanıma dokunmuştu. Öfkeme hakim olamadım ve bir anda kendimi yakasına yapışmış buldum. Onu itip duvara yapıştırdım ve gözünün içine bakarak konuşmaya başladım.

“Evet, benim karım, benim. Senin hiç öğrenemeyeceğin ve anlayamayacağın şekillerde benim. Bileklerindeki izleri mi gördüm diyordun? Senin gördüğün hiç bir şey. Onun vücudunun her santiminde benden bir iz var.”

Bana bir yumruk salladı. Çenemden yumruğu yemiş olmama rağmen çok mutluydum.

Mutluydum çünkü tam olarak şimdi ağıma düşmüştü.

Ben de ona bir yumruk salladım cevaben. Ne zamandır bunu yapmak istiyordum.

O da karşılık vermeye kalkışınca birlikte yere yuvarlandık. Bir yandan yumruklaşıırken bir yandan da bağırıp çağırarak konuşuyorduk.

“Ona sanki bir eşyaymış gibi davranamazsın, o bir insan,” dedi sıkı bir yumruk yedikten hemen sonra.

“Evet bir eşya değil ama o bana ait ve bu asla değişmeyecek.” Sesim çok çıkmamasına rağmen söylediklerime o kadar kalpten inanıyordum ki, inandırıcılığım hat safhadaydı.

Yüzüne bir kaç yumruk indirmek için kendimi geri çektim, tam vuracaktım onun sesini duydum.

Bianca deliye dönmüş adımı sayıklıyordu.

Bir yandan küfrederek ayağa kalktım.

Clark’la birlikte kapıda dikiliyorlardı.

Clark’ı tersleyerek, “Müdahale etmemene şaşırdım,” dedim. Sonra gidip Bianca’ya sarıldım.

“Durum senin kontrolünde gibiydi, ellerimi kirletmek istemedim,” dedi.

Bana dövüşmeyi Clark öğretmişti.

Bianca'yı kucaklayıp odanın dışına çıkardım. Tanık olduklarına verdiği tepki beni şaşırtmıştı.

Bana hiç kızmamıştı, tersine yediğim yumruklar yüzünden kızaran yerlerimi öperek ona neler olduğunu anlatmamı istiyordu.

Ona her şeyi olduğu gibi anlattım.

Sonunda meseleyi çözen Bianca oldu. Hiç tereddüt etmeden gitti Joseph'i kendisi kovdu.

Sonra da yanıma gelip, "Çok üzgünüm," dedi.

"Niye üzgünsün? Ona karşı bir şeyler mi hissediyordun ki," diye sordum.

Şaşkın şaşkın yüzüme bakarak, "O ne biçim bir söz öyle. Tabi ki hayır. Onunla arkadaşlık hepsi bu. Açıkçası ben senin de onunla iyi anlaştığını sanıyordum çünkü karakter olarak Stephan'a çok benziyor hatta onun gey olduğunu sanıyordum ki biraz da bu yüzden bu olanlara çok şaşırdım."

Son söyledikleri beni çok güldürdü. Günlerdir ilk defa bu kadar içten gülmüştüm.

Her şey yoluna girmişti sonunda.

36. BÖLÜM

SADIK KALBİM

Joseph olayını hallettikten kısa bir süre sonra, evliliğimiz yine bir kıskançlık meselesinden sıkıntıya girdi.

Bu sefer rolleri değişmiştik ama.

Bir süredir New York'ta kalıyorduk. İyi ki Bianca da benim gibi seyahat etmeyi seviyordu yoksa benimle birlikte böyle şehir şehir dolaşmak onu çok mutsuz edebilirdi. Değişiklik bana da iyi geliyor diyordu, ayrıca farklı yerlerde resim yapmayı sevdiğini çok iyi biliyordum.

Manhattan'daki otelde normalde olduğundan çok daha fazla çalışıyordum bu sefer. Uzun zamandır New York'a gelmediğim için işler çok birikmişti. Bazı yeni girişimlerle hiç ilgilenememiştim.

Clark, kumarhane ile ilgili bazı toplantılarda beni

temsilen bulunması gerektiği için, Vegas'ta kalmıştı bu sefer. O benim kişisel güvenlik şefim değildi sadece. Her konuda bana yardımcı oluyordu. Bir çok girişimde ortaktı hatta ama her işin altından kalkabildiği için hala benim maaşlı personelim olarak çalışmaya devam ediyordu. Ona çift maaş veriyordum çünkü kimseye ona güvendiğim kadar güvenmiyordum. Ayrıca çok uzun zamandır benim yanımdaydı ve bana bağlılığı tamdı.

Burada yanımda olmaması büyük talihsizlik çünkü özellikle New York oteliyle ilgili çok yoğun bir iş programım vardı. Burada en fazla iki üç hafta kalacaktım, işlerin normal düzenini değiştirmeye geçecek kadar uzun bir süre değildi. Bu yüzden geçici bir asistan bulmam gerekti.

Ufak tefek detaylarla ilgilenmeyi bırakalı çok olmuştu. Bu saatten sonra başlamaya da hiç niyetim yoktu.

Yine vakit darlığından elemanı da kendim seçemedim. Sadece iki haftalığına çalışacak, mesai saatleriyle ilgili problem yaratmayacak, işinin ehli bir eleman arıyordum.

Adı Winona'ydı. En önemli görevi bana kahve getirmek ve evrak işleriydi. *Çok önemli bir görev.*

Göz alıcı bir güzelliği vardı. Evliydim ama kör değildim. Bir adamın kalbini durdurabilecek kadar güzeldi.

Kum saati gibi kıvrımlı bir vücut, koyu kızıl saçlar, öylece durup seyredebileceğiniz kusursuz yüz hatları, elmas gibi parlayan yeşil gözler.

Sadece güzelliği de değil, öyle tahrik edici şekilde giyiniyordu ki. Çok değişik bir havası vardı. Her hareketi seksi hatırlatıyordu. Ofiste gördüğümüzde sanki az önce

asansörde biriyle birlikte olmuş gibi her an seks kokan bir hali vardı çünkü anladığım kadarıyla tam bir seks bağımlısıydı.

Birkaç sene önce onunla karşılaşmış olsam oltasına yakalanırdım kesinlikle.

Onu ilk gördüğümde ne mal olduğunu hemen anlamıştım. Daha yakın zamana kadar bekardım sonuçta. Hareketleri o kadar belli ediyordu ki kendini anlamamak mümkün değildi gerçi. Kaçamak bakışlar, sürekli dekolte giymeler.

Mümkün olduğu kadar yüz vermemeye çalıştım. Zaten kadınlarla fazla yüz göz olmayı oldum olası sevmem. Kibar davranmaya çalışıyordum ama tabi bir yere kadar. Karım dışında bana açıkça ilgi duyduğu belli olan başka bir kadının varlığı, benim için tek bir anlam ifade edebilirdi, *bela*.

Daha ilk günden mesafeyi koymuştum zaten.

“İş yapmak için buradasın,” dedim soğuk bir ses tonuyla. Masama eğilmiş en az beş dakikadır iş yapıyor görüntüsünde bana poz veriyordu. Göğüs dekoltesi o kadar açıktı ki neredeyse meme uçlarını görecektim.

“Sadece iş, ne azı ne fazlası,” diyerek devam ettim. “Buraya gelirken eğer iş dışında beklentilerin varsa, onları derhal unutsan iyi edersin. İşini düzgün yap, hareketlerine ve üstüne başına dikkat et yeter.”

Hemen ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti ve her ne iş yapıyorsa onu yapmaya devam etti.

“Senin resepsiyonda kendi masan var. Masamı paylaşmaktan hoşlanmadığımı daha önce söylemiştim.” Diyerek çıkışmaya devam ettim.

Sözlerim onu bir süre benden uzak tutmak için yeterli oldu.

Üçüncü gün, ofisime bitişik olan yatak odama gidip, kapıyı da içeriden kilitleyerek Bianca'yı aradım. Basit bir merhaba nasılsın konuşması olması gerekiyordu ama nasıl olduğunu anlayamadan kendimi aletimi çıkarmış bir peçeteye boşalırken buldum. Bianca bugün neler giydiğini anlatıyordu telefonun diğer ucunda.

Çok gülünç bir durumdu. Daha sabah evden çıkmadan sevişmiş olmamıza rağmen bir anda kontrolden çıkıverdim. Öğlen yemeğine ofise geleceğine dair söz almadan telefonu kapatmadım.

Aşağı yukarı yarım saattir yatak odasımdaydım, döndüğümde Winona benim ofisteydi.

Beni görünce irkildi. Masamın yanındaydı ama orada ne yaptığını anlayamadım.

“Ne yapıyorsun,” diye sordum

Dudaklarını ısırды, elbisesini düzelitti ve “Bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormaya gelmiştim,” dedi.

Ona inanmadım. Masaya şöyle bir baktım, her şey olması gereken yerdeydi.

“Hayır,” dedim sertçe, “Bu sabah sana verdiğim işleri bitir önce.”

Bianca birkaç saat sonra öğlen yemeği için geldi ve ilk sorduğu, “Bu yeni kız da kim,” oldu.

Masamda oturmuş, birikmiş bir ton evrakı imzalıyordum.

“Yeni asistanım Winona. Buradaki ömrü çok uzun değil, merak etme.”

Sakince yüzüme bakıp sanki bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Onunla yattın mı,” diye sordu.

“Ne?” Çok şaşırmıştım. “Bu nasıl bir soru böyle?”

“Yakın zamanda olmak zorunda değil. Geçmişte de olabilir, benden önce. Onunla hiç yattın mı?”

“Hayır. O daha yeni işe alındı ve onu işe alan bile ben değildim. Açıkçası ben de rahatsızım malum sebeplerden, onu kovmama ramak kaldı, bir yanlış hareketini bekliyorum.”

“Sana asıldı değil mi?”

“Benimle ilgilendiğini açıkça belli etti diyelim.”

Başka bir şey söylemeden, kapısını açık bıraktığım yandaki yatak odasına geçti.

Bianca hemen yan odadayken dikkatimi toplayıp çalışmam pek mümkün olmadı. Beş dakika sonra ben de peşinden gittim.

Çok yoğun bir gün olduğu için öğlen yemeği saatinde onunla bir saat vakit geçirmeyi planlamıştım ama üç saat odada kaldık ve yemek de yemedik.

Bacaklarını açtım. Bir bacağına göğsüme dayadım, diğerini elimle yatağa. Sonra hızlı ve sert bir şekilde içine girdim.

Uzun süre bu pozisyonda gidip geldikten sonra beklenmedik şekilde boşaldım. Boşalmaya çalışmıyordum aslında, pozisyonun keyfini çıkartmaya çalışıyordum sadece.

Göğsüme dayadığım bacağına indirdim ve tüm ağırlığımla üzerine abandım.

Gözlerini kapadı ve, "Winona'yı sevmedim, Problemli bir tipe benziyor," dedi.

Bir yandan söylediklerini düşünürken onu yüz üstü çevirdim ve "Onu kovmalı mıyım ne dersin," diye sordum.

Aslında tam olarak istediği oydu fakat kafasını sallayarak, "Sadece dikkatli ol. Ona fazla güvenme. Bakışları hiç hoşuma gitmedi," dedi.

Bianca'nın uyarılarından sonra iyice paranoyaklaştım. Her şeyi kilit altında tutmaya ve iki kere kontrol etmeye başladım.

Ertesi gün onu kovmaya karar verdim. Acaba başıma ne iş açacak diye endişe ederek çalışmaktansa asistansız çalışmayı yeğleyeceğimi fark ettim.

Kaç kere masamı paylaşmayı sevmediğimi söylemem rağmen yine benim masamda, eğilmiş, bana göğüs dekoltesini göstere göstere sözde çalışıyordu.

"Senin kendi masan yok mu? Kaç defa söylemem gerekiyor burada çalışamazsın diye?"

Çoktan kararımı vermiştim, bugün gitmeliydi ama bu işle ben uğraşmayacaktım. Böyle ıvır zıvır işler için ayıracak vaktim yoktu açıkçası. Onu işe alan aptal ofis müdürünün işi neydi? Winona çıkıp gidene kadar bekleyip, sonra da onu arayıp gerekli işlemleri yapmasını isteyecektim.

Ama gitmedi. Onun yerine bana yaklaşıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Memeleri çıkıverdi ortaya. Sutyen giymemişti.

Ne hayal etmişti bilmiyorum ama onun çakma memelerinden etkilenecek değildi.

“Tamam buraya kadar. Seninle işimiz bitti. Eşyalarını topla ve hemen git. Güvenliği çağırmak zorunda bırakma beni.”

Sonra çok acayip bir şey yaptı. Hayatımda tanık olduğum en şaşırtıcı hareketlerden biriydi. Hiç böyle bir şey beklemediğim için, ne yapacağımı da şaşırdım.

Önce koşmaya başladı. Resepsiyona gitti ve elinde bir telefonla geri döndü.

Üstü hala çıplaktı, delirmiş gibiydi. Benim kitaplığa doğru koştu, telefonunu, kamerası odayı görecektik şekilde yüksek bir rafa yerleştirdi.

Görüntü kaydı yaptığını o an fark ettim.

Kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Bu işte bir terslik olduğunu anlamıştım. Aklımda, olabildiğince hızlı kendimi dışarı atmak ve güvenlik personelinin yardım isteyerek onu odadan çıkartmak vardı.

Sanki planlamış gibi, hareket ettiğimi fark edince eteğini de çıkarttı. Çamaşır giymediği için çıplak kalmıştı.

Önümü kestiğinde odanın yarısına kadar ilerleyebilmiştim ancak.

Ben bir yandan çıkmaya çalışırken, kararlı bir şekilde üzerime atıldı ve bacaklarını belime sardı.

Yüksek sesle, “Güvenlik,” diye bağırdım.

Şansa hızlı davrandılar ve onu üzerimden alıp dışarıya çıkarttılar.

“Bütün ofislere girişi engellensin. Tüm geçiş kartlarını iptal edin,” diye bağırdım arkalarından.

Hemen telefona koşup ofis müdürüm Lenny’yi çağırdım. Geçen sene işe aldığım kırklı yaşlarında bir

adamdı. Hemen geldi, ona kitaplığımdaki telefonu göstererek, "Videoyu silin," dedim. "Niye kaydetti bilmiyorum ama mümkünse telefonda ne varsa silin. Bu işin altından her şey çıkabilir."

Tamam dedi ve telefonu alıp çıktı.

Ciddi paniklemiştim. İlk önce üzerimdekileri değiştirme ihtiyacı hissettim. Manyak kadının kokusu her yerime sinmişti. Hemen yandaki yatak odama geçtim. hızlı bir duş alıp yeni bir takım giydim.

Bu olayı tamamen unutmak niyetindeydim.

Eve gittiğimde Bianca'ya olaydan hiç söz etmedim bile. Çok saçma ve gereksiz bir hadiseydi ve canımı sıkmıştı. Bugünü tamamen geride bırakmaktı tek istediğim.

Kendimi magazin haberlerinin baş sayfasında gördüğümde, biz çoktan Vegas'a dönmüştük.

Video basına sızmıştı ama işin kötüsü üzerinde oynanmış bir videoydu. Ondan kurtulmaya çalıştığım anlar, sanki ona sarılıyormuşum gibi gösteriliyordu.

İlk ve en önemli soru: Bunu basına kim sızdırmıştı?

Ofis müdürümün acilen cevaplaması gereken çok önemli sorular vardı.

Beni asıl kaygılandırırsa Bianca'ydı.

Başka ne ya da kim olabilir ki?

Videoyu haberlerde gördüğümde kumarhanedeydim. Hemen dışarı çıktım ve Bianca'yı aradım. Evde değildi, telefonunu da açmıyordu. Paniğe kapıldım.

Stephan da telefonunu açmıyordu. Kendimi çok garip hissettim. Sanki birisi kalbimi eline almış, durmadan sıkıyordu.

Javier hemen açtı telefonu. "Stephan'ın yanında," dedi.

"Nasıl görünüyordu? Çok kızmış mı?"

"Evet çok kızmış. Birisi ona e-posta ile bir video göndermiş. O videoda her ne varsa artık bilmiyorum."

"Çok mu üzgün görünüyordu?"

Uzun süre cevap vermedi, sonra "Çok. Stephan'a ona yalan söylediğini söyledi. Sanırım en çok buna kızmış."

"Yalan mı? Ne yalanı?"

"Şu kızla yatmış olmanla ilgili bir şey."

Videoyu görmüş ve daha da kötüsü en kötü ihtimale inanmıştı.

Bu daha da canımı acıtmıştı.

Nasıl görüldüğünün farkındaydım ama beni daha iyi tanıdığına inanmak isterdim. Ona olan sadakatimden şüphe etmemiş olmasını dilerdim.

"Gerçekten onu aldattığımı mı düşünüyor," diye sordum.

"Hayır mesele o değil. Onunla kendisiyle tanışmadan önce yattığını ama bunu ondan sakladığını düşünüyor."

"Bu kadınla daha birkaç gün önce tanıştım nasıl olur," dedim.

"Ne diyebilirim bilmiyorum. Aslında buraya gelip onunla konuşsan çok iyi olur," dedi.

Öyle de yaptım. Stephan'la sarılmış oturuyorlardı. İçeri girdiğimde yüzüme bile bakmadı.

Bense çaresizce onu seyrettim bir süre.

Yüzü ifadesizdi ve yere bakıyordu. İsteddiği zaman duygularını saklamayı çok iyi becerdiğini biliyordum. O zamanlardan biriydi.

O kadar soğuktu ki. Sessizdi ama yargılandığımı hissettiriyordu bana.

Buna hiç dayanamıyordum. Böyle kendisini kapatacağına, bağırıp çağırmasını, hiddetlenmesini tercih ederdim.

Stephan'a bakıp bir umutla, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin," dedim.

Bianca'ya baktı, çok şükür Bianca *gidebilirsin* der gibi başını salladı.

Stephan odadan çıktıktan sonra Bianca'nın yanına geçtim ama ona dokunmayacak şekilde biraz uzak oturdum.

Böyle zamanlarda dokunulmaz oluyordu. Denemeye bile cesaret edemedim ama zaten buraya ona dokunmaya gelmemiştim. Her şey yoluna girene kadar rahatlatmak için bile ona dokunmak istemiyordum.

"Baştan sona kurgulanmış bir oyundu. Clark şimdi videonun orijinaline ulaşmaya çalışıyor. O gün orada gerçekte neler olduğunu sana göstereceğim," dedim

"Onu biliyorum zaten. Videodaki yüz ifadenden aşağı yukarı neler olduğu anlaşılıyor. Beni üzen o değil, bana yalan söylemiş olman."

Çok uzun zamandır aramızda böyle bir konuşma geçmemişti. Bana güvenmediğini hissedebiliyordum ve bu beni her şeyden çok üzüyordu.

Telefonunu aldı, bir şeyler açtı ve bana verdi.

Ekrandaki fotoğrafa baktım ve şok oldum. Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım, fotoğraftaki bendim. Üniversite yıllarımdan kalma, partide çekilmiş bir fotoğraf-

tı. Koyu renk saçlı bir kıza sarılıp poz vermiştim. Kızın eli de oramdaydı.

Tamam fotoğraftaki bendim de ne yanımdaki kıızı ne de o geceyi hatırlamıyordum. Muhtemelen o fotoğraftan sonra o kıızı becermişimdir diye düşündüm.

Saçı çok farklıydı, çok daha gençti vesaire ama yine de belliydi ki fotoğraftaki Winona'ydı.

Yüzümü kaldırıp ona bakarak, "Yemin ederim hatırlamıyorum. Sana bunu her kim gönderdiyse dersini çok iyi çalışmış belli, ama niye? İnan bilmiyorum. Tek bildiğim ne onu ne de o geceyi hatırlamadığım, sana yemin ederim. Sana asla bile bile yalan söylemem. Eğer onu tanımış olsaydım beş dakika bile benimle çalışmasına izin vermezdim emin olabilirsiniz."

Sonunda yüzüme baktı, uzun uzun baktı. Kafasında bir şeyler dolandığı belliydi.

"Gerçekten yüzlerini bile hatırlayamayacak kadar çok kadınla mı yattın," diye sordu.

Başımı öne eğdim, keşke farklı bir cevap verebilseydim diye düşündüm, "Maalesef çoğunun yüzünü hatırlamıyorum, üzgünüm," dedim.

Yanıma yaklaştı, başını göğsüme dayayarak bana sarıldı.

Omzumdan tonlarca yük kalktı sanki.

Benim sevgilim yine yanımdaydı.

Dokunulabilirdi.

Yeniden rahat nefes almaya başladım. Gerginliğimi sonunda üstümden attım, ona sarıldım.

"Sana bir özür borçluyum," dedi. "Senden şüphe ettiğim için çok özür dilerim. Her şey o kadar inandırıcıy-

dı ki kanıverdim işte. Fotoğraflar çok sinirimi bozdu zaten. Bir de onunla yattığını ve bunu benden sakladığını fark ettiğimde iyice delirdim. Hem bana yalan söylemiş olman hem de onunla çalışmış olman çok canımı sıktı.”

“Yemin ederim bilmiyordum, onu hiç hatırlamamıştım.”

“Biliyorum, biliyorum. Sana inanıyorum. İşin aslı, seninle tanışana kadar o kadar kötü bir hayatım vardı, o kadar büyük badireler atlattım ki böyle mutlu bir hayatım olmasına hala tam alışamadım. Her an mutluluğumu bozacak şeyi bekleyerek yaşıyorum hala. Senden asla şüphe etmemeliydim. Yemin ederim bu bir daha olmayacak.

★★★

Üç gün sürdü ama sonunda mesele büyük ölçüde açıklığa kavuştu.

Kadının zihinsel problemleri varmış. Belliydi zaten ama basın bazı gizli belgelere ulaştı ve onları yayınladı, böylece herkes öğrenmiş oldu.

Clark sağolsun, video kaydının tamamını buldu. Sessiz olmasına rağmen oynanmamış görüntülerde o gün gerçekte neler olduğu açıkça belli oluyordu.

★★★

Telefonum çaldı, arayan kankam Parker'dı.

“Hey adamım,” diye açtım telefonu. “Nasılsın bu aralar? Sophia ve Elliot nasıl?”

“İyi, dinle bak. Sana söylemem gereken bir şey var. Ben de yeni çözdüm olayı hemen sana haber vermek istedim.”

“Tamam, seni dinliyorum,” dedim. Sesi biraz tatsızdı.

“Şu skandal var ya. Gazetelerde, televizyonlarda gösterilen, şu çıplak kadını kurmaca.”

“Evet biliyorum, ne olmuş,” dedim. Artık sıkılmıştım bu konuyu konuşmaktan.

“İşin arkasında Jules varmış. Senin ofis müdürüyle ortak çalışıyorlarmış, hatta birliktelermiş. Her şeyi Jules ayarlamış, baştan sona. O manyak kadın da Jules’un üniversiteden arkadaşıymış.”

Çok şaşırdım ama belki de şaşırmamalıydım. “Niye böyle bir şey yapmış ki? Amacı neymiş acaba?”

“Bana sorarsan Jules da kafayı yemiş. Ya seni karından ayırıp tekrar birlikte olma hayalleri kuruyordu ya da bir çeşit intikam almaya çalışıyordu senden. Artık hangisi bilmiyorum ama onun hayatı önümüzdeki günlerde biraz zorlaşacak gibi görünüyor. Seni temin ederim bir daha asla sana bulaşmayacak. Bizimkiler de durumun farkında, seni çok severler bilirsin. Tedavi olmadığı sürece ona zırnık koklatmayacaklarını söylediler.

“Senin kız kardeşin de manyağın biri oldu be oğlum.”

Üstüne alınmadı, “Evet bence de.”

“Haber verdiğin için çok sağ ol.”

“Lafı bile olmaz. Eminim bu gece daha huzurlu bir uyku çekeceksin.”

“Kesinlikle.”

37. BÖLÜM

İŞİM

Tristan telefonunu açar açmaz, “Bronson Giles.” dedim.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra, “Kim?”

“Karşımdaki polis değil. Anlat bakalım, nedir bu işin aslı?”

“Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Sadece şunu merak ediyorum. Sebebi nedir? Ahı gitmiş vahı kalmış yaşlı bir aktör, seni kızdıracak ne yapmış olabilir? Çok merak ediyorum.”

Danika ile ilgili bir mesele olduğuna emindim çünkü geçmişte Tristan’ın zıvanadan çıktığı her olayda mutlaka Danika’yla bağlantılı bir şey olurdu.

“Bu, Milton Sagar olayına çok benziyor. Hatırladın mı,” diye sordum.

“Yok hatırlamadım,” dedi. Sesi tamamen masum bir insanınki gibiydi ama ben öyle olmadığını çok iyi biliyordum.

“Sen götün birisin,” dedim. “Sinirlerine hakim olmayıp, Milton’ın yüzünü darmadağın ettiğin günü çok iyi hatırlıyorum. Şimdi de sergide Bronson’ın burnunu kırmışsın, bir de adamın hayalarına nasıl tekme attıysan artık, adam bir hafta orasında buz kompresisiyle gezecekmiş.”

“Bir hafta mı? Yok canım,” dedi ama sesi bu habere çok sevinmiş gibiydi.

“Evet en az bir hafta, seni gözü dönmüş piç. Bir de oğlu sana karşı dava açmaması için araya girip adamı ikna etmiş. Bunu nasıl becerdin, çok merak ediyorum?”

“Olanların hiç birinin aslında benimle alakası yok.”

“Peki öyle olsun ama farz edelim ki seninle ilgisi var. Sence böyle bir hadise niye olmuş olabilir?”

“Ben birine kafa göz giriştiysem, bunun elbet sebepleri vardır. Birincisi, herif kızından yararlanmaya çalışan avantacı serserinin biri olduğu için olabilir. İkincisi de kızına asıldığı için olabilir. Böyle bir şey uzun zaman önce olmuş olsa bile öğrendiğimden beri içimde yer ettiği için, hiç unutmamış ve herifi görünce kendimi tutamayıp girişmiş olabilirim. Bir de bu olay şans eseri senin galerilerinden birindeki sergide cereyan etmiş olabilir.”

O kadar şaşırdım ki söyleyecek bir şey bulamadım. Tristan’ın anlattıklarıyla önceden bildiklerimi birleştirdince, parçalar sonunda yerine oturmuştu. Bronson Gilles, Danika’nın babasıydı.

“Senin hakkında niye şikayette bulunmadığını şimdi

anladım,” dedim. “Danika’ya asılırken, onun kızı olduğunu biliyor muymuş herif?”

“Hayır ama bilse de umurumda olmazdı. Kendini Danika’nın yerine koyup bir düşünsene. Kendi baban, sana halleniyor.”

“Mesaj alındı. Açıkladığın için sağ ol.”

“Bu mudur yani?”

“Evet, bu olay olduğundan beri mekandaki görevliler ve avukatlarım enseme boza pişiriyor. Senin çok yakın arkadaşım olduğunu bildikleri için ne orada kimse müdahale etmiş ne de sonrasında bir dava açılmış ama benden senin kulağını çekmemi, gerekli cezayı vermemi istediler. Bana sorarsan, çok iyi yapmışsın. Ben de olsam aynısını yapardım.”

Telefonu kapatırken kahkahalarla gülüyordu.

38. BÖLÜM

İŞİĞİM

Lafı ağzımdan kaçırdığımda arabayla eve dönüyorduk. Sonradan çok pişman oldum ama o anda, ne kadar büyük bir pot kırdığımı ve onu ne kadar üzdüğümü fark etmedim bile.

Tristan ve Danika'yı ziyaret etmiştik. Bianca bütün gün akşama kadar Ming ve Nikolaj'la oynamıştı. Onun çocuklarla bu kadar iyi anlaşması bu fikri aklıma sokmuştu zaten.

"Biz de evlat edinebiliriz," dedim.

Bir anda tüm gün gülücükler saçan, mutlu kadın gitti, yerine katı ve soğuk bir kadın geldi.

Onun bozulduğunu anlar anlamaz lafı çevirmeye

çalıştım. “Yani eğer hamile kalmak istemezsen demek istedim. Bir çok imkan mevcut. Tristan ve Danika bu konuda çok şanslıydılar, o yüzden lafını açtım. Sadece bir fikir, illaki yapalım demiyorum.” Konuştukça batıyor, kelimeleri ağzımda geveleyip duruyordum.

Tek kelime etmedi. Yüz ifadesi tamamen ifadesizliğe teslim oldu ama sözlerimin onu çok üzdüğünü, çok kırdığını hissedebiliyordum.

Böyle kendini tamamen kapattığında kendimi çok çaresiz hissediyordum. Birbirimizi daha iyi tanıdıkça bu durum da seyrekleşmeye başlamıştı ama olduğunda da her seferinde ona ulaşmak daha da zorlaşıyordu.

“Amacım seni gücendirmek değildi. Tristan ve Danika çok mutlu görünüyorlardı. Evlat edinmek belli ki onlara yaramış. Bu yüzden lafını açtım.”

“Biz de mutluyuz sanıyordum ben.” Sesindeki ıgneleyici tonu daha önce ondan hiç duymamıştım. Çok kızmış olduğu belliydi.

Yine yanlış kelimeleri seçmiştim ve bir anda mutsuz bir çift oluvermiştik.

Kahretsin.

“Mutluyuz. Kesinlikle mutluyuz. Beni tamamen yanlış anladın. Söylemeye çalıştığım bambaşka bir şeydi.”

Ama olan olmuştu, laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

Cevap vermedi.

Bir süreliğine beni terk etti. Onun vücudunda biri vardı ama benim karım değildi o. Benimle hiçbir fikrini, hiçbir duygusunu paylaşmayan bir yabancıydı.

Günlerce geri gelmedi.

Sonra baklayı ağzından çıkardı ve kalbimi milyon parçaya ayırdı.

“Belki de evlenmemeliydik.”

Hayatımda hiç bu kadar zor nefes aldığımı hatırlamıyorum. Bu bir rüya mı? Yoksa bir kabus mu? Gerçekten bunu söyledi mi?

Ruhumu emen bakışlarını gördüğümde sağlam bir yumruk yemiş gibi oldum. Az önce söylediklerinde çok ciddi olması bir yana gittikçe daha da sinirleniyordu.

“Bu konuda başından beri bana dürüst olmanı yeğlerdim,” dedi. “Bu tip önemli konularda uzlaşmaya varmadan evlenmemeli çiftler. Bunu halledene kadar bekleyebilirdik. Ben hala çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum ama öyle görünüyor ki sen çok istiyorsun.”

“Tamam, çocuk istediğimi inkar etmeyeceğim. Ama senden olursa istiyorum. Ve emin ol, seni istediğimden daha çok istemiyorum. Sen benim hayattaki her şeyimsin. Her şeyden daha önemli, her şeyden daha değerlisin. Sana karşı dürüst olmamı mı istiyordun? Bundan daha dürüst olamam.”

Ona sarılıp kalbindeki şüpheleri yok etmeme izin verecek kadar yumuşadı. Ona dokunmayalı günler olmuştu.

“Bu konuda konuşmayı bırak, düşünmekten bile çekiniyorum,” dedi umutsuzca. “Bir anne olmak için önce kendi içimde halletmem gereken meseleler var. Yaşadığım tüm olumsuzluklardan sonra daha tam kendimle barışamadan anne olamam. Benim babamdan gelen karanlık bir tarafım var.”

Çok yanılıyordu. Karanlık değil tersine ışıktı o. Be-

nim ışığım. İçindeki karanlığa rağmen ışık saçıyordu çevresindeki herkese.

“Benim zamana ihtiyacım var. Lütfen beni zorlama ve aceleye getirme. Sabırlı ol, sana söz veriyorum bunun üstesinden geleceğim bir gün.”

Ona o kadar sıkı sarıldım ki nefes alamadı bir süre. “İstedğin kadar zaman sensin olsun. Sana yemin ediyorum, bir daha asla lafını etmeyeceğim. Asla. Sen en zaman istersen o zaman olur. Sensiz yapamayacağımı biliyorsun, bildiğini biliyorum.

39. BÖLÜM

NEŞEM

Bir şeyler oluyordu. Bianca kendini banyoya kilitlemiş ve yarım saattir kapıyı açmıyordu.

Tekrar vurdum kapıyı. "Aşkım iyi misin? Bir sorun yok ya."

"İyiyim," dedi kısık sesle.

Gidip bir şeylerle uğraştım yarım saat kadar. Geri geldiğimde hala banyodan çıkmamıştı.

Yine kapıyı vurdum. "Canım hasta mısın? Mideni mi bozdun yoksa?"

Onunla ilgili her şeyle bazen gereğinden de fazla ilgileniyordum.

"Hayır," diye mırıldandı ama sesi biraz garipti. Tam

elime telefonu alıp Stephan'ı arayacakken bizzat kendisi paldır küldür yatak odamıza girdi.

Çok şaşırdım. Stephan bizim yatak odamızın pek güvenli bir yer olmadığını çok iyi bildiği için, hayatta böyle kapıyı vurmadan içeri girmezdi.

Ne oluyor ya.

Gözümün içine baktı, çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

Hatta mutluluktan ağlıyor gibiydi.

Ne oluyor ya.

Arkasından Javier de geldi. Javier bana doğru yürürken Stephan kapıda durmuş bizi seyrediyordu.

Javier, tek kelime etmeden sıkıca sarıldı bana.

Ben de karşılık verdim ama niye sarıldığını hala bilmiyordum.

Ne oluyor ya.

"İlk önce bana söylemedi," dedi heyecanlı heyecanlı. "Yemin ederim ilk bana söylemedi. Ben tahmin ettim. Beni arayıp çok önemli bir haber vermesi gerektiğini, o yüzden hemen gelmemizi istediğini söyledi ve ben de tahmin ettim," dedi.

Kafa karışıklığı ve endişe, yerini yavaş yavaş içimi ısıtmaya başlayan bir neşeye bırakıyordu.

Stephan'a tam, "Sana ilk neyi söylemedi," diye soruyordum ki Bianca kapıyı açıp dışarı çıktı.

Hemen yanına gittim. Çok solgun ve kırılgan görünüyordu.

Dudakları titriyordu ve ıslak gözleriyle bana bakıyordu.

Elinde bir şey vardı.

Küçük beyaz bir bir çubuk. Üzerinde kocaman belirgin bir artı işareti olan hamilelik testi.

Önünde diz üstü çöküp, derin derin nefes alarak yüzümü karnına sürtmeye başladım. Hayatımda daha önce hiç tatmadığım yoğun bir mutluluk, tepeden tırnağa tüm vücudumu sardı.

Doğum kontrol haplarını bıraktığından haberim bile yoktu. Bana hamile kalmaya çalıştığından söz etmemişti ama onu çok iyi anlıyordum. Anne olma fikri onun için zaten yeterince büyük bir stres kaynağıydı. Bir de bana söyleyip üzerindeki baskıyı daha da artırmak istememişti.

Onun hapları bıraktığını bilseydim, eminim heyecanla hamileliğinin işaretlerini arardım sürekli olarak.

Karnına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra kafamı kaldırıp, “Hapları bırakalı ne kadar oldu,” diye sordum. Cevabını beklerken yüzümü yine karnına gömdüm.

“Bir yıl oldu aşağı yukarı,” dedi.

“Bebek kaç aylık sence?”

“On iki haftalık.”

Kalçalarından kavrayıp onu kendime daha da yaklaştırdım ve yüzümü gömleğinin altına sokup burnumu karnında gezdirmeye başladım.

Javier, hala orada olduklarını hatırlatmak istercesine sertçe öksürdü.

İsteksizce kendimi ondan ayırıp Stephan ve Javier’in de onu kutlamasına izin verdim. Stephan ona sarıldığında bırakmak bilmedi.

Sonunda ben de arkadan Bianca’ya sarılarak onlara

katıldım. Gözlerimi kapayıp yüzümü yumuşak saçlarına gömdüm. Çok uzun süre öyle kaldık.

Sihirli çubuğu elimde tutuyordum. Ona bakmadan edemiyordum.

“Biraz önce ona işediğini biliyorsun değil mi,” dedi Javier.

Umurumda bile değildi. Elimle artı işaretini okşama-ya devam ettim.

Yatakta üçü yan yana yatıyorlardı. Javier başını Stephan’ın göğsüne dayamıştı. Stephan’la Bianca da kafa kafaya vermişlerdi. Stephan telefonunu karıştırıyordu. Bianca kendini Stephan’dan biraz uzaklaştırıp yüzüne bakarak, “Bana söylediklerini ona da söylesene,” dedi.

Telefonundan okuyarak, “Derideki çatlakları önlemek için Hindistancevizi yağı tatbik edilir,” dedi. Sonra bana dönerek, “Vücuduna olacak olanlar Bianca’yı çok korkutmuşa benziyor,” dedi.

Gülümseyerek bir dirsek attı ona Bianca. O da cevaben Bianca’yı başından öptü.

Gidip Bianca’nın yanına oturdum. Elimi karnına götürdüm, gömleğini göğüslerinin altına kadar yukarı kaldırıp karnını öpmeye başladım.

O da ellerini saçlarımın arasına geçirerek başımı okşamaya başladı.

Ağzımla şortunu aşağıya indirmeye çalışırken Stephan şaşırmış şekilde bize bakıyordu.

Kafamı kaldırıp, "Bu çarşafılar bugün daha değişmedi biliyor musunuz ve hareketli bir sabah geçirdik," dedim.

Javier, "Yapma ya," diyerek yataktan atladı hemen.

Stephan bir yandan Javier'in ani hareketine gülerken bir yandan da yataktan kalkıyordu.

İşe yaramıştı. Bizi biraz yalnız bıraktılar sonunda, bir saatçik kadar.

Dudaklarımı onun vücudundan ayıramıyordum bir türlü. Elleimle kalçasını kavrayıp, karnına gömüldüm yine.

Sonra üzerindekiyi çıkarttım birer birer. Önce şortu. Sonra gömleği ve en son da iç çamaşırlarını.

Onu tatlı tatlı yemeye devam ettim. İçine girmem için yalvarana kadar dudaklarımı vücudundan ayırmadım.

★★★

Stephan ve Javier'le birlikte kanepeye yayılmış hararetili şekilde oyun oynuyorduk. Bianca, yan odada bebek kıyafetleriyle ilgili bir şeyler yapıyordu.

Stephan Javier'in karakterinin kafasına sıktıktan sonra elindeki oyun konsolunu bırakıp, "Bence en az beş tane yapmalısınız," dedi.

Javier de, "Bence iki tane yeter. Dadıları olacak olsa bile iki çocuktan fazlasına bakmak zor olur," dedi.

Bianca yan odadan konuştuğlarımız duymuş olacak ki, "İsterseniz aranızda oylama yapıp bir ortalama sayı belirleyin, ben ona göre hamile kalırım," dedi.

Uzun süre kahkaha atarak güldüm. Hepimiz güldük.

Karnı büyümeye başladığında gerçekten Hindistan-
cevizi yağını kullanmaya başladı.

Artık sürekli Hindistancevizi, vanilya ve Bianca karı-
şımı harika bir kokusu vardı. Onun hamile halini sev-
mem için işte bir sebep daha.

“Bundan sonra kaç tane daha yaparız,” diye sordum.

“Kaç tane ne,” diye soruma soruyla cevap verdi yarı
uyanık.

“Orgazm,” dedim onu hafiften sarsıp uyandırarak.
“Şaka şaka. Bebek diyorum, kaç tane daha yaparız?”

Düşünceli düşünceli yüzüme baktı, “Bilmiyorum
ama her seferinde bir tane yapalım, eğer senin için sa-
kıncası yoksa,” dedi

“Bunu söylemeden duramayacağım, senin hamile
haline bayılıyorum.”

“Tamam, anlaşıldı.”

Yatakta sırt üstü yatmış, ayaklarını kaldırıp karnıma
dayamıştı. Onu yağlama görevini gönüllü olarak üstlen-
miştim. Normalde sadece karın bölgesinin yağlanması
yeterliyken, ben şimdi olduğu gibi ayaklarından başlayıp
tüm vücudunu yağlamaya bayılıyordum. Hayatta ona
dokunmaktan daha çok hoşuma giden bir şey yoktu.

Birkaç haftadır New York’taki dairede kalıyorduk.
Bianca artık uçamaz hale gelmeden önce Vegas dışı-
ndaki tüm işlerimi hızlıca bitirmeye çalışıyordum.

Banyodan çıktı, elinde acayip görünümlü bir pantolon vardı. Pantolonu bana göstererek, “Bu ne ya. Bunu hayatta giymem. Jackie’nin zevkine güvenirim normalde ama bu, bu çok fazla.”

Ben de şaşırmıştım, gülmeye başladım. Jackie’nin espri anlayışını oldum olası takdir ederdim. Bunun da şakalarından biri olduğunu düşündüm ama tam da emin olamadım açıkçası.

“Ona şalvar giymeyeceğimi söyle lütfen.”

Güldüm. Evet bildiğin şalvardı Bianca’nın elindeki. “Bu bir çeşit hamile gardırobu şakası mı acaba,” diye sordu.

“Umut edelim öyle olsun,” dedim.

★★★

Zaten yeterince büyük olan memeleri şimdi kocamandı. İster basit bir tişört giymiş olsun, ister balıkçı yaka, dar ya da bol, göğüs dekoltesi olsun ya da olmasın fark etmeksizin memeleri her koşulda kendini belli edecek kadar büyümüştü.

Kocaman yuvarlak karnı ve ağzımı sulandıran memeleriyle, onu ne zaman görsem nefesim kesiliyordu. Hele ki uzandığımda dokunabileceğim bir mesafedeyse, kendimi tutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, ellerimi onun harika kıvrımlarını okşarken buluyordum.

Bu kadar yıldan sonra bile hala ona dokunduğumda yanakları kızarıyordu. Bana asla hayır demedi.

Masanın diğer ucunda oturmuş, suyunu yudumlar-ken onu seyrediyordum. Dudakları ıslaktı, yutkundu-

ğunu görebiliyordum. Sadece su içmesini seyretmek bile beni tahrik etmek için yeterliydi.

Sandalyemi de alıp yanına gittim. Sağ elimle arkadan ona sarıldım, sol elimle de yuvarlak karnını okşamaya başladım. Sonra sol elim aşağılara kayıverdi.

Hafifçe inildeyince, dudaklarının cazibesine dayanamayıp masum bir öpücük kondurdum. Bugün onu gördüğümünden beri onu becerdiğimi hayal ettiğim için çok da masum sayılmazdı aslında.

Bunca yıla rağmen onu hala ilk günkü gibi arzuluyordum.

Bir ıslak öpücük bile beni fazlasıyla uyarmıştı. Dudaklarına tutkuyla saldırdım. Emdim, öptüm yaladım. ısırđım. Bir elimle onu kendime daha da yaklaştıırken. diğeriyle de muhteşem memelerini okşuyordum.

Üzerinde çok bol bir hamile elbisesi vardı. Yakası neredeyse meme uçlarını gösterecek kadar açıktı. Dayanamayıp elimi içeri soktum ve memelerini sıkmaya başladım.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak elimi karnına dudaklarımı da alnına götürdüm ama inle yişleri beni yine kontrolden çıkardı. Önünde eğilip memelerini iki elimle okşamaya başladım ve elini tutup aletime götürdüm.

Nefes nefese, "Buradan gitsek iyi olur." dedim.

Hala aletimi okşayan elini çekip, "Tamam." dedi.

Eğilip onu öptüm yine ve kendimi zorla geri çektim.

Daireye bile gitmedik. Onu, kolundan tutup büromdaki odama sürükledim.

İlki çok hızlı ve ateşliydi. Onu yatağın kenarına sırt üstü yatırdım. Kalçalarından kavrayıp hızlı ve sert bir şekilde becerdim.

Memelerini takıntı haline getirmiştim. Dikkatlice memelerine doğru ilerledim, iki elimle onları birleştirip araya aletimi sokmak istedim ama bu pozisyon onun karnına fazla basınç uygulayacağı için vazgeçtim.

Onu bir sandalyeye oturtup, memelerini iki elimle birleştirip arasına aletimi soktum.

Memelerini becerirken harika gözlerine takılıp kalmıştım.

Göğsüne boşaldım. Sonra vajinasını yalamak ve parmaklamak için eğildim ve onu da boşalttım.

SONSÖZ

AİLEM

Hayatımda beş defa baştan yaratıldım.

İlk dördünü biliyorsunuz.

Eminim beşinciye de tahmin edebilirsiniz.

Baba olmak tam bana göreymiş. Çok hoşuma gideceğini zaten biliyordum ama baba olduğum gün hissettiğim mutluluğu kelimelerle anlatamam.

Bianca da bir anne olarak harikaydı. Onun bir anne olarak büyümesi, birlikte büyümemiz, varlığımın amacı, hayatımın anlamı olmuştu.

Üç harika çocuğumuz oldu, bir oğlan, iki kız. Her biri arasında aşağı yukarı bir yaş fark var. Bizim gurur ve mutluluğumuz oldular.

Duncan çok akıllı bir çocuktur. Henüz çok küçük yaş-
tayken bile aklı her şeye eriyordu. Girişkendi ve sorum-
luluk almaya müsait bir yapısı vardı. Büyük oranda bana
benziyordu ama annesinden de izler taşıyordu, özellikle
yüzünde. Burnu ve ağzı aynı annesiydi.

Çok yakışıklı bir çocuktur ve aynı zamanda sevgi do-
luydu.

Annesine tapıyordu. Onu mutlu etmek için yapma-
yacağı şey yoktu, aynı benim gibi.

Imogen, çok tutkulu ve iradeli bir çocuktur. Korkunç
derecede inatçı ve gururluydu. Tam bir savaşçı.

Duncan'la ikisi karakter olarak birbirlerine çok ben-
ziyorlardı. İkiz olabilirdiler.

Çok adaletliydi ve kalbi merhamet doluydu. Çok
yönlü olduğu için birçok farklı işin altından kalkabili-
yordu. Her şey olabilirdi çünkü başarmak için doğmuş-
tu.

Onun hayatının ne yönde ilerleyeceğini öngörmeyi
denemedik bile. Sadece heyecanla onun yolunu çizişini
izledik.

Isabella, doğuştan sanatçıydı. Tam bir hayalci, bir
idealist. Bizim küçük meğimiz güzeli ayırt edebilme
ve yaratabilme yeteneğiyle doğmuştu.

Bu harika yeteneğini annesinden almıştı tabi ki.

Diğer ikisinin aksine Isabella annesine benziyordu. Bir tek gözlerini benden almıştı.

Imogen ne kadar mücadeleciyse Isabella da o kadar sevgi ve hoşgörü doluydu.

Bana çok düşkündü.

Kesinlikle babasının küçük kızıydı o ve ben de böyle kalması için her şeyi yapmaya hazırdım.

★★★

Evet, bizimkisi ilk görüşte aşktı. Bizim aşkımız tutkulu, takıntılı, delicesine bir aşktı hem de. Ama asıl değerli olan sevgi, günler, haftalar, aylar, yıllar geçtikçe yavaş yavaş, emekle oluştu.

Ona sanki hayattaki son şansımış gibi tutundum. sarıldım ve bir daha hiç bırakmadım.

Hep daha fazlasını istedim.

Hep daha fazla, ona dokunmak istedim.

Hep daha fazla, yüzünü iki elimle kavrayıp aşkın mucizesine bakmak istedim.

Hep daha fazla, onun da çocuklarla birlikte her geçen gün büyüdüğüne tanık olmayı ve onlarla birlikte büyümeyi istedim.

Hep daha fazla, omuzlarındaki yükü paylaşmayı istedim.

Kavgalarımızın bile daha fazlasını istedim çünkü en kötülerini bile onu ve kendimi daha iyi tanımamda bana yardımcı oldu.

Onunla olan şakalaşmalarımız ve ortak espri anlayışımız benim ruhumun eşiyle paylaştığım en özel şeylerden biriydi.

Dünya üzerindeki hiçbir şey kendi aramızdaki küçük bir esprinin yıllar boyu devam etmesi kadar romantik değildi.

Gerçek sevgi bir lisan gibiydi. Bazen bir bakış, bir dokunuş ya da sadece bir kelime saatlerce konuşmaktan çok daha etkili olabiliyordu.

Bizim lisanımız güzel ve kapsamlıydı. Mutlu bir hayat boyu o lisana sadık kaldık.

Eşlerimiz spa merkezinde sakın bir gün geçirirken Tristan ve ben çocuklarla birlikte barbekü yapıyorduk.

O günü hiç unutmadım çünkü önümüzdeki yıllar boyunca başımıza çok iş açacak bir meseleyi ilk o gün fark etmiştik.

Arka bahçedeydik. Tristan ateşte hamburger pişiriyordu, çocuklar da çimlerde oynuyorlardı.

İkimiz de çocuklarının vazgeçemediği babalardan olmakla övünüyorduk ama çocuklar ne zaman bir araya gelseler bizi tamamen unutuyorlardı.

Bir baktım Nikolaj ve Imogen birbirlerine sarılmış yatıyorlar. “Hadi canım,” dedim yüksek sesle. “Bu gör-düklerim doğru olamaz.”

Tristan, el ele tutuşan Cleo ve Duncan’ı göstererek “Asıl şunlara bak. Ne bitmez tükenmez sevgiymiş. Baştan söyleyeyim, ben bu ilişkiye karşıyım,” dedi.

Çimlerde güreşen Jared ve Isabella’ya baktım, “Benim hesabıma göre senden iki kat daha zor durumdayım,” dedim.

Tristan kahkahalarla gülmeye başladı. “Kesinlikle haklısın. Sen boku yemişsin. Birkaç sene sonra bu çocuklar genç kız olduklarında, hayat senin için çekilmez olacak.”

“İlk olarak Ming genç kız olacak,” diye hatırlattım. Kızların içinde bugünü anneleriyle geçirebilecek kadar büyük olan bir tek o vardı.

“Lanet olsun,” dedi Tristan.

Bu sefer ben ona gülmeye başladım. Onu, erkek arkadaşısı olan bir genç kızın babası olarak hayal etmek çok eğlenceliydi.

“Bütün çocuklar daha bu yaşta çiftler oluşturmaya başladılar bile. Ming dışında hepsi. Tristan’ın azman oğulları bizim kızlarımızın peşinde Bianca.” Düşüncesi bile kalbimi sıkıştırıyordu.

Bianca konuyu fazla ciddiye almadığını belli edencesine gülerek. “Evet bunu biliyoruz zaten. Hepsi de birbirlerinden hoşlanıyorlar. Imogen geçen gün bana Nikolaj’ı sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söyledi.” Dedi

Kafamı sallayarak, “Hayır, hayır o mümkün değil. Yasaklıyorum. Yok öyle bir şey,” dedim

“Ve Duncan da. O ve Cleo’yu ayırmak mümkün değil biliyorsun.”

“Bu biraz kabul edilebilir.”

“Bu çok cinsiyetçi oldu,” dedi Bianca.

Öyle olduğunun ben de farkındaydım da işin doğası gereği oğlanların benim kızlarımin etrafında dolaşması beni daha çok rahatsız ediyordu. Bu mantıktan çok içgüdüsel bir reaksiyondur.

“Jared ve Isabella da çok iyi anlaşıyorlar,” dedi yarama tuz basarcasına.

Kendimi neşelendirmek için Tristan’ı düşündüm. “Ming ve Cleo’nun oğlanlarla buluşmaya başladıkları zaman Tristan’ın halini düşünebiliyor musun,” diye sordum.

Bunun hayali Bianca’yı da epey güldürdü.

Imogen içeri girdiğinde hala kahkahalarla gülüyorduk.

Vegas’taki evde Bianca’nın resim stüdyosundaydık. Bianca resim yapıyor, ben de favori koltuğumda oturmuş onu seyrediyordum. Onu resim yaparken seyretmek beni en çok mutlu eden şeylerden biriydi. O koltukta oturmak bana huzur veriyordu.

Imogen içeri girdi, uzun uzun yüzüme baktı ve gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim. Çok güzel bir çocuktü. Büyüdüğünde çok canlar yakacağı daha şimdiden belliydi.

Daha yeni saçlarını küt kestirmişti annesi. Kocaman gözleri daha da ortaya çıkmış, küçücük suratında yıldız gibi parlıyordu.

Bir şeyler döndüğünü anlamıştım, “Ne oldu prenesim,” diye sordum.

Gülümseyerek geldi kucağıma oturdu.

Sağını karıştırıp alnından öptüm.

Bianca’yla birbirimize bakıp güldük. Bir şeyler olduğu belliydi.

Isabella da geldi. Dalgalı sarı saçları, ıııkta parlıyordu. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu ve annesinin yanındaki kendi çalışma alanında şövaletini ve tuvalini

tek başına kurup tek kelime etmeden resim yapmaya başladı. *Annesinin kızı.*

Sonra da Duncan geldi. Elinde bir telefon tutuyor ve sert sert Imogen'e bakıyordu.

"Bu telefon da neyin nesi," diye sordum. Bir telefona ihtiyaç duyacak yaşta değildi, daha altı yaşındaydı. "Kimin telefonu bu?"

"Clark'ın," dedi. Sonra da kucağımda oturan Imogen'i göstererek, "Ne yaptı biliyor musun," diye sordu.

Imogen'in yüzünü kendime doğru çevirip, "Söyle bakalım ne yaptın yine," diye sordum.

Yüzünü buruşturdu, ağabeyine bakarak, "İspiyoncu. Nikolaj ve Jared'e senin bir ispiyoncu olduğunu anlatacağım," dedi.

"Benim ispiyonculuğumu ispiyonlamak olmayacak mı bu," dedi Duncan.

Güldüğümü anlamasınlar diye uğraştım ama başaramadım.

"Neyse geldiklerinde ispiyonlarsın beni, birazdan burada olacaklar nasıl olsa," dedi Duncan.

"Clark'ın telefonu ne kadar zamandır sende," diye sordum Duncan'a.

Imogen'i işaret ederek, "Ondaydı. Ben daha şimdi aldım elinden. Telefonu, bizimkileri davet etmek için kullandı. Nikolaj'ı çaya davet etti. Şu an hepsi yolda geliyorlar."

"Eğilip burnunu öptüm. Sen oğlanlarla mı konuşuyorsun? Bu artık yasak prensesim. Otuz yaşına gelene kadar yasaklıyorum."

Kıkırdayarak gülmeye başladı.

Onu yere bıraktım. "Clark'ın telefonunu hemen kendisine götür ve kendisinden de özür dile," dedim yumuşak ama otoriter bir tavırla.

Elinde telefon odadan çıkarken, Duncan da peşinden gitti. Ben de Tristan'ı aradım.

"Kızım senin oğlanı aramak için bir telefon çalmış," dedim açar açmaz.

Kahkahalarla gülerek, "Bunlar yine iyi günlerimiz bence. Sırada ne var acaba? Bence beraber banka soya-caklar. Elimizde küçük Bonnie ve Clyde var, kefareti için para biriktirmeye başlasak iyi olur," dedi.

"Buraya doğru geliyormuşsunuz diye duydum."

"Yok hayır ben gelmiyorum. Sen neler olduğunu tam anlayamamışsın."

"Nasıl yani?"

"Çocukları biz getirmiyoruz, bizsiz geliyorlar."

"Ne? Nasıl geliyorlar?"

Kahkahalarla gülerek, "Imogen onları alması için sizin şoförlerden birini yollamış."